

Giới thiệu Xuân Sắc Trần Đây (Cướp Tình)

Thể Loại: Thanh Mai Trúc Mã - Hiện Đại - Sạch - Sắc - Sủng - CAO H - HE

Rating: 22+

Tình Trạng: Hoàn 32 chương

Convert: Bibabibo3298

Edit: suchaclover

Chắc có lẽ câu chuyện này là một ngoại lệ cũng bởi lẽ nam chính lại là người thứ ba trong cuộc tình của nữ chính với người khác.

Mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau không có một suy nghĩ nào đúng đắn cho mọi tình huống mà tùy theo cảm nhận của mỗi người. Minh không bàn luận trong câu chuyện này đúng hay sai, nam chính cũng không hẳn là đúng.

Một bộ truyện kích thích tới từng tế bào của sự cảm ky. Khi mà bạn đứng ở ranh giới của lương tâm và con tim. Cùng làm chuyện mờ ám ở nơi mà rất rất dễ bị người khác phát hiện.

Đây là thịt văn xin đừng quá coi trọng nội dung

Không yêu xin đừng nói lời cay đắng*

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cướp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ba người là thanh mai trúc mã

Hôm nay, là buổi tham quan cuối cùng trước khi tốt nghiệp Cao Trung. Từ Nghiên do để quên đồ ở tiệm ăn, phải quay về lấy, cho nên thời điểm lên xe buýt trễ hơn người khác. Chỗ ngồi phía trước đều đã đông nghẹt, cô chỉ đành đi về phía cuối xe, cố gắng xoi dịch một đồng hành lý mới tìm được một chỗ ngồi tạm ổn, cô đơn ngồi xuống.

Ngồi ở chỗ ra nhìn về phía trước, một đám người đang đùa giỡn âm ỉ, một thanh niên cùng với đám người ngồi ở phía đầu xe chính là bạn trai cô, Lý Húc. Vừa đánh bài, vừa nói chuyện phiếm, chơi tới quên trời quên đất. Quên mất sự tồn tại của người bạn gái này, vừa nẩy lên xe trễ, cô cũng cố tình đi đến bên cạnh hắn, đi qua đi lại vài lần, nhưng cũng bị lơ lửng, thậm chí không thèm nhìn cô đến một cái.

Thực tế chứng minh, trong lòng cô thực sự rất khổ sở. Bắt đầu từ hai tuần trước, cô nhìn thấy một tấm hình Lý Húc đang cùng một cô gái ra ngoài dạo chơi, còn quá đáng hơn là để cô nhìn thấy một tấm hình thân mật.

Bên trong ảnh chụp, là một nam sinh đáng vẻ phong trần, cùng với một nữ sinh nóng bỏng, hai người dán lại gần nhau, cô nhận ra nữ sinh kia chính là trợ lý chủ nhiệm đội bóng rổ Lý Húc tham gia, Chu Văn Tư. Còn về nam sinh kia có phải Lý Húc hay không, cô thật sự không dám khẳng định.

Bởi vì cô không tin, hoặc là đang cố thuyết phục bản thân mình đừng tin, Từ Nghiên cô nhất định phải đem việc này tra cho rõ ràng! Nhưng cô thật sự không phải loại người tùy hứng, mọi chuyện đều phải có đầu có đuôi, vòng vo mười bảy mười tám lần mới kết luận, bao gồm cả chuyện như thế này, cũng không có ngoại lệ.

Cô muốn hỏi rõ hắn, nhưng không biết tại sao không có đủ dũng khí. Kết quả là, buổi tham quan cuối cùng này, vì quá rối rắm, nên đối với Lý Húc xa cách, làm cho hắn cũng nổi điên lên. Cuối cùng, hai ngày tham quan kết thúc không hề tốt đẹp, hắn lo chơi phần hắn, nhất quyết không để ý đến cô.

Từ Nghiên có nhiều điều muốn nói, có nhiều thứ muốn chia sẻ, nhưng lại không tìm được người thích hợp. Ngồi một mình, không khí quá lạnh, cô khoanh tay trước ngực tự ôm chính mình. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tại sao mọi chuyện lại trở nên tệ như thế này?

Trong đầu không tự chủ hiện lên một ít hình ảnh dĩ vãng. Hình ảnh hai nam sinh cùng một nữ sinh, luôn túm lại, cùng nhau chơi đùa, đó là Lý Húc khi còn nhỏ, Mạc Quân Lâm khi còn nhỏ, và Từ Nghiên khi còn nhỏ. Ba người chơi với nhau từ khi còn ở mẫu giáo, thậm chí đã đến cao trung. Học cùng một trường, ở cùng một lớp.

Bọn họ cùng nhau chơi, cùng nhau làm bài tập, cùng nhau đọc sách, cùng nhau mắng người, cùng nhau vượt qua rất nhiều năm tháng tốt đẹp, khi đó còn trẻ không có nhiều tâm tư, cảm tình đều chân thật, phát ra từ tâm. Mãi cho đến khi cô và Lý Húc quen nhau. Hắn giống như ánh mặt trời, toàn thân tỏa ra năng lượng nhiệt tình, cùng hắn ở bên nhau thực lòng vui sướng, lúc đó cô không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đồng ý.

Cũng từ khi đó, cô ý thức được mình phải giữ khoảng cách nhất định với Mạc Quân Lâm. Việc có bạn trai sớm cô không dám nói cho mẫu thân đại

nhân biết, bởi vì bà luôn ân cần dạy dỗ cô không thể, cũng tuyệt đối không thể yêu sớm.

Chỉ là, chạy trời không khỏi nắng, mẫu thân vẫn biết được.

Cô lúc đó bị đánh một trận toi đời, đặc biệt bị cảnh cáo, tuyệt đối không thể để ảnh hưởng đến kết quả học tập, phải thi đậu vào đại học.

Cô là đệ nhất học phủ hệ ngoại ngữ của trường, đương nhiên không thể xao lãng việc học. Cứ như vậy mà quen nhau ba năm, bây giờ cũng sắp tốt nghiệp cao trung, cô vẫn giữ lập trường, hai người trừ năm tay, hôn cũng không quá mười lần, đặc biệt là thời gian gần đây cô muốn chuyên tâm ôn tập, Lý Húc đã nhiều lần bị cô cự tuyệt....

Hắn không cao hứng, nếu vì lý do này mà hắn có người khác, nguyên nhân thật ra cũng không khó đoán.

Cô suy nghĩ một hồi ngồi đến xuất thần, đột nhiên vị trí kế bên trùng xuống, cô theo phản xạ quay đầu lại nhìn, là một người tuy là học sinh cao trung nhưng lại trưởng thành, tự lập hơn rất nhiều, Mạc Quân Lâm.

"Chỗ này an tĩnh." Trong tay Mạc Quân Lâm cầm theo một quyển sách, ánh mắt nhàn nhạt liếc cô một cái, à, thì ra là ngại phía trên ồn ào mới xuống đây.

Cô đương nhiên không mong muốn, Mạc Quân Lâm đối với cô có điểm gì kỳ lạ, từ nhỏ đến lớn cả ba chơi với nhau, mỗi lần cô khóc chỉ có một mình Lý Húc mắng cô, còn Mạc Quân Lâm luôn luôn ngồi im lặng một bên, cái gì cũng không nói, chỉ làm duy nhất một điều đó là nắm chặt tay cô.

Nói thật, Mạc Quân Lâm so với Lý Húc đương nhiên xuất sắc hơn, nhưng hắn quá lạnh lùng, lúc nào cũng im lặng, một tí điểm phản ứng cũng không có, có vài nữ sinh coi trọng hắn, nhưng đều bị cự tuyệt một cách rất mất mặt.

Lý Húc tính cách rộng rãi, tiêu chuẩn soái ca ảm áp, nên hấp dẫn nhiều nữ sinh hơn, thậm chí có người còn bày trò trước mặt cô, bản thân cô bị Lý Húc lơ là cũng không phải lần một lần hai. Trước đây, cho dù cô có buồn bực câu kinh cỡ nào, hắn cũng chưa từng lơ đẹp cô như hôm nay.

Cô lắc lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ vừa rồi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bên cạnh đột nhiên truyền tới một âm thanh:

"Nghiên Nghiên, từ này là có nghĩa gì?"

Âm thanh trầm thấp dễ nghe thật sự đánh vào tai cô với âm ly rất gần, trái tim cô run lên, lỗ tai mẫn cảm nóng bừng, cô xoay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Mạc Quân Lâm. Hắn nghiêm túc nhìn cô chăm chú, đi theo tầm mắt đi xuống, cô nhìn vào ngón tay thon dài chỉ vào một từ tiếng Anh, một chữ Độc Nhất.

Cô nghĩ, chắc hắn không phải cô ý đâu.

Từ Nghiên trong lòng cảm thấy ngưng ngững, lại quá khó mở lời... Cô cúi đầu, thuận tay vén lọn tóc trước mặt ra sau tai, muốn xem rõ lại quyển sách một chút, tự nhiên xe buýt thắng gấp, cả người vô luật bị ngã về phía trước, đụng phải cánh tay hắn. Xe buýt lúc này lại đạp mạnh ga, cả người cô lại bị hất về phía sau thật mạnh.

Đột nhiên, bên eo cảm nhận được một bàn tay to ôm lấy, mạnh mẽ mà ổn định được động tác lắc lư của cô. Trên xe một đám người bị lắc, không ngã trái thì ngã phải, hùng hục hồ hồ than thở, rồi lại tiếp tục hồ nháo. Đuôi xe so với đầu xe lại xóc nảy hơn nhiều, dư âm càng lâu hơn. Từ Nghiên sợ tới mức trái tim nhảy lên kinh hoàng, sau khi bình tĩnh phát hiện ra cánh tay đặt bên hông vẫn còn chưa thu về, bàn tay Mạc Quân Lâm rất ấm, cũng rất vững vàng.

Hai mắt cô nóng lên, thẹn thùng làm hai gò má phỉm hồng:

"Quân Lâm, xe hết sức rồi, tay của cậu...."

Cô còn chưa nói xong, câu tiếp đã bị Mạc Quân Lâm đánh gãy

"Nghiên Nghiên, người của cậu không ấm, có lạnh hay không?"

"À...." Cô nhìn thấy bộ dạng quan tâm của hắn, bản thân một chút, theo bản năng gật đầu.

"Tớ ôm cậu, một chút sẽ hết lạnh." Mạc Quân Lâm nói rõ ràng, ngữ khí không cho phép cự tuyệt.

Cô lắp bắp: "Không, không cần, mình dùng cái mền kia là được rồi."

Cơ thể cô từ lúc sinh ra đã lạnh hơn người thường, khi còn nhỏ, Mạc Quân Lâm thường nắm tay cô, cho cô hơi ấm, có khi còn ôm cô cùng nhau sưởi ấm.

Nhưng sau khi cùng Lý Húc qua lại, cô đâu có thể cùng hắn làm ra cái hành vi này được.

Mạc Quân Lâm nghe vậy liền buông tay, khom lưng lấy cái mền mỏng gần đó đưa cho cô, cô vươn tay ra tiếp, ai ngờ hắn đem cái mền phủ lên đầu gối. Bởi vì buổi sáng sẽ chụp một tấm ảnh tập thể, nên cô muốn ăn diện một chút, mặc một cái váy ngắn tới đầu gối.

Làm xong, bàn tay kia lại vươn tới vòng qua eo cô.

"Tay của cậu.....sao cậu lại....." Cô trừng mắt, lộ vẻ giật mình.

"Dùng mền cũng không ấm lên được liền, mình ôm cậu trước." Lời nói Mạc Quân Lâm nhàn nhạt, biểu cảm kia giống y hệt lúc còn nhỏ, hồi ức cũ nảy lên trong đầu, nhất thời cả tâm tình cô đều rối loạn....Cô lại nhớ đến Lý Húc.

So với Lý Húc, Mạc Quân Lâm vẫn im lặng ở bên cô, làm bạn với cô.

Cô không đặc biệt nghĩ tới chuyện tương lai ở cùng ai mới là thích hợp.

Nếu như lúc trước người thổ lộ với cô là Mạc Quân Lâm, có khả năng cô cũng sẽ đáp ứng.

Nhưng, cô nghĩ rằng hẳn chỉ đối với cô tốt, như là một người anh trai đối với em gái mà thôi.

Cho nên, khi bị hắn ôm như vậy, cô thẹn thùng, trong lòng không khỏi đoán mò, bởi vì lâu lắm rồi chưa từng có ai ôm cô như vậy, cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người họ cùng nhau ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong xe, trừ khi có người nào đi tới, bằng không sẽ không thấy được hình ảnh một chàng trai cao lớn ôm một cô gái nhỏ vào lòng. Bên cạnh chỗ ngồi của bọn họ, còn có rất nhiều hành lý, che khuất tầm mắt của những người khác.

Mạc Quân Lâm một tay to lớn, ôm chặt eo Từ Nghiên, tay còn lại dùng để đọc sách, sắc mặt lạnh lùng, như không có gì xảy ra.

Thời gian trôi qua, cô càng lúc càng thả lỏng tâm tình, thậm chí không nhận được, coi đó là một thói quen, dựa hẳn vào hơi ấm của hắn, chỉ là dựa một chút, chắc là không sao đâu?

Đột nhiên, bên ngoài đổ mưa rất lớn, cửa sổ xe bị sương mù làm mờ, cô nhìn một hồi, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề, cái gì cũng nghĩ không thông. Sau này, cả ba cùng vào đại học, có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, tình cảm, cũng sẽ không còn như trước.

Cô biết rằng, từ lúc cô đồng ý qua lại với Lý Húc. Ba người bọn họ, đã không còn như xưa.

Cô tự động xa cách Mạc Quân Lâm. Thời gian ba người gặp nhau càng lúc càng ít, hơn nữa không chỉ Quân Lâm. Cô với Lý Húc đã gây tới như vậy, khẳng định không thể cứu vãn.

Xe buýt mất kẹt lại giữa một trời đầy mưa, sắc trời dần dần chuyển tối, những người chơi đùa cả ngày cũng cảm thấy mệt mỏi, từng người trở về chỗ ngồi nghỉ ngơi. Từ Nghiên nhìn về phía Lý Húc, hắn cũng đang ngủ, trên mặt còn dùng cái nón để che, một bộ dạng tự tại ung dung, không để cô vào mắt.

"Không mệt sao?" Mạc Quân Lâm bỗng nhiên thấp giọng nói.

"Ừm."

Trời mưa, sương mù nhiều, xe buýt càng lúc càng lạnh, không khí bức rức khó chịu, Từ Nghiên mặc một chiếc váy ngắn, hai chân đã bị đông cứng. Đang lơ đãng buồn ngủ, cô cảm nhận được có một bàn tay nóng bỏng trực tiếp chui vào trong mền mỏng dưới chân cô.

Cô hoảng sợ, quay đầu trừng hắn: "Quân Lâm, cậu làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Curop Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trúc mã là sói

"Chân cậu lạnh, mình giúp cậu giữ ấm." Âm thanh Mạc Quân Lâm cực kì trầm thấp, làm cô nghe tới lưng bùng lỗ tai.

"Quân Lâm, chúng ta lớn rồi, không giống hồi nhỏ nữa, cậu không được tùy tiện sờ mình."

Từ Nghiên đẩy cánh tay hắn ra, thẹn thùng đến mức không chịu được.

"Tớ chỉ muốn giúp cậu giữ ấm thôi."

"Mình không cần mà."

"Tớ biết cậu bị lạnh sẽ ngủ không được, Nghiên Nghiên, đoạn đường này kẹt xe nghiêm trọng, ít nhất hai tiếng nữa mới quay về trường, cậu buồn ngủ thì

cứ ngủ đi."

Cảm giác được hấn càng lúc càng gần mình, cả người Từ Nghiên càng lúc càng run rẩy, khuôn mặt trắng nõn thẹn thùng, tay cô luôn dùng sức kéo tay hấn ra, nhưng hấn vẫn không dịch chuyển như một ngọn núi cao.

Qua một hồi, hấn đột nhiên di chuyển, cô cứ tưởng mọi chuyện ổn thỏa rồi, ai dè hấn cứ như thế, tay từ đầu gối vuốt ve lên trên.

Cô chưa bao giờ bị người khác thân mật như vậy, nháy mắt cả thân thể cô cảm thấy ngứa đến nổi da gà, thân thể run lên, cô sợ tới nổi nắm chặt tay hấn.

"Quân Lâm, không cần, tớ không lạnh, thật sự không lạnh." Cô nhỏ giọng dõn dáp nói.

"Nhưng chân cậu lạnh như vậy." Hai mắt Mạc Quân Lâm đen kịt, chăm chú nhìn cô, lên án cô đang nói dối.

"Minh...."

"Ấm lên một chút thì mình không xoa nữa." Hấn bỏ qua mọi lời nói của cô, bàn tay vẫn ra sức vuốt ve xoa bóp.

Mạc Quân Lâm từ khi nào lại không thèm nghe mình nói như vậy?

Xung quanh đầu gối, mỗi một tấc da đều bị hấn dịu dàng vuốt ve, chân không thấy lạnh nữa nhưng mặc cô càng lúc càng đỏ.

"Quân Lâm, không cần thật mà...." Tay cô vẫn ở trên tay hấn, ra sức mà đẩy, nhưng hấn vẫn không thèm nghe theo, bộ dạng không hề trong lòng.

Từ Nghiên không dám lớn tiếng nói, xung quanh toàn là bạn học, nếu để họ nghe được thì, khẳng định sẽ bị hiểu lầm.

Hấn vẫn im lặng, tay không ngừng vuốt ve chân cô, nhưng trên mặt lại bình ổn an tĩnh. Ngược lại người đang được xoa là cô, vừa thấy ngứa, vừa khó chịu sợ hãi.

Tay hấn sờ đến chỗ nào, cả người cô bắt giác nhũn ra, tê liệt.

"Ừm..." Tiếng rên rỉ trong họng không khống chế được phát ra.

Ấm thanh kia thật kỳ lạ, thật sự là từ chính miệng cô phát ra sao? Cô xấu hổ cực điểm, miệng gất gao cắn chặt, bởi vì nhần nại mà toàn thân ngứa ngáy run rẩy.

Mạc Quân Lâm ôm eo cô, cả người hấn áp sát lại gần thân thể cô, cả người cô đều bị hấn ấn vào trong lòng ngực. Cô rất gầy, nhưng từng tấc thịt trên người đều rất có quy lực, không hề thừa thãi, chỗ nào nên đầy đặn thì đầy đặn, cảm nhận được nơi đầy đặn mềm mại kia của Từ Nghiên đang ép xác bản thân mình, hai mắt Mạc Quân Lâm âm trầm, cổ họng khô khốc.

Nhưng vẫn dùng ngữ điệu như cũ bình tĩnh nói: "Không lạnh, sao cậu lại run?"

Cô nhìn đến khó khăn, chẳng lẽ lại nói vì hấn sợ nên mới tê dại khó nhìn?

Cô đẩy hấn ra, nhỏ giọng cầu xin: "Minh không lạnh, cậu đừng sờ loạn nữa mà."

Bàn tay ở trên eo cũng bắt đầu hành động xấu xa.

"Cả người cậu giống như khối băng vậy, chỗ nào cũng lạnh, eo cũng lạnh."

"....." Cô luống cuống tay chân, bàn tay trên eo bắt đầu quá phận, cô chỉ cố gắng ngăn chặn động tác của Mạc Quân Lâm, lại không dám phát ra tiếng sợ ảnh hưởng đến những người khác. Nhưng cho dù cố thế nào cũng không thoát được hấn.

Cô ghen ngào cầu xin: "Quân Lâm, đừng mà, cậu đừng sờ loạn nữa."

Thân thể không khỏi cảm thấy kỳ lạ, mỗi một nơi Mạc Quân Lâm sờ qua, đến xương cốt cũng cảm thấy ê ẩm. Cô thật sự khó chịu, làm sao mới ngăn chặn được hấn đây?

Từ Nghiên không biết làm sao, hai mắt nóng lên, nước mắt rơi xuống. Nhưng sự việc sau đó làm cho cô chết đứng. Mạc Quân Lâm ngũ quan xuất chúng, cả khuôn mặt hấn đều rất gần cô, lông mi quăn rũ che đi màu mắt hổ phách kiều mị, môi mỏng hơi hơi mở ra, cái lưỡi màu hồng nhạt dò ra, liếm hết những giọt nước mắt cô rơi xuống.

Hấn liếm xong, nâng mắt, dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô, nghiêng đầu, rú xuống mí mắt, hướng tới môi cô, áp xuống.

Mạc Quân Lâm than thở trong lòng, quả nhiên, so với hấn tưởng tượng, ngọt ngào hơn nhiều.

Cô kinh ngạc trừng mắt, hoàn toàn quên mất phản ứng, nhìn thấy đôi mắt hấn tản ra một tia âm u, cái mũi cao thẳng cọ cọ vào mũi nàng, ở trên môi cô, từng ngậm lại từng ngậm liếm mát, bộ dạng si mê, giống như nhấp nhấp thứ vị ngọt tuyệt nhất trên đời.

Cô chậm nửa nhịp mới duỗi tay ra đẩy, nắm tay lạnh đánh hấn, nhưng ngực Mạc Quân Lâm lại cứng, cô không đẩy được, đánh hấn còn bị đau tay. Cô rút thân mình lại, trốn vào trong góc, dán đến bên cửa sổ, muốn lui cũng không lui được, ngược lại cơ thể bị hấn đè hấn vào trong, không thể động đậy.

Chóp mũi ngửi được hấn cả hơi thở nóng rực của hấn, cả người nam tính trên cơ thể.

Người Từ Nghiên nóng lên, cô bị hôn đến mơ màng.

Mạc Quân Lâm hàm hồ nói: "Miệng cậu rất ngọt." Nói xong lại há mồm ngậm lấy miệng cô, liếm mút, trần trọc nghiền nát, bốn cánh môi giao nhau, phát ra vài tiếng ái muội.

Xung quanh không khí như bị thiếu đốt, nắm đấm trên tay cô cũng quên mất phải kháng cự. Đây là một, nụ hôn rất, rất sâu.

Lúc trước, cô cùng Lý Húc đơn giản chỉ hôn nhẹ, cô đều ngại ngừng bỏ chạy, mà hấn cũng không ép buộc cô, hôm nay là lần đầu tiên bị hôn sâu đến như vậy, hôn đến cô thở không nổi, trái tim cũng đập liên hồi. Cô hoảng hốt nhận ra, tay hấn bắt đầu ở chân cô dần dần trở nên không an phận. Bàn tay từ đầu gối cô, tới bên đùi vuốt ve.

Cô giãy dụa, liều mạng đẩy hấn ra. Hấn bị đẩy một cái hành động đều dừng lại, nhưng lòng bàn tay hấn vẫn nóng hổi, không hề rút ra, trong lòng cô cảm giác kỳ quái, hấn rõ ràng đang làm nhục cô, nhưng cả cơ thể đều ngứa ngáy khó chịu.

Bàn tay ở dưới đùi ngừng hấn động tác, nhưng bàn tay bên hông lại hư hỏng vuốt ve ngực cô. Bàn tay Mạc Quân Lâm cách lớp áo mỏng nắm lấy gò bồng đảo, lực đạo không lớn, nhưng lại bị xoa đến mơ hồ, quần áo cô cũng trở nên nhăn nhúm có nhiều nếp gấp.

"Ấn...um...um..." Cái miệng nhỏ của cô liên tục rên rỉ, hấn lại thừa cơ hội chiếm lấy môi cô, ở khóe miệng phát ra vài tiếng kiều mị, nhưng không lớn, căn bản những người ngồi phía trước sẽ không nghe thấy.

Hấn hôn một hồi cuối cùng cũng buông ra, cô tận dụng cơ hội né tránh, cô ổn định hô hấp, nói: "Quân Lâm, cậu đừng như vậy mà....mau dừng lại....tay...buông tay ra...."

Cô chưa nói xong, môi mỏng của hấn lại hôn lên cần cổ trắng nõn của Từ Nghiên.

"Ừm..." Ngứa quá.

Cả thân thể đều căng thẳng khó nhìn, đầu ngón chân cũng vì kích thích mà cuộn lại, hai đôi mắt sáng như có nước, cô không muốn nghe thấy tiếng kêu kiều mị kia mà ra sức bặm chặt môi. Nếu là người khác hạ nhục cô, cô đã sớm la lên, chống cự lại. Nhưng mà hấn lại là Quân Lâm, hấn là thanh mai trúc mã của cô.

Ở trên đùi trắng nõn, bàn tay không ngoan ngoãn kia lại tiếp tục hành động, vấy cô bị vén lên cao, một tay ra sức vuốt ve đùi cô, một tay khác lại nhẹ nhàng nheo gò bồng đảo của cô.

Mạc Quân Lâm sờ một hồi, liền không ngừng được nữa, mềm quá, so với đậu hũ còn mềm hơn. Hấn dùng sức véo ngực của cô, cảm thấy giống như có thể chảy ra nước.

"Ừm...um..." Cô ra sức lắc đầu, khóc nức lên, hai mắt ứa nước nhìn hấn thỉnh cầu.

Nhưng Mạc Quân Lâm cứ chôn mặt ở cần cổ cô, si mê vừa liếm vừa mút, đầu lưỡi thấm ướt không ngừng liếm cổ cô, cái mũi còn ra sức hít hà, hấn còn nói là mềm lắm, giống như trái cây, vừa thơm vừa mềm.

Cô nghe những lời nói này mà thẹn muốn chết.

Lúc này, Lý Húc không biết tại sao lại giật mình dậy, hấn lấy cái mũ trên mặt ra, quay đầu về phía cuối xe, nhưng trời quá tối không thể nhìn rõ được, chỉ thấy được đôi giày của Mạc Quân Lâm để dưới đất. Bọn họ cùng đi mua đôi giày đó, nhưng Quân Lâm lại nhường cho hấn, bản thân lựa một đôi giày khác. Lúc đó Lý Húc liền nhớ rõ ràng. Nếu Quân Lâm với Từ Nghiên ở bên nhau, thì hấn không lo lắng lắm. Vì thế, Lý Húc lại lấy cái mũ đội lên mặt, tiếp tục ngủ.

Mà lúc này, cái bàn tay ở trên đùi cô, đột nhiên hướng về chỗ sâu bí ẩn bên trong, cô không kịp trở tay đã nghe hấn nói: "Nghiên Nghiên, quần cậu ướt rồi..." Mang theo âm thanh trầm thấp, phả trực tiếp vào trong tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chỉ muốn trốn xa hấn

Hai chân Từ Nghiên khép chặt, nhưng lại vô tình kẹp chặt cái tay hư hỏng kia lại giữa hai chân, Mạc Quân Lâm không cảm thấy mắc cỡ, hấn vươn ngón

tay ra, móc lấy cái quần lót của cô, kéo xuống hất một phần. Ngón tay thon dài chui vào trong, xoa tới xoa lui bên ngoài rùng rập khu vực bí hiểm của cô. Lần đầu tiên trong đời, Từ Nghiên bị người khác chạm phải chỗ này.

"Nghiên Nghiên, sao nó lại ra nước." Giọng nói Mạc Quân Lâm khàn khàn, giống như mê chương bên tai cô nỉ non không ngừng.

Từ nghiên xấu hổ giận dữ. Trái tim treo lơ lửng giữa không chung, thân thể căng thẳng, máu trong người hạ xuống thấp.

Bỗng nhiên, ngón tay tà ác kia hướng về phía tiểu thịt, lòng bàn tay hần nhẹ bắn một chút, cô run lên, dâm thủy lại chảy ra không ngừng.

Mạc Quân Lâm khẽ thấp cô, nói: "Xoa chỗ này, nó sẽ ra nước, Nghiên Nghiên, cậu thật lợi hại."

"Ừm..." Cô gất gao che miệng, nhưng vẫn phát ra âm thanh như làm nũng. Trên xe buýt không khí lạnh vẫn đọng lại, cô sợ hãi giống như ngã xuống dòng nước chảy xiết, Từ Nghiên không thể chống lại cho dù chỉ là bọt nước.

Ngón tay Mạc Quân Lâm vẫn ra sức xoa nắn. Hần rử mắt, muốn nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, muốn thu hết bộ dáng này vào mắt, thật đáng yêu.

Hắn còn muốn cô lộ ra nhiều điểm trước giờ chưa từng gặp phải.

Mạc Quân Lâm dùng sức, cả bàn tay ép sát tiểu huyết cô, ngón cái và ngón trỏ xoa nắn tiểu châu sâu thẳm đáng thương, ngón giữa cùng ngón áp út qua lại vuốt ve cửa mình, ngón tay nhỏ nhất không ngừng chọc vào chỗ ướt đầm nước của cô.

Từ Nghiên bị sờ đến cản người xụi lơ, trừ bỏ cố sức che miệng, cô chỉ nhu nhược trốn vào một góc, hoàn toàn vô pháp ngăn cản thanh niên hư hỏng kia làm loạn.

Mạc Quân Lâm sờ chân cô, đối với cô là đã quá sức chịu đựng rồi, làm sao hắn có thể sờ vào nơi đó của cô.

Nơi đó có chút dơ, còn có, chút kích thích.

Đôi mắt đẹp của Từ Nghiên tích đầy bọt nước, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng Mạc Quân Lâm lại vô như không thấy, còn dám hỏi cô: "Tớ sờ như vậy, Nghiên Nghiên, thoải mái sao?"

Cô mãnh liệt lắc đầu, cô vùng eo, ngón tay kia chọc thẳng vào bên trong cô.

Ngón tay im một hồi, lại thọc vào thêm.

Hắn mới đầu còn chậm rãi, tiếp theo càng làm càng hăng, hai tai cô nghe rõ tiếng nước róc rách.

Hắn đùa giỡn một hồi, ở nơi bí ẩn đó, chảy ra một trận xuân thủy. Tiểu huyết không tự giác được sự cầu khẩn của cô, càng lúc càng chảy ra nhiều xuân thủy, càng lúc càng có nhiều cảm giác.

"Ừm..." Ngón tay hắn thọc cô đến không chịu nổi, cô không còn sức giãy giụa, toàn thân bị hãm sâu trong cái vòng khoái cảm.

Hai mắt cô vô thần, run rẩy vài cái, cả người xụi lơ.

Cô cảm nhận được cơ thể đã tiết ra một cái gì đó, cảm giác kia thật thoải mái, chờ cô lấy lại tinh thần, liền nghe được âm thanh nhàn nhạt của hắn: "Nghiên Nghiên....cao trào sao?"

Mạc Quân Lâm thấy Từ Nghiên bật khóc, lại cúi đầu hôn cô: "Minh đọc sách, cảm giác lúc cao trào sẽ thoải mái, cậu không thích sao....sao lại khóc?"

Từ Nghiên run bần bật, thân thể cô cảm nhận được rõ ràng vị khoái cảm kia, nhưng trái tim lại đau đớn, cô tin tưởng Mạc Quân Lâm như vậy, sao hắn lại đối xử với cô như thế?

Mạc Quân Lâm không vì Từ Nghiên bật khóc mà buông tha cô, hắn ôm cô thật chặt, ấn đầu cô dựa vào ngực hắn. Cô muốn giẫy dụa vài lần, nhưng không có sức, cổ vài cái liền từ bỏ, hai mắt nhắm nghiền nước mắt chảy ròng, qua một lúc thì ngủ mất.

Mạc Quân Lâm dao động, hần than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ tóc cô, lại trượt tay xuống môi mềm, vuốt ve yêu thương nó.

Hai tiếng sau, xe buýt cuối cùng cũng về tới trường: "Cuối cùng cũng tới rồi."

Chui vào lỗ tai chính là tiếng hoan hô của mọi người, Từ Nghiên cuối cùng cũng tỉnh, cô cắn môi, đứng dậy đi vòng qua người hắn, lấy hành lý của bản thân. Xe buýt dừng hẳn, Từ Nghiên cảm lấy hành lý bỏ chạy, thậm chí cô đi ngang qua Lý Húc cũng không phát hiện.

Hai tay bị một người nắm chặt. Cô quay đầu lại, là Lý Húc.

Trong lòng Từ Nghiên thở phào, nhưng lại bất lực phần nộ không thôi, mới vừa rồi cô gặp phải những chuyện kia, Lý Húc thì chỉ lo ngủ?

"Em gấp làm gì, đợi anh cùng về." Lý Húc nhàn nhàn nói.

Đi theo phía sau Lý Húc là Mạc Quân Lâm, hần mở miệng: "Chúng ta cùng về."

Vừa nghe đến giọng nói của Mạc Quân Lâm, Từ Nghiên hoảng sợ: "Không cần, tự em về được."

Lý Húc thấy Từ Nghiên hất tay hần ra, sắc mặt trở nên lạnh lùng, đột nhiên mặc kệ cô, quay đầu tìm những người khác nói chuyện.

Từ Nghiên thấy hần bỏ đi, hốc mắt đỏ lên, nghe được tiếng cửa mở, cô cúi đầu nói với giáo viên gần đó: "Lão sư em không khỏe, em về trước."

Lão sư nghe Từ Nghiên nói mệt, cũng không miễn cưỡng, gật đầu đồng ý.

Cô bỏ chạy, mặc kệ Mạc Quân Lâm, mặc kệ Lý Húc, cô chỉ muốn đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Mạc Quân Lâm ở phía sau cô, không nhanh không chậm, cứ như vậy đi theo cô, sau khi xác nhận cô về đến nhà, mới quay người bỏ đi.

Từ Nghiên vào nhà, đi ra ban công nhìn xuống, nhìn Mạc Quân Lâm rời đi, ánh mắt phức tạp mím môi, sắc trời lúc này đã tối sầm, ở nơi cô ở đèn đường cũng ít, cô từ trước tới giờ đều không dám đi một mình, nên Từ mẫu thường chạy đến đón cô mỗi lần tan học.

Rõ ràng cô sợ Mạc Quân Lâm, rõ ràng là cô muốn cách hần thật xa, cô biết hần ở phía sau mình, bất giác lại cảm thấy an toàn.

"Nghiên Nghiên, về rồi sao."

Từ mẫu ở trong phòng kêu cô, Từ Nghiên lắc đầu, cời giày ra đi tìm mẹ.

Sáng chủ nhật.

"Nghiên Nghiên, có điện thoại."

Nghiên Nghiên sau khi đi chơi về, đều nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, rầu rĩ không vui, cả ngày bản thân mất hồn vía. Từ mẫu chỉ nghĩ chắc là cô với Lý Húc đang giận dỗi nhau. Bà thật sự lo lắng, không muốn con gái thương tâm, đành bắt Từ Nghiên nghe điện thoại.

"Tìm em làm gì?" Âm thanh Từ Nghiên không vui nói.

"Hôm nay ra ngoài xem phim được không?" Giọng nói phát ra rất lớn, Từ mẫu nghe được những lời Lý Húc nói.

Bà tiếp lời, "Nghiên Nghiên con ra ngoài chơi đi, hôm nay mẹ bận không ở nhà, cơm trưa với cơm tối không nấu được."

Từ Nghiên quay đầu nhìn mẹ, trong lòng cô không khỏi thờ dãi.

"Được, khi nào thì đi."

Sau khi hai người nói với nhau địa điểm với thời gian, Từ Nghiên liền cúp máy, chuẩn bị một chút thì ra ngoài.

Tuy rằng Từ mẫu đồng ý cho Từ Nghiên ra ngoài, nhưng không quên dặn dò: "Không được về quá khuya. Mẹ đi làm về khoảng 8 giờ sẽ về. "

"Dạ."

Từ Nghiên với Lý Húc gặp nhau ở chỗ đã hẹn, cô mặc một cái áo thun màu trắng kết hợp với váy ngắn, dáng người Từ Nghiên vừa phải, ăn mặc đơn giản nhưng lại khéo léo để lộ ra làn da trắng nõn, tóc đen nhánh dài tới vai, khuôn mặt đơn thuần kiểu nhu.

Dựa vào bức tường màu hồng gần đó, một bộ dạng nhân nhả thoải mái, Lý Húc vừa đến đã nhìn thấy cảnh đẹp này, không khỏi thất thần. Khóe miệng cảm lòng không đậu mà nhếch lên, Từ Nghiên nhìn thấy hần, cũng cười, nhưng sau khi nhìn thấy người sau lưng Lý Húc. Thì nụ cười cứng đờ.

Tại sao, Mạc Quân Lâm cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuóp Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-2: Cái gì tớ cũng chậm hơn cậu ấy, chỉ còn mình cô thôi

Từ Nghiên trước kia có bao nhiêu tín nhiệm Mạc Quân Lâm, thì hiện tại liền có bao nhiêu thất vọng. Lý Húc nhìn khuôn mặt trầm xuống của Từ Nghiên, khóe miệng mới tươi cười giờ cũng nhạt phai. Hần bước qua theo phản xạ nắm tay cô, nhưng lại bị Từ Nghiên tránh né, Từ Nghiên hiện giờ sợ hãi người

khắc đung chạm cơ thể.

Lý Húc một tay trống không, khuôn mặt tuần tú trầm xuống: "Từ Nghiên, em lại nháo cái gì?" Hai mắt Lý Húc âm u, thanh âm cũng trở nên lạnh.

Cô rũ đầu nhỏ giọng nói: "Không có, không phải nói muốn xem phim sao.....Tại sao.....cậu ấy cũng tới?"

Lý Húc thấy Mạc Quân Lâm tới gần, đành nhin xuống: "Vé xem phim là Quân Lâm mua, cậu ấy cũng lâu rồi không đi cùng chúng ta. Xem phim xong cậu ấy sẽ về, anh với em vài vòng, được không?"

Cô vừa thấy Mạc Quân Lâm tới, lập tức muốn bỏ chạy về nhà, nhưng cô không nghĩ Lý Húc sẽ tức giận như vậy.

Cô đang do dự, Lý Húc nắm chặt tay cô, kéo cô về phía trước.

Lý Húc giống như rất không cao hứng, Từ Nghiên mím môi, thăm nghĩ thôi cứ nhin đi, xem xong phim Mạc Quân Lâm cũng rời đi, hơn nữa còn có Lý Húc ở đây, cậu ấy cũng không dám làm bừa đâu.

Từ đầu tới cuối, cô không thềm liếc mắt nhìn Mạc Quân Lâm lần nào nữa.

Mạc Quân Lâm không nói lời nào, đi theo phía sau họ, ánh mắt nhìn hai người đang nắm tay nhau, đôi mắt híp lại lộ ra vẻ thâm trầm, hai môi mím chặt.

Mạc Quân Lâm đi nhanh hơn, không đi phía sau nữa mà vòng qua bên cạnh Lý Húc.

Giữa Từ Nghiên và Mạc Quân Lâm, cách nhau một Lý Húc.

Mạc Quân Lâm cái gì cũng không nói, nhưng Từ Nghiên biết được, hấn nhìn cô. Sự tồn tại của Mạc Quân Lâm làm Từ Nghiên cảm thấy khó thở, cấp bách.

Thời gian vừa đúng, người trong rạp phim cũng tương đối, Mạc Quân Lâm lấy vé xem phim, sau đó ba người bắt đầu vào trong, tìm vị trí ngồi xuống.

Từ Nghiên nhìn Mạc Quân Lâm ngồi xuống, liền chờ Lý Húc cũng ngồi vào chỗ rồi mới tới lượt cô, ai nghĩ cô vừa ngồi xuống, Mạc Quân Lâm lại đứng bật dậy nói: "Mình nhìn nhầm dãy số."

Hắn đi xuyên qua Lý Húc, ngồi bên cạnh tn,. Chỉ một thoáng, lông tơ trên người cô dựng đứng cả lên. Cô thẳng người, mở miệng nói Lý Húc đổi vị trí với cô, nhưng vừa định mở miệng, Mạc Quân Lâm đã cầm lấy cổ tay cô. Từ Nghiên bị hù sợ đến sống lưng tê rần, tức khắc không dám động đậy nữa, mà Lý Húc căn bản không chú ý tới cô, chỉ một lòng tập trung ăn bắp.

Cô cố rút tay ra, nhưng lại bị Mạc Quân Lâm nắm chặt. Mạc Quân Lâm ở bên tai cô, nhỏ giọng: "Nghiên Nghiên, có lạnh không?" Âm thanh trong phòng rất lớn, hấn nói chuyện với cô không thể truyền đến tai Lý Húc, hơn nữa ánh sáng ở đây không rõ, hấn không hề kiêng nể mà ép gần cơ thể cô, một chút cũng không sợ hãi.

Cô chịu không nổi, nổi nóng nói: "Cậu...Buông tay ra."

"Cái gì?" Trên phim lúc này phát ra một âm thanh rất lớn, Lý Húc không nghe được Từ Nghiên nói cái gì nên hỏi lại.

"Cậu ấy nói lạnh." Mạc Quân Lâm thay cô trả lời, buông cổ tay cô ra, cởi áo khoác chính mình đang mặc, đặt lên chân Từ Nghiên.

Lý Húc hôm nay không có mặc áo khoác, chỉ có Mạc Quân Lâm là có.

Lý Húc thấy Mạc Quân Lâm đắp áo lên chân Từ Nghiên, hơi nhủ mảy. Trước kia Mạc Quân Lâm luôn đối xử tốt với Từ Nghiên, nhưng hôm nay cả ba người đã thay đổi, Lý Húc có chút không thích ứng được.

Lúc này, phim điện ảnh bắt đầu cao trào, Lý Húc không nghĩ nữa, quay đầu tập trung xem phim. Từ Nghiên cắn môi, cơ thể hoang mang lo sợ, cô căng thẳng cả người, sợ hãi Mạc Quân Lâm lại làm bậy. Nhưng, hấn vẫn im lặng không có động tác gì. Xem ra lời lý Húc nói vừa nãy, thành công áp đảo Mạc Quân Lâm đi.

Từ Nghiên xem một hồi thì bị phim điện ảnh thu hút, nhưng chưa được bao lâu, cô cảm nhận được trên đùi mình có một bàn tay nóng rực đang vuốt ve. Cô quá sợ hãi, thậm chí không dám phát ra phản ứng gì, đành mặc kệ hấn làm loạn.

Hấn ở bên đầu gối, vuốt ve, khiêu khích một vòng, sờ đến cả người cô đều nóng lên.

"Mình đi vệ sinh." Từ Nghiên đứng lên, thở phì phò bỏ chạy.

Cô vòng qua bên hướng Lý Húc ngồi, cơ hồ là chạy trốn chết, nhưng Lý Húc chỉ chuyên tâm tới phim điện ảnh, không phát hiện ra cái gì, Mạc Quân Lâm ngồi một hồi cũng đứng dậy rời đi, mà bản thân Lý Húc lại không chú ý ra cái gì.

Từ Nghiên đi rất nhanh, vừa đi vừa quay đầu lại xác định không có ai đi theo, đi vào nhà vệ sinh nữ, mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng trước bồn rửa tay, bộ ngực phập phồng không ngừng, Từ Nghiên mở vòi nước ra rửa tay, lại dùng nước lạnh tát lên mặt, cố gắng chấn định bản thân một chút. Từ Nghiên hỏi chính mình, bây giờ làm sao đây? Bỏ về hay là một chút mới về?

Từ Nghiên ngẩng đầu lên nhìn vào gương, nhưng không chỉ có một mình cô, sau lưng còn có một khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Nghiên.

"A.....!" cô hé miệng, thét chói tai, thân thể chưa kịp phản ứng, tay đã bị Mạc Quân Lâm túm chặt, kéo vào một căn phòng.

Mạc Quân Lâm động tác gọn gàng khóa lại cửa, Từ Nghiên sợ tới mức không biết làm sao cho phải, cô càng sợ, nước mắt lại rớt xuống càng nhiều. Cô tránh qua một bên, đôi tay vòng qua cơ thể chính mình, lên tiếng: "Cậu.... Tránh ra...."

Mạc Quân Lâm ôm Từ Nghiên vào lòng, giọng nói khàn khàn: "Nghiên Nghiên đừng sợ mình được không, mình thích cậu lắm, Nghiên Nghiên."

Từ Nghiên nghe được những lời này, cô ngây cả người, sau đó ghen ngào: "Cậu thích mình....Lại đối với mình như vậy?"

Mạc Quân Lâm rầu rĩ: "Nghiên Nghiên, mình đọc sách, nó nói muốn làm nữ nhân động tâm, cách tốt nhất là chiếm được cơ thể họ. Lý Húc nói hần cái gì cũng chưa từng làm với cậu. Mình cái gì cũng chậm hơn Lý Húc, chỉ còn cậu thôi, Nghiên Nghiên."

Từ Nghiên xấu hổ và giận dữ không thôi, Lý Húc tại sao cái gì cũng nói cho Mạc Quân Lâm biết. Thậm chí chuyện bọn họ hôn môi vài lần, cũng đã kể đi? Còn có, Mạc Quân Lâm nói cái gì mà cơ thể, nói lung tung cái gì.

Cô dùng sức đẩy Mạc Quân Lâm ra, khoe miệng hần rú xuống, về mặt đầy hối hận, cảm tình quen biết nhau từ nhỏ, Từ Nghiên không chịu được biểu tình đáng thương của hần, cô nghi hoặc hỏi: "Cậu xem sách gì?"

"Sách của Trương Ái Thư." (tác giả Sắc,Giói)

Từ Nghiên có một lần nghe qua tên tác giả này, nhưng sách thì chưa đọc, cô hoài nghi hỏi: "Thật sự có nói như vậy?"

"Thật, lần sau mình đưa cậu đọc." Hần ừ ừ cụp đuôi nói.

"Cậu....sách viết là một chuyện....cậu không thể cứ vậy mà làm theo..." Cô tưởng tượng nên mắng Mạc Quân Lâm vài câu, nhưng lại không mắng được gì. Cô nhớ khi còn nhỏ, trước kia nếu cô có vô tình chọc giận Mạc Quân Lâm, hần không thoải mái lờ nạt cô một câu, sau đó cũng ngăn người, lộ ra rất nhiều biểu tình vô thố hối hận.

Lúc trước cô cảm thấy Mạc Quân Lâm vừa đáng thương vừa đáng yêu, hần cái gì cũng vô tội, không phải cố ý, nhưng cô buồn bực đều kiếm hần nổi giận. Hiện tại cho dù Mạc Quân Lâm có làm ra chuyện không thể tha thứ, cô cũng lại như thế mà mềm lòng. Mạc Quân Lâm ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên: "Nghiên Nghiên, cậu thành thật với mình....Cậu thật sự....Thích Lý Húc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Curop Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không cần, không cần mà

"Nếu người trước kia thổ lộ với cậu là mình, cậu cũng sẽ chấp nhận, đúng không?"

"Mình...." Hai người trong tình cảnh này, cô làm sao dám nói sự thật?

Từ Nghiên thanh giọng: "Tóm lại từ đây về sau chúng ta chỉ là bạn bè....Cậu về sau....Không được động tay động chân với mình nữa....."

"Vậy là cậu không chán ghét mình chạm vào người...."

"Mình...."

Nào có? Từ Nghiên trợn mắt, nhưng lại bị Mạc Quân Lâm nuốt hết vào bụng.

Mạc Quân Lâm hôn cô, nhưng ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt mang theo ý giận dữ, Mạc Quân Lâm ôm chặt eo cô, lực mạnh như muốn ép khô hai thân thể với nhau, cô không động đậy được, cái ngực đáng thương bị đè chặt vào lồng ngực rắn chắc của hần. Vừa đau vừa sướng.

Môi của Mạc Quân Lâm mềm mại, hần vuốt ve mân mê môi cô, nháy mắt tựa như có dòng điện chạy qua, Từ Nghiên rung mình, mùi vị kỳ dị truyền đến đôi môi đang dán chặt, lên vào trái tim, khiến nó đập loạn nhịp.

"Nghiên Nghiên, mình rất thích cậu...." Mạc quân lâm thở dài một tiếng, cả cơ thể hần đè chặt Từ Nghiên, nụ hôn trên môi dần gia tăng sức lực, môi mỏng ái muội mở ra, đầu lưỡi thò vào trong miệng cô, đảo qua. Từ Nghiên không chế không kêu lên.

"Úm....Úm...."

Đừng hôn, đừng hôn mà. Cô không nói nên lời, mỗi lần nữa bị lấp kín, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ cần khẩn. Lại không biết tiếng kêu này chọc đến Mạc Quân Lâm hưng phấn cả người. Cả người Mạc Quân Lâm kích động, tay ở eo cô cũng dần vuốt lên. Trên người Từ Nghiên có mùi thơm dịu dàng, mềm mại, vừa duyên dáng, cả cơ thể như không xương, làm hấn mê như điên đảo.

Mạc Quân Lâm nhìn Nghiên Nghiên, nhìn từ nhỏ tới lớn, ôm cô rất nhiều lần, nhiều năm như vậy, chạm cũng không thể chạm được, rốt cuộc bây giờ có thể ôm cô, cảm giác kia quá ảo diệu, hấn chạm vào một lần liền mất không chết.

Từ nghiên bị hôn đến mơ màng, những nơi trên cơ thể bị Mạc Quân Lâm sờ, đều trở nên bần rần. Hai chân cô mềm ra, đến độ không chịu nổi sức lực của chính mình.

Hơn nữa, mỗi lần Mạc Quân Lâm thân thiết với cô, cả cơ thể cô đều cảm thấy ngứa ngáy.

Không được, không được, cô không thể để hấn sờ loạn chỗ khác.

Từ Nghiên dùng toàn bộ lý trí với sức mạnh đẩy Mạc Quân Lâm ra, nhưng lại không thể si dịch nổi hấn. Cô bị Mạc Quân Lâm ôm chặt, đè vào vách tường, cảm giác áp bách của thân hình cao hơn cô hấn một cái đầu, lại một lần nữa bao phủ cơ thể cô. Mạc Quân Lâm nhìn cô ánh mắt sâu thẳm, trong mắt đều là nóng bỏng, dao động, sau đó môi cô lại bị hấn hung hăng hôn lấy hôn để.

"Um...um..." Hơi thở nóng rực của hấn ập vào người, đầu lưỡi cường thế chui vào miệng cô, trơn trượt liếm qua. Đầu lưỡi Mạc Quân Lâm qua lại trong miệng cô, mỗi một chỗ đều liếm qua, thậm chí liều mạng bắt được đầu lưỡi cô, sau khi bắt được liền vừa hút vừa mút, cô bị hấn hôn đến đau đớn, thân thể trở nên xụi lơ. Cô không còn sức chống cự, cảm thấy hấn ép cô đến không còn đường sống. Thân thể Từ Nghiên lúc này trở nên kì lạ, một bộ dạng vô lực chống cự, đôi mắt động tình, trong mắt Mạc Quân Lâm chính là cổ vũ hấn ra sức tiếp tục hôn cô.

Mạc Quân Lâm cổ họng khô khốc, dùng sức ấn chặt Từ Nghiên, đè ép thân thể mềm mại, cúi đầu hôn, hôn một cái là sâu thẳm, triền miên. Hấn liếm mút, gặm, giống như một con dã thú đang đói, muốn đem cô nhập vào cơ thể chính mình.

Mạc Quân Lâm trái tim đập thật nhanh: "Nghiên Nghiên....Nghiên Nghiên....Miệng cậu rất ngọt."

Hấn lăm bầm, rồi lại đoạt lấy miệng cô, ở trên má cô cọ tới cọ lui, rồi lại chuyển hướng tới cần cổ trắng nõn. Nơi này, tản ra mùi vị thơm ngào ngạt. Hấn hít một hơi thật sâu, mở miệng ra mút vào cái cổ, vừa mút vừa liếm, phát ra âm thanh tách tách.

"Um...um..."

Ngứa, ngứa quá đi.

Đôi mắt Từ Nghiên xinh đẹp, giờ lại đầy nước, trong cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ ôn nhu, theo lửa nóng trong cơ thể rơi xuống, hơi thở lại thêm dồn dập. Mạc Quân Lâm dùng đầu lưỡi liếm mút hai lỗ tai Từ Nghiên, rồi nhẹ nhàng gặm cắn.

Từ Nghiên sau cơn đau, cơ thể dâng lên một cảm giác khó chịu, ở chỗ sâu kín trong cơ thể không ngừng len lỏi, nhiệt huyết hội tụ ở trong bụng, rồi lại ào ạt chảy ra bao nhiêu xuân thủy ấm áp. Từ Nghiên cảm nhận được hai chân ướt át, cô mặc cỡ chết đi được.

Cô như thể mà lại ướt rồi...

Mạc Quân Lâm xoa nhẹ bầu ngực Từ Nghiên, cô lúc này cũng hoảng, không biết phải làm sao. Cô mặc áo ngực bình thường, không phải loại khó mở, Mạc Quân Lâm chạm vào một cái liền có thể mở ra dây áo. Mạc Quân Lâm chạm vào đầu vú đã cứng rắn, ngón tay ấn nhẹ, lại xoa nhẹ, bàn tay hấn nâng lên bầu ngực lớn vừa phải, giống như đứa trẻ ham bú sữa, sao lại có thể mềm như vậy? Vừa ngọt ngào giống như mật ong nhưng lại không ngấy. Cảm giác mút vào cũng rất tốt. Ở nơi đây có hương vị thuộc về Từ Nghiên, thanh thanh ngọt ngào.

Hút mút miệng cô, lại ôn nhu xoa ngực cô, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Từ Nghiên, Mạc Quân Lâm muốn đen hết những biểu cảm e thẹn đỏ bừng cả mặt kia thu hết vào tầm mắt. Ánh mắt mê loạn, có lúc lại mỏng lung, có khi quá kiều mị.

Hấn thích Từ Nghiên đến muốn phát điên, thật sự quá đáng yêu, hấn muốn khi dễ cô, trêu chọc cô.

Hai ngực bị nam nhân xoa bóp, môi lại không cho cô tách ra, từng đợt khoái ý đánh thẳng vào lòng, lên vào bụng, lại hại hạ thân cô tiết ra một trận xuân thủy khác. Quần lót cô lúc này hoàn toàn ướt đẫm, hôm nay cô lại mặc quần màu trắng, có thể dễ dàng nhìn thấy.

Lúc này bên ngoài vang lên âm thanh một người đang đi đến, âm thanh này làm Từ Nghiên tỉnh lại, cả người lạnh lẽo hoảng sợ. Lúc này, Mạc Quân Lâm lại lên vào trong quần cô, ấn vào tiểu huyết cô. Hấn kinh ngạc, lại hưng phấn, ở bên tai Từ Nghiên thờ dốc nói: "Nghiên Nghiên...Cậu hưng phấn sao....Xuân thủy tràn ra ướt hết cả quần."

Từ Nghiên biết bên ngoài có người, cô không dám lên tiếng, chỉ cố gắng bắt lấy cánh tay đang làm loạn. Không cho hấn động. Tay hấn không rời khỏi tiểu huyết cô, môi lại cúi xuống hôn cô, cái miệng nhỏ giờ đã đỏ lên vì sung. Hấn biết cô không thể chống cự được, Nghiên Nghiên thật đáng yêu. Chỉ là hấn cũng vậy, hấn không thể chống cự được.

Hôn một hồi, cái tay nhỏ đang chặn hấn cũng không còn sức lực, cô vừa buông lỏng, tay hấn được phóng thích, liền động ngón tay, ở trong tiểu huyết cô nhẹ nhàng khuấy vuốt.

"Um...um..." Kích thích này, hấn quá là ác với cô. Từ Nghiên phát ra vài tiếng rên rỉ, nhưng lúc này lại có âm thanh xả nước giúp cô giấu diếm.

Mạc Quân Lâm lúc này cũng buông ra, kéo Từ Nghiên ngồi trên đùi hần, bản thân lại ngồi xuống bồn cầu. Từ Nghiên trong đầu đều mơ hồ, căn bản vô pháp phản ứng, sau đó vấy cô đã bị Mạc Quân Lâm kéo ra ném xuống đất.

"A.....!" Cô phát hoảng, hét lên, bàn tay to của hần bao trọn tiểu huyết cô, hần đang trực tiếp ở chỗ kia, sờ loạn.

"Cậu....Cậu sao lại....Mình không muốn...Quân Lâm..."

Cô khóc lóc cầu xin tha thứ, âm thanh đầm đạp đáng yêu, bắt lực ở trên người hần vụn vụn, nhưng cánh tay hần vòng qua eo cô như khóa trụ cả người, cô không thể nhúc nhích.

Xuân thủy tiết ra mỗi lúc mỗi nhiều, cô như mất không chế, cô.....

Từ Nghiên nức nở khóc, lại mẫn cảm mê loạn từng cái vuốt ve, bộ ngực phập phồng lên xuống. Ngón tay hần lúc này chui vào trong tiểu huyết, ngón tay thô ráp thuần thực tìm tiểu hoa nhụy bên trong, xoa xoa ần ần, sau đó bên trong chảy ra rất nhiều chất lỏng làm mê loạn.

Khuôn mặt trắng nõn giờ đã đỏ bừng, cái cảm giác này thật sự quá kích thích.

Mạc Quân Lâm đùa giỡn tiểu hoa nhụy, nhưng côn thịt phía dưới người đang không tự chủ được mà nhô cao, như muốn tham gia vào cuộc vui của hai người.

Nhưng Mạc Quân Lâm không dám lại quá trốn hơn nữa, hần chỉ lén cọt cọt cái mông nhỏ của cô vào côn thịt phía dưới quần: "Nghiên Nghiên...Cậu thích sao."

Bên ngoài lại truyền tới âm thanh có người đang đến.

Từ Nghiên gác đầu lên vai Mạc Quân Lâm, nhẹ nhẹ rên rỉ, cố gắng áp chế kích thích, nhưng môi đỏ lại lơ đãng phát ra âm thanh "um....um...." kiểu mị rên rỉ.

Mạc Quân Lâm sợ bị người bên ngoài nghe thấy, đem hai ngón tay nhét vào miệng nhỏ của cô, bên tai cô nỉ non: "Nghiên Nghiên ngoan, mình không muốn người khác nghe thấy tiếng của cậu, cậu ngoan, rên nhỏ một chút."

Nói xong, Từ Nghiên liền trọn trùng mắt, cô kêu rên một tiếng.

Mạc Quân Lâm thuận thế đem ngón tay nhét vào trong tiểu huyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nói ra

Mạc Quân Lâm làm sao có thể dễ dàng từ bỏ. Hơn nữa, cảm giác điên cuồng này so với lần trước còn nhiều hơn. Mạc Quân Lâm đem ngón tay giữa của hần cắm vào bên trong cơ thể cô. "Nghiên Nghiên....Nghiên Nghiên....Nơi này của cậu mềm lắm....Lại có nhiều xuân thủy chảy ra...."

Hần vừa nói, ngón tay càng cắm sâu hơn vào tiểu huyết của cô. Bàn tay kia lại không ngừng ra sức trêu đùa cái miệng nhỏ phía trên của cô, phát ra âm thanh lách tách vui người.

Cả hai cái miệng nhỏ, đều phát ra tiếng nước.

Một cô gái nhỏ bé ngồi trên người một thanh niên cao lớn, cả người Từ Nghiên quần áo hỗn độn, hạ thân lộ ra hoàn toàn, quần lót ướt đầm bị cởi ra một bên, không thể che đậy được nơi riêng tư mê người của thiếu nữ. Ngón tay thô lớn của thanh niên kia lại ra sức ra ra vào vào.

Nước mắt của Từ Nghiên rơi xuống ào ạt, cô khóc lóc thảm thương, Mạc Quân Lâm thật sự quá đáng, thật sự quá quá đáng, hần trước kia còn nói xin lỗi với cô, bây giờ lại làm cái chuyện này. Còn không chịu dừng tay.

Nơi riêng tư của cô, bị Mạc Quân Lâm đâm, chọc tới chọc lui, trong cơ thể như có một ngọn lửa, bức cô tới muốn điên.

Cảm giác kia cuối cùng là cái gì, cô trước đây đã trải qua một lần, nhưng không dám nghĩ lại, nhưng mà lúc này lại nếm được một lần nữa, cảm giác đó, thật sự quá thoải mái.

"Cái miệng nhỏ này cứ hút chặt tay tớ." Mạc Quân Lâm nói nhỏ, giọng nói mang theo tán thưởng.

"Um....um...." Đừng nói mà, đừng nói nữa.

Từ Nghiên muốn Mạc Quân Lâm cầm miệng, nhưng đột nhiên hấn rút ngón tay ra khỏi miệng cô, sau đó cô nghe được âm thanh mút vang lên, hấn, lại tự mút tay chính mình.

Từ Nghiên hai mắt đỏ rực, trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh, khuôn mặt lạnh lùng kia vậy mà giờ đây lại thỏa mãn mút ngón tay dính đầy nước miếng của cô.

Bộ dạng Từ Nghiên kích thích mà hai ngực phập phồng lên xuống, làm cho hấn càng hưng phấn, hấn lại liếm mút ngón tay lần nữa, cổ ý phát ra âm thanh lớn hơn, rồi lại nói bên tai cô: "Nghiên Nghiên.....Ngọt lắm....Mình rất thích...Mình rất muốn...."

Mạc Quân Lâm nhìn bộ ngực Từ Nghiên lên xuống, tròn trịa đáng yêu, hấn thật sự hận bản thân không có nhiều hơn một bàn tay, để cùng một lúc có thể đung vào mỗi một nơi trên cơ thể cô.

Hấn cắn xuống vành tai Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên...Bên trong cậu nóng cực kỳ....Lại rất nộn....Cứ mút lấy ngón tay tớ....Hút rất nhiệt tình...Mút tới mình không thể động đây..."

Cô mới không có, cô không có hút hấn.

Từ Nghiên xấu hổ, cảm giác dưới thân làm cho người ta sợ hãi vừa khoái cảm, cô để cho hấn đùa giỡn, toàn thân như bị đánh vào trong cơn sóng, hấn càng ra sức đâm vào, cô càng khó chịu, hai chân dùng sức mà cuộn lại, liều mạng ngăn cản cơn sóng kia càng tới càng gần.

Tiểu huyết bên trong càng ép chặt, ngón tay Mạc Quân Lâm run rẩy, trái tim hấn hưng phấn đến điên cuồng, còn thịt ở dưới quần cũng muốn tham gia, không ngừng muốn thay thế ngón tay hấn. Mạc Quân Lâm tự niệm cho bản thân, không thể ở chỗ này, không phải ở chỗ này. Lần đầu tiên của Từ Nghiên, không thể tùy tiện ở chỗ này.

"Ừm...ừm..." Tiểu huyết run rẩy, cô không chịu được, cái miệng nhỏ rên rỉ không ngừng.

Ngón tay hấn vươn tới bên trong điểm G, búng vào nó. Cô rên rỉ một tiếng cao trào, không nhịn được nữa, xuân thủy trong âm đạo tràn ra, Mạc Quân Lâm lúc này mới rút ngón tay ra, xuân thủy giống như nước tiểu, bắn ra một trận lớn.

Đây là cái gì? Nước tiểu sao? Sao cô lại trở nên hư đốn như vậy?

Mạc Quân Lâm an ủi: "Ngoan, đừng khóc, đây không phải nước tiểu, là cao trào, cậu hưng phấn, khoái cảm nên mới chảy ra cao trào."

Hấn bắt lấy tay cô ấn vào trong tiểu huyết, sau đó đưa lên chóp mũi cô: "Cậu xem, không phải nước tiểu mà."

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, an tâm hỏi: "Bạn bên trong, bạn không thoải mái sao? Có muốn mình tìm người tới hỗ trợ hay không?"

Lời vừa nói ra, hai người bên trong đều đứng tim, Mạc Quân Lâm lấy ngón tay đang cắm trong miệng cô ra, nhỏ giọng: "Nói với cô ấy cậu không sao."

Từ Nghiên cắn môi, nếu cô kêu cứu, chắc chắn sẽ có người tới cứu cô. Nhưng, sau đó Mạc Quân Lâm làm sao đây? Nếu có người báo cảnh sát, Mạc Quân Lâm sẽ bị bắt. Tới lúc đó mọi người đều biết, cả mẹ và Lý Húc cũng sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuóp Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuóp Tinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chúng ta chia tay đi

Nếu mẹ biết, khẳng định sẽ nổi điên, còn có những cậu xung quanh, ở trường học, họ sẽ chỉ chỉ trỏ trỏ, cô bỗng nhiên không dám nghĩ nhiều nữa, hậu quả thật là quá đáng sợ!

Cô thật tình không muốn ai biết chuyện này!

Từ Nghiên nuốt nước miếng, âm thanh khàn khàn cổ đờ nén nói ra: "Không có gì, chỉ là mình hơi đau bụng...Giờ đã đỡ hơn rồi, không có gì nghiêm trọng."

"À.... Vậy là tốt rồi." Cô gái bên ngoài cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, sau đó nhún nhún vai, đi đến bồn rửa tay, rửa sạch xong liền đi ra ngoài.

Mạc Quân Lâm thấp giọng nói: "Nghiên Nghiên, cảm ơn cậu."

Vừa rồi cô chỉ cần ra tiếng cầu cứu cậu bên ngoài, hẳn khẳng định chết chắc. Tuy rằng, hẳn biết rõ tính cách cô, cũng đoán được cô sẽ không dám nói ra, nhưng Mạc Quân Lâm không nghĩ tới, Từ Nghiên sẽ nghĩ xa tới nỗi, sợ hẳn bị cảnh sát bắt đi.

Hắn còn dám cảm ơn cô? Cô mới không phải vì hắn mới nói dối như vậy! Cô cố giả giọng, "Cậu buông mình ra.....Mình muốn đi ra ngoài! Ừm...."

Đột nhiên, hắn áp sát mặt cô, đôi môi mỏng lại phủ lên miệng cô.

Cô giơ tay lên đánh vào người hắn. Hẳn mặc cho cô đánh, chỉ là nhất quyết không buông miệng cô ra. Giống như tình nhân, hôn nhau đến tình mạch, cuồng điên. Còn thiên nhiên, môi hắn rất mềm, lại rất nóng, nghiền nát cánh môi cô, vuốt ve, nóng bỏng.

Ngón tay hắn vẫn ở bên trong cơ thể cô, nhưng không có động đậy, chỉ chuyên chú hôn cô, cả đôi môi cuốn vào cánh môi cô. Hút đến nghiêm trọng, đầu lưỡi vờn vào bên trong, nhấm nháp mỹ vị bên trong miệng cô, liếm đến chân thành, làm cô có chút khát.

Hơi thở nóng rực của hắn, giống như thô ráp, giam cầm hơi thở cô. Cô không còn chỗ trốn, lại không biết làm sao, tất cả cảm xúc lúc này có kích thích, có ngọt ngào, có thể lấp đầy tình cảm....Tất cả đều tập trung hết, trên đôi môi hai người. Hắn cuốn cô vào một cơn lốc xoáy, cô vô pháp tránh khỏi, ý thức cũng mất đi.

Dần dần, cô quên mất chống cự, cánh tay vô lực rũ xuống, lông mi đen nhánh không ngừng rung động. Cô bị hôn đến mơ hồ. Sau đó, ngón tay ở trong cơ thể cô bắt đầu động đậy.

Cảm giác trong người lại tê dại khoái cảm, làm cô không kịp phòng bị.

"Ừm...."

Môi cô trong môi hắn, không nhận được mà rên rỉ. Nhưng tiếng rên kiều mị này, lại bị Mạc Quân Lâm nuốt hết vào miệng.

Cô cùng hắn, sớm đã hôn nhau đến nỗi quên mất bản thân đang ở chỗ nào.

Từ Nghiên dựa hẳn vào cơ thể Mạc Quân Lâm, cái miệng nhỏ bị hắn thiên nhiên liếm mát, chỗ thần bí u ám bị hắn ra ra vào vào.....

Rõ ràng là cô muốn giả giọng, nhưng không chống cự lại được cảm giác này...

Quá kỳ quái, thật là quá kỳ quái.

Vừa thoải mái, vừa kích thích.

"Ồ....Ân...." Từ Nghiên phát ra tiếng thờ dốc, miệng lưỡi cô khô khốc, theo bản năng muốn nuốt nước miếng, đầu lưỡi hắn ở trong miệng cô, động tác nuốt nước miếng trở thành mút đầu lưỡi hắn.

"Ừm..." Mạc quân lâm phát ra một tiếng rên khoái cảm. Bị cô hút một lần, chạm thẳng vào trái tim, hẳn lúc này mới buông ra, nói: "Nghiên Nghiên....Mình thích lắm...Cậu mút như vậy....Mình thích lắm...."

Mới vừa rồi chỉ là vô thức, cô làm sao có thể chủ động làm hắn.

Bất quá không sao, hẳn có rất nhiều biện pháp bức cô, ép cô.

Hắn lại hôn lên, đầu lưỡi mỏng lại chen vào bên trong miệng cô, dùng sức mút, đem hết nước miếng trong miệng cô hút đi.

Miệng Từ Nghiên khô cứng, khát không thể chịu, mà mỗi lần khát, cô lại mút một lần, mỗi lần đều ngậm lấy đầu lưỡi hắn. Âm thanh thoải mái từ cổ họng phát ra theo bản năng.

Tiếng rên rỉ kia là Từ Nghiên mắc cỡ chết đi được, nhưng cô không có cách nào khác, thậm chí bị mút đến tê rần. Tim Từ Nghiên đập như quả trống, cô không biết tại sao chính mình lại phản ứng như vậy.

Ngón tay ở hạ thân bắt đầu động nhanh, từng cơn khoái cảm nảy lên, cô liều mạng lắc đầu, miệng vừa được tách ra, cô lên tiếng: "Dừng tay lại....Dừng mà...."

Từ Nghiên sợ âm thanh rên rỉ này bị người khác nghe được, sống chết cắn chặt môi.

"Hiện giờ không có ai...Cậu kêu lên đi..." Mạc Quân Lâm vuốt ve cánh môi cô, âm thanh khàn khàn mê hoặc.

Cô xấu hổ, trừng mắt với hắn, hai con mắt cơ hồi dán vào nhau, đôi mắt long lanh kia như mê hoặc Mạc Quân Lâm, dục vọng dâng lên cuộn cuộn.

Mạc Quân Lâm không muốn Từ Nghiên trốn tránh, trực tiếp cầm lấy tay cô: "Nghiên Nghiên....Lại thoải mái một lần nữa....Được không?"

Ngón tay phía dưới gãi nhẹ, nhưng chậm lại, sau đó cắm sâu hơn trong người cô, ma sát không ngừng. Nơi riêng tư lúc này truyền đến khoái cảm điên cuồng, ngón tay đáng giận đó đụng vào điểm G sâu thẳm bên trong, Từ Nghiên lúc này căng thẳng, cô cảm giác được hạ thân càng lúc càng phát ra nhiều nước, cô nhịn không được hét lên: "Cậu dừng lại...Nhanh...."

Không được, cô sắp không được.

"A a a.....!" Từ Nghiên hét chói tai, cả người tê rần, dòng nước bởi vì khoái cảm mà tràn ra. Tiểu huyết run rẩy một trận, nước chảy xuống hết phía dưới đùi. Đôi mắt Từ Nghiên thất thần, cái miệng nhỏ phát ra một tiếng ní non quỵn rữ: "Ừm...Àn...Thật thoải mái...."

Từ Nghiên nói ra những lời này đều là vô thức, Mạc Quân Lâm nghe vào trong tai, nhịn không được nhếch miệng cười, sau đó hôn nhẹ sau gáy cô. Hắn nghĩ thầm, về sau hắn sẽ làm cô thoải mái hơn.

Thoải mái đến độ cô không rời đi được nữa.

##

Lúc này, bên ngoài có hai người đi vào. Từ Nghiên mới từ cao triều tỉnh lại. Đã bị hay chữ "Lý Húc" làm bùng tình.

Trong đó, một nữ nhân kinh ngạc nói: "Cậu thấy người vừa rồi không? Là Lý Húc đó. Hình như hẹn hò với bạn gái. Bọn họ chưa chia tay sao?"

Một nữ nhân còn lại giọng nói có phần buồn bã: "Ừm..Chưa chia tay."

Từ Nghiên nhận ra giọng nói này, là trợ lý câu lạc bộ bóng rổ Lý Húc tham gia. Cũng là người cùng Lý Húc chụp tấm ảnh kia - Chu Văn Tư.

"Cậu không phải cùng hắn hẹn hò sao?"

"Anh ấy nói....Bạn gái anh ấy tâm lý rất dễ kích động. Sợ ảnh hưởng tới kỳ thi sắp tới. Chuyện chia tay, phải đợi sau khi thi mới nói được."

"Cậu đúng là đáng thương mà. Hắn bảo cậu chờ, thì cậu liền chờ sao? "

"Mình thích anh ấy hai năm. Đợi lâu như vậy. Chờ thêm một thời gian nữa. Có làm sao đâu..."

"Như vậy là bắt cá hai tay."

"Cậu...Đừng nói vậy....Mình tin tưởng anh ấy." Chu Văn Tư nổi giận, giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng.

"Được được....Mình không xúc phạm nam thần của cậu nữa...."

Hai người nói xong, liền vào nhà vệ sinh đóng cửa lại. Cuộc trò chuyện bị cắt ngang.

Mà Từ Nghiên, cả người đều phát ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chúng ta chia tay đi

Nữ trợ lý này, đáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, thường xuyên hoạt động tích cực bên đội bóng rổ, có việc gì lớn nhỏ đều lôi Lý Húc đi cùng.

Bức ảnh kia, lòng cô hy vọng không phải là hắn, nhưng nếu không là hắn, thì còn có thể là ai?

Từ Nghiên bất giác, đau lòng mà bật khóc. Mạc Quân Lâm dùng ngón tay gạt nước mắt cho cô, nhưng càng làm, cô càng khóc dữ dội hơn.

Nếu không thích cô, cứ nói thẳng, tại sao sợ ảnh hưởng tới cô? Đi giấu cô những chuyện này.

Cô ủy khuất, tình cảm bao năm nay, nói vỡ liền vỡ.

Mà nháy mắt, hai cô gái kia đi ra khỏi nhà vệ sinh, lại tiếp tục nói chuyện.

"Cậu có cùng Lý Húc....Cái kia...Cái kia chưa?"

"Cái kia là cái gì?" Chu Văn Tư cười khề, giọng nói mang theo thẹn thùng.

"Thật là....Đừng giấu mình....Nói cho mình biết....Hắn...Cái kia có ổn không...Đùng được không?" Chu Văn Tư hừ một tiếng, sau đó phát ra tiếng bước chân dồn dập.

"Thẹn thùng như vậy....Tức là có rồi....Phải không?" Hai người rời đi, âm thanh càng lúc càng nhỏ, sau đó không nghe được gì nữa.

Từ Nghiên cúi gằm mặt, nắm chặt quần áo Mạc Quân Lâm theo bản năng, cô biết Lý Húc phản bội cô, nhất thời quên mất những chuyện vừa nãy. Theo bản năng cô ý lại, dựa hẳn vào vòng tay to lớn của hắn.

Khóc một thời gian, cô dùng hai tay lau nước mắt, mạnh mẽ tránh ra khỏi người Mạc Quân Lâm, ngẩng khí lạnh lùng: "Cậu đi đi."

Lý Húc cho cô đã kích quá lớn.

Mạc Quân Lâm nói ừm một tiếng, sau đó lại lên tiếng: "Minh ở bên ngoài đợi cậu."

"....." Không cần cậu đợi.

Từ Nghiên biết hắn sẽ không nghe lời cô, cho nên cô không hé răng, cũng không muốn nói nhiều.

Từ Nghiên sửa sang lại xong, dùng nước lạnh rửa mặt.

Đôi mắt lúc này vì khóc mà sưng to, như muốn nhắc nhở cô chuyện gì đã xảy ra.

Cô tức giận điên cuồng, cô cắn chặt răng: Lý Húc, Mạc Quân Lâm, cả hai người đều là bạn thân nhất của cô, giờ lại đối xử với cô như vậy. Đúng là có mắt như mù.

Cô hít sâu, thật vất vả mới áp xuống cảm xúc trong lòng, bước chân lao đảo ra ngoài.

Chỉ là vừa ra ngoài, Từ Nghiên đã bất ngờ với cảnh tượng trước mặt.

Lý Húc đang nắm chặt áo Mạc Quân Lâm, chất vấn: "Mạc Quân Lâm, cậu đi đâu....Cậu bước ra từ vệ sinh nữ...Cậu làm cái gì bên trong....Nói?"

Mạc Quân Lâm chỉ nhìn chằm chằm Lý Húc, không nói lời nào.

Hai người nghe thấy tiếng bước chân, xoay người thì nhìn thấy Từ Nghiên.

Lý húc lúc này buông cổ áo Mạc Quân Lâm ra, chạy đến bên Từ Nghiên hỏi: "Em sao vậy....Sao lại khóc?"

Hai tay duỗi ra muốn sờ mặt Từ Nghiên, bị cô né tránh.

"Từ Nghiên....Em rốt cuộc là làm sao?" Năm lần bảy lượt né tránh hắn đụng chạm, Lý húc không nhịn được mà phát hỏa. "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng...Em cứ như vậy....Lúc nào cũng muốn anh đoán....Anh không phải con giun trong bụng em."

"Em không thoải mái....Về trước." Từ Nghiên âm thanh khàn khàn, mệt mỏi lên tiếng. Cô cúi đầu, mũi chân vừa định vòng qua người hắn.

"Em nói rõ ràng....Không nói rõ thì đừng hòng đi." Lý Húc bắt cổ tay cô, không cho cô chạy trốn, kiềm chặt cô. Từ Nghiên càng giãy giụa, Lý Húc càng dùng sức.

Bỗng nhiên, Mạc Quân Lâm dùng sức ném Lý Húc qua một bên, đem Từ Nghiên giấu ở sau lưng.

"Cậu làm đau cậu ấy." Mạc Quân Lâm lạnh lùng nói.

Lý húc thấy Mạc Quân Lâm che chở Từ Nghiên, lại nổi giận: "Cậu có tư cách gì mà nói....Cậu tránh ra...."

"Minh nghe được tiếng khóc....Mới đi vào trong." Mạc Quân Lâm khuôn mặt vô cảm/

"Tại sao lúc này hỏi cậu lại không nói rõ?"

"Cậu ấy không cho mình nói....Nhưng cậu đều thấy được hết rồi."

Từ Nghiên nghe vậy, cũng chỉ im lặng, đè nén tâm trạng không vạch trần hắn nói dối.

Lý Húc bỏ qua Mạc Quân Lâm, xoay người nhìn Từ Nghiên, hỏi: "Từ Nghiên, em rốt cuộc làm sao vậy? Em khóc cái gì? Em nhất định phải lạnh nhạt

với anh sao? Cho anh một nguyên nhân không được sao? Lần trước là anh sai, anh biết. Nhưng bây giờ chuyện cũng đã qua rồi, em còn xem mình là bạn gái của anh sao?"

Từ Nghiên bị hấn từng tiếng chất vấn, nháo đến đầu óc nóng lên, tuy rằng trước kia cô muốn nhịn xuống, càng muốn trốn tránh sự thật, tưởng có thể về nhà để bình tĩnh lại.

Nhưng hiện tại, cô thật sự nhịn không nổi nữa!

Từ Nghiên đỏ mắt: "Lý Húc.... Trước kia em nháo loạn.... Là em sai."

"Chuyện gì?"

"Anh ra ngoài cùng với Chu Vân Tư.... Bị người khác bắt gặp..... Em từ đầu không dám tin.... Nhưng lúc này ở trong nhà vệ sinh.... Em nghe Chu Vân Tư nói.... Tất cả mọi chuyện em đều biết hết rồi."

Từ Nghiên còn chưa nói xong, Lý Húc liền vội vã nói, "Anh với cô ấy không xảy ra chuyện gì hết."

"Vậy anh nói, anh có phải hay không cùng cô ấy ra ngoài?"

"Là có cùng nhau ra ngoài..... Nhưng không phải như em nghĩ." Lý Húc nhíu mày.

"Em nghĩ làm sao?" Từ Nghiên ghen ngào, hấn thừa nhận có đi ra ngoài, tức là có giấu cô, không phải sao?

Chỉ một thoáng, Từ Nghiên nhận ra rất nhiều việc, giống như Lý Húc sẽ học đại học Ly, cách xa nơi cô học bốn tiếng ngồi xe lửa, lại chưa từng nói cô biết. Cũng không hỏi ý kiến cô, đã tự mình quyết định mọi chuyện. Mà lúc này, bên người hấn còn rất nhiều nữ nhân khác, hấn cũng chưa từng vì cô mà nghĩ sẽ giữ khoảng cách với họ. Luôn luôn lạnh nhạt cô, thậm chí có lúc bỏ quên cô.

Gần đây còn xuất hiện một Chu Vân Tư. Cô thật sự không chịu nổi.

"Lý Húc.... Chúng ta chia tay đi."

Hai chữ này nói ra, Từ Nghiên bật khóc, thanh mai trúc mã, nhiều hơn hai chữ bạn thân, cảm tình bao nhiêu năm, nói hết liền hết.

Đau ngắn không bằng đau dài.

Cô không muốn miễn cưỡng chính mình, Lý Húc ở bên cạnh không cho cô cảm giác an toàn.

Học trung cao trung ba năm, mỗi lần đều thấy hấn ở bên cạnh một nữ nhân khác vui vẻ trò chuyện. Cô thật sự không biết khi nào lại nhảy ra một nữ nhân khác, trực tiếp bắt hấn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khách không mời mà đến

Lý Húc nghe được lời cô, sắc mặt trở nên điên cuồng tức giận.

Hấn gạt Mạc Quân Lâm qua một bên, xông lên trước bắt Từ Nghiên lại. Nhưng lại bị Mạc Quân Lâm nghiêng người ngăn cản, hấn nổi giận đùng đùng, cách Mạc Quân Lâm muốn kéo Từ Nghiên, quát to lên: "Em có biết em đang nói cái gì hay không? Chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi, hôm nay em tùy tiện nghe lời người khác nói, liền muốn chia tay với anh?"

Từ Nghiên núp ở sau lưng Mạc Quân Lâm. Cố gắng tránh né cánh tay Lý Húc. Cô ghen ngào hét lên: "Không chỉ là bởi vì cô ta! Lý Húc, em đã sớm nên cùng anh chia tay, em..."

Cô dừng một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Em không thích anh."

Lý Húc không dám tin tưởng những lời này, đồng tử co rút lại: "Không thích, em nói không thích anh? Không thích chỗ nào? Em lặp lại cho anh."

"Bây giờ em không thích. Không thích anh lớn tiếng với em, không thích anh hay hùng hổ dọa người, còn rất nhiều, rất nhiều thứ không thích."

Cô lại khóc rống lên: "Lý Húc, chúng ta chia tay đi! Anh về sau không cần đến tìm em nữa. Từ nay ai đi đường nấy...."

Từ Nghiên sau khi nói xong, che mặt chạy đi, Lý Húc muốn đuổi theo, bị Mạc Quân Lâm ngăn cản: "Cậu bình tĩnh trước đi, bộ dạng này đang dọa cô ấy"

sợ."

Lý Húc tức muốn học máu, đang định đẩy hấn ra. Lại nghe những lời này, một bước cũng không dám đi nữa. Hấn quay đầu nhìn Từ Nghiên chạy ra xa, phần hấn mà nắm chặt nắm tay, hung hăng đập vào bức tường gần đó. Bức tường bị móp hấn một phần, mồ hôi rớt xuống dưới đất, hấn còn chưa hết giận, lại đá hai chân lên tường, sau đó lại dậm hai cú, ừ ừ cắn răng. Một lúc sau, một giọt, hai giọt, ba giọt, nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Lý Húc lau mặt, đẩy Mạc Quân Lâm ra, bỏ đi, cũng không thèm quay đầu lại nhìn Mạc Quân Lâm một lần.

Mạc Quân Lâm đứng tại chỗ, nhìn Lý Húc rời đi, ánh mắt hiện lên tia kiên quyết.

##

Sau đó, ở trường học.

Từ Nghiên cũng không nói chuyện với Lý Húc. Lý Húc cho dù cố gắng tìm cũng không được. Những lúc đi vệ sinh, Từ Nghiên đều đi cùng một bạn học nữ khác, cơ hội gặp mặt riêng lẻ đều không cho hấn. Sau đó, hấn cố gắng ăn vạ năn ní cô, nhưng cô không đáp ứng, có lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, Lý Húc chỉ có thể sắc mặt xanh mét rồi đi.

Sau khi tan học, mẹ Từ đều đến đón cô về, Lý Húc càng không tìm được cơ hội.

Thời gian càng dài, nhiều lần sau đó, Lý Húc hiểu được cô thật sự quyết tâm chia tay. Nên không phiền cô nữa. Nếu có nữ nhân khác tới nói chuyện, Lý Húc cũng không bận tâm, lúc nào cũng lạnh mặt, không khí xung quanh trở nên trầm thấp lạnh lùng. Không còn là thiếu niên ấm áp khi xưa nữa.

Từ Nghiên biết rõ, thấy rõ những chuyện này. Nhưng cô hiện giờ không muốn nói tới nữa.

Cô nghĩ một khi đã quyết định rồi, thì không nên quay đầu lại nữa.

Mạc Quân Lâm cũng không phiền cô, chỉ là mua cho cô rất nhiều đồ uống nóng, thậm chí có lúc đi học thể dục quên mang khăn lông, sau đó mỗi ngày trong ngăn kéo xuất hiện rất nhiều khăn lông sạch.

Cô biết Mạc Quân Lâm làm, nên đồ uống cô không dùng, trực tiếp bỏ thùng rác. Lần đầu tiên còn bảo là ngoài ý muốn, nhưng lần thứ 2 trong nhà vệ sinh, thì sao? Làm sao giải thích được? Làm sao cô có thể tha thứ cho hấn đây?

##

Từ Nghiên đang tính toán về nhà, nhưng vừa đến cổng, nhìn thấy Lý Húc đang chờ cô.

"Nói chuyện với anh một chút."

Từ Nghiên không để ý, vòng qua bên cạnh bỏ đi.

Lý Húc chạy theo, vừa đi vừa nói: "Anh biết thời gian qua là em chuẩn bị thi, anh không muốn làm phiền em, nhưng thi xong rồi, em có thể cho anh một cơ hội không? Anh biết anh không đủ quan tâm em, về sau anh sẽ không như vậy nữa, được hay không?"

Hấn đang nói, mẹ Từ cũng chạy đến, Từ Nghiên lập tức leo lên xe, phản ứng một câu cũng không cho hấn. Lý Húc thật bất đắc dĩ, chỉ có thể trở mặt nhìn cô.

##

2 tháng sau.

Trừ khi ra ngoài cùng mẹ, Từ Nghiên cơ hội ở lì trong nhà. Nhưng thời gian cô ở trong nhà chưa được bao lâu, đã bị quấy rầy.

Từ Nghiên về nhà, mở cửa phòng chính mình, lại nhìn thấy một người đáng vẻ to lớn, người tốt thì không bao giờ đến. Mà người đến thì không bao giờ tốt.

"Cậu...Cậu...Cậu...Sao cậu lại ở đây?" Từ Nghiên khiếp sợ đến lắp bắp. Thất thanh la lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngón tay hấn

"Nghiên Nghiên, con là cái gì Quân Lâm lâu lâu không tới chơi, con không thể mất lịch sự như vậy được."

Mẹ Từ đem trà để lên bàn, sau đó xoay đầu giáo huấn cô.

"Mẹ!"

Cô không biết nên nói thế nào với mẹ về chuyện của cô với Mạc Quân Lâm. Từ Nghiên cắn cắn môi, chỉ có thể oán hận mà trừng mắt nhìn Mạc Quân Lâm.

Hắn lúc này, thẳng lưng, ngồi ngay ngắn trên sofa. Mạc Quân Lâm không có lên tiếng. Lúc hắn bị cô trừng, chỉ là rũ xuống mí mắt, đáng vẻ ngoan ngoãn tuổi thân vô cùng.

Từ Nghiên nhìn đến trong lòng hừ lạnh, cô sẽ không để hắn lừa nữa.

Cô ở một góc xa, ngồi xuống, quay đầu nói chuyện với mẹ: "Mẹ.....Hắn tới làm gì?"

"Cái đứa nhỏ này. Sao con không hỏi Quân Lâm. Con hỏi mẹ làm gì? Còn không phải chính con mời người ta đến?"

"....." Cô cái gì mời hắn đến làm gì?

Mẹ Từ quay đầu nhìn Quân Lâm, lại nhìn Từ Nghiên, mặt mũi lắc đầu, không biết hai đứa này nháo cái gì nữa. Còn tên nhóc Quân Lâm kia, rõ ràng thông minh sáng dạ, sao bây giờ nhìn giống như đầu gỗ.

Mẹ Từ đành tự chủ động: "Quân Lâm từ nay giúp con ôn tập. Con thành tích toán không tốt lắm, Quân Lâm lại là học bá, con cứ xếp thời gian thích hợp, rồi cùng thằng bé ôn tập thích đáng. Lý Húc là Lý Húc, Quân Lâm là Quân Lâm, con không thể nhập hai đứa lại nói được."

"Mẹ con...." Từ Nghiên định lên tiếng giải thích, nếu mẹ mà biết hắn đối với cô làm ra cái chuyện đòi bại kia, không biết mẹ Từ có tức giận mà đau tim không nữa.

Mẹ Từ xua tay: "Không nói nhiều, quyết định vậy đi."

Bà còn không quên trừng mắt nhìn Từ Nghiên, không cho phép cô nói chữ "Không."

Sau đó, bà xoay người nhìn Quân Lâm: "Con khi nào rảnh. Nghiên Nghiên 7 giờ sáng thì dậy rồi, cùng cô ra ngoài tập thể dục sau đó về nhà ôn tập. Buổi trưa có ngủ một chút tới khoảng 2 giờ rưỡi....."

Mạc Quân Lâm lập tức trả lời: "Con buổi sáng với chiều không có bận gì."

"Được được, vậy con tới buổi trưa đi, cùng nhau ăn cơm. Có được không? Một tuần con có thể tới mấy ngày?"

"Con ôn cho cậu ấy tới khi thi xong, mỗi ngày đều có thể tới ạ."

"Không được." Từ Nghiên nôn nóng la lên, cô không muốn nhìn thấy hắn mỗi ngày.

Mẹ Từ trừng mắt: "Người ta không sợ phiền, con còn la hét cái gì."

"Không nên làm phiền người ta...Mẹ....Cho nên....Cho nên...." Từ Nghiên cắn môi, muốn kêu hắn đừng tới nhưng không thay đổi được mẹ. Đành trừng mắt nhìn Mạc Quân Lâm.

"Ngày nào không tới được thì đừng miễn cưỡng."

Từ Nghiên làm lơ hắn hai tháng nay, hắn nhìn Từ Nghiên trong mắt đều là vui vẻ sinh động: "Ban ngày mình không bận, chỉ có buổi tối sẽ ra ngoài tập thể dục, còn không đều ở nhà nghỉ ngơi.....Thời gian nghỉ ngơi rất nhiều.."

Mẹ Từ nghe xong thì cười tươi, bà thích Mạc Quân Lâm chính là như vậy. Ngoan ngoãn lại thích đọc sách. Chứ không như Lý Húc kia, suốt ngày chỉ muốn đem Nghiên Nghiên ra ngoài chơi.

"Không ai giống con hết, một đồng căn nhàn như vậy làm gì." Mẹ Từ quay đầu, "Quyết định vậy đi, con đợi một chút, đi đi nấu cơm, cùng nhau ăn."

"Mẹ."

Mẹ Từ hung ác trừng mắt nhìn Từ Nghiên. Trùng trùng cô im miệng không dám hó hé.

Sau đó lại hỏi thêm Mạc Quân Lâm một câu: "Dạy từ hôm nay sao?"

Từ Nghiên: "Ngày mai."

Mạc Quân Lâm: "Dạ"

Hai người đồng thời lên tiếng, hai mắt đối nhau. Mẹ Từ trực tiếp bỏ qua Từ Nghiên, cười cười với Mạc Quân Lâm. Đem một cái ghế vào phòng Từ Nghiên.

Từ Nghiên đành hờn dỗi quay về phòng. Mạc Quân Lâm đi theo phía sau cô, cầm lấy tập vở cô lên xem.

Từ Nghiên liếc hần, nhưng hần biểu tình vô cùng nghiêm túc, cầm lấy giấy bút viết xuống đề bài cho cô.

Cô cũng chỉ nghiêm túc nghe hần nói, những điểm quan trọng sẽ ghi xuống tập. Không nói một câu dư thừa nào. Học một lúc đã tối, Mạc Quân Lâm phải về nhà. Còn không quên nói, mai sẽ lại đến.

Sau khi hần đi rồi, cô bị mẹ Từ la một trận. Từ Nghiên ừm khuaht cực kỳ, lại không dám giải thích, chỉ có thể lại buồn rầu quay về phòng.

Mẹ Từ nhìn hai đứa một hồi, đều là hình ảnh nghiêm túc học tập, trong lòng lại thấy thích Mạc Quân Lâm nhiều hơn Lý Húc. Nếu ngày nào đó hai đứa nhỏ có thể ở bên nhau, bà tuyệt đối tán thành hai tay hai chân.

Bà đương nhiên nhìn thấy Mạc Quân Lâm. Bà biết hần thích Nghiên Nghiên. Nhưng mà Nghiên Nghiên còn buồn vụ Lý Húc. Chắc vì vậy mà chán ghét Quân Lâm.

Bà thờ dài, đứa nhỏ này thật là, người ta vô tội mà khi không lại giận cá chém thớt.

Mỗi một ngày, Mạc Quân Lâm gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều tới nhà cô báo danh, mẹ Từ thấy vậy rất cao hứng, mỗi ngày đều nấu một đồng đồ ăn ngon cho hai người.

Từ Nghiên lâu lâu vô thức nhìn thấy ngón tay Mạc Quân Lâm. Lại nghĩ tới những chuyện đáng xấu hổ. Ngón tay đó, cứ như vậy mà cắm vào trong tiểu huyết cô.

Mạc Quân Lâm sao có thể không chú ý tới? Mỗi lần cô nhìn hần, hần liền nhin không được mà nhào tới.

Nhưng hần không dám làm liều, hần không muốn cô xem hần và Lý Húc giống nhau. Bọn họ đã quá thân, từ nhỏ tới lớn đều chơi cùng nhau, cùng nhau trưởng thành. Lý Húc và Từ Nghiên ở bên nhau một thời gian, cô cũng không rõ ràng được tình cảm đó có phải là yêu hay không. Tình bạn cùng tình yêu không thể giống nhau.

Mạc Quân Lâm không muốn bản thân trở thành người dư thừa, đi theo phía sau họ, không thể nắm tay Từ Nghiên. Chỉ cần nhớ đến lúc cô cùng Lý Húc ở một chỗ, hần cảm thấy rất đau lòng. Hần muốn cô minh bạch rõ ràng, tình cảm cô dành cho hần là yêu, là thích, chứ không phải là thanh mai trúc mã.

Hần yêu cô.

Đến tận xương tủy.

Tuy hần luôn xem Lý Húc là anh em là huynh đệ, nhưng Lý Húc muốn gì, hần đều có thể giúp đỡ, có thể nhường nhịn.

Chỉ có Nghiên Nghiên, thì tuyệt đối không thể nhường.

Cho dù một chút, cũng không muốn. Hần phải có được Từ Nghiên bằng mọi cách.

Nên quyết định làm liều, mà cướp cô về.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhìn lên

Hai tuần không ngại mưa gió, Mạc Quân Lâm mỗi ngày đều nghiêm túc chuẩn bị các loại đề bài hướng dẫn Từ Nghiên học bỏ túi toán.

Buổi chiều, mẹ Từ ra ngoài bàn công việc với bạn, vì gấp gáp mà không có báo với Từ Nghiên đã chạy vội ra ngoài. Từ Nghiên cũng chưa biết làm thế nào, đã có người ở bên ngoài tiến vào. Lập tức, giờ khắc này chỉ còn một mình cô và Mạc Quân Lâm ở nhà.

Tuy rằng, Mạc Quân Lâm hai tuần nay đều ngoan ngoãn, không có nỗi lòng tham mà lạm chuyện gì bậy bạ với cô, nhưng là, cô vẫn là không tránh được sợ hãi.

Mạc Quân Lâm nghe lời mẹ Từ mỗi ngày thường lui tới cùng cô giải đề, dạy học, đầu vào đây. Cũng không làm gì thêm.

Ngược lại, Từ Nghiên lại càng khấn trương hơn. Khi làm đề, ánh mắt không tự chủ được nhìn hấn nhiều lần, có lúc còn làm sai, sau đó lại sửa, sai rồi sửa nhiều lần làm đề đặc đỏ hết xuống đất.

Cô lập tức ngồi xổm xuống nhảy đề, ánh mắt quét lên, dừng ở bên chân Mạc Quân Lâm.

Mạc Quân Lâm có một đôi chân rất dài, cô vô tình nhìn vào đũng quần của hấn, nơi đó nhô lên một đoạn lớn. Từ Nghiên ngáy ngẩn cả người, nháy mắt nghĩ đến cái đó là cái gì....

Này, cái tên biến thái này, sao.....Sao ở đó lại nhô cao như vậy?

Cô đỏ mặt trở lại vị trí học, muốn làm như không phát hiện gì hết. Nhưng mà bản thân lại đứng ngồi không yên, căn bản không thể chuyên tâm được nữa. Ánh mắt liên nhin không được trộm nhìn hạ thân hấn. Vì cái gì mà nó không giảm bớt, còn càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên, người bên cạnh đang yên lành đọc sách mở miệng, âm thanh khàn khàn: "Dừng nhìn nữa."

Khuôn mặt trắng nõn giờ đỏ bừng, nói lắp: "Minh....Minh có nhìn đâu. "

Cô khấn trường, chưa biết làm sao thì Mạc Quân Lâm cầm tay cô đặt ở hạ thân hấn.

Từ Nghiên lập tức hoảng loạn đến muốn rút tay về, lại rút ra không được, cô kinh hãi trừng mắt nhìn hấn, Mạc Quân Lâm có lòng mảy mảy, lúc này đều rất nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt mang theo ủy khuất: "Chính cậu làm nó đau như vậy....Nhìn nữa....Minh sẽ chịu không nổi."

"Cậu...Cậu buông tay ra." Từ Nghiên cảm thấy cả mặt cô như đang bốc cháy đến nơi.

"Tại cậu mà ra.....Cậu phải phụ trách."

"Cậu nói vậy....Minh mới không có."

"Mười phút rồi....Cậu nhìn nó mười sau lần....Minh thấy rất rõ...."

Từ Nghiên xấu hổ đến độn thổ, cô thật sự đã nhìn nhiều lần vậy sao?

"Là....Là do cậu suy nghĩ vậy bạ....Nó mới nhô lên...."

Mạc Quân Lâm cười: "Là người cậu quá thơm....Mùi thơm thoả qua chỗ mình....Minh không khống chế được....Nghiên Nghiên....Trừ khi cậu nguyện ý....Minh không ép cậu nữa đâu...."

Hấn, hấn chỉ là ngửi được mùi trên người mình liền có phản ứng?

Từ Nghiên không biết vì sao mà hô hấp trở nên nhanh hơn, cô chịu không nổi mà thở phì phò, gương mặt nhìn hấn, lại cảm thấy hoảng loạn: "Cậu nói không ép mình....Vậy buông tay ra...."

"Minh nói là không chạm vào cậu....Nhưng hiện tại là cậu chạm vào mình."

"....."

Rõ ràng là hấn bắt lấy tay mình không buông? Giờ lại biến thành mình chủ động chạm vào hấn?

Cô cắn cắn môi dưới, bàn tay lại càng dùng sức rút về.

Mạc Quân Lâm không muốn buông ra cô, thì cô lại càng tránh. Bàn tay nhỏ mềm ở trên quần hấn cọt cọt lui. Tiếng thờ dóc của Mạc Quân Lâm càng lúc càng trầm thấp.

Bỗng nhiên Từ Nghiên cảm giác được côn thịt bên dưới động đậy, còn chạm vào tay cô. Từ Nghiên giật mình, tức khắc không dám động đậy nữa. Cô gương mặt nhìn khuôn mặt tuần tú kia ửng hồng, đôi mắt lại phủ một tầng xuân thủy ngọt ngào. Khóe mắt khẽ nhếch lên, môi mỏng thờ phỉ phò không dứt.

Sau một lúc tay cô vẫn ở yên một chỗ đó, Từ Nghiên không biết tiếp theo thế nào, mà lúc này dưới quần hấn đã chảy ra một trận xuân thủy. Sau đó, Mạc Quân Lâm buông tay cô ra, ở dưới quần có một vệt to ướt đầm.

Cô kinh ngạc gương mặt nhìn hấn, Mạc Quân Lâm lúc này đã lấy lại tinh thần, khóe mắt hơi hơi hồng, khuôn mặt tuần tú kia vẫn còn đọng lại một tầng hồng nhạt chưa dứt. Bang một tiếng đẩy ghế chạy nhanh ra ngoài. Cô không nghĩ nhiều cũng đi theo hấn, Mạc Quân Lâm đi vào trong nhà vệ sinh, bên trong lại một trận xôn xao. Có tiếng nước chảy, lại có tiếng xoa lưng mạnh.

Từ Nghiên nhìn lòng bàn tay hơi hơi ướt của mình, đưa tới gần mũi gian hửi, nhưng mà không ngửi được mùi gì khó nghe, chỉ có một chút mùi nhàn nhạt.

Cô đại khái hiểu được hấn tại sao lại có phản ứng đó, thật không ngờ chỉ bị cô đụng như vậy liền..... Mạc Quân Lâm cái tên này, cái đồ lưu manh!

Từ Nghiên sắc mặt hồng rực, chạy nhanh vào phòng lấy khăn giấy xoa xoa lòng bàn tay rất nhiều lần, lại nghĩ nghĩ, dùng giấy vẫn không đủ sạch sẽ, cô lại chạy tới phòng bếp, rửa xà phòng rửa tay. Cô chạy qua chạy lại nửa ngày mới quay lại bàn học, khuôn mặt cũng bớt hồng đôi chút.

Mà Mạc Quân Lâm vẫn chậm chạp không ra khỏi nhà vệ sinh, hần tự xử lý, thời gian so với Từ Nghiên tưởng tượng còn lâu hơn, cô nghĩ có khi nào hần quây một hồi xong sẵn tiện tắm luôn rồi không?

Chờ đến hần ra tới, cô quả thực ngửi được mùi xà phòng tắm của mình trên người hần.

Mạc Quân Lâm cũng không nói nhiều với cô, khuôn mặt tuấn tú vẫn còn hồng hồng, hần cúi đầu, nói với Từ Nghiên: "Minh có chút việc...Minh về trước."

"A....."

Sớm như vậy? Cô chỉ vừa mở miệng, sau đó lại nghĩ hần về sớm như vậy vẫn tốt hơn là ở đây đi.

Từ Nghiên rũ đầu: "Ừm."

Đôi mắt chớp chớp, "Cậu bạn thì về đi."

Mạc Quân Lâm sửa soạn lại ba lô, lại đưa cho Từ Nghiên mấy đề mẫu hần tự tay soạn: "Cậu làm bài này trước, có gì mai mình đưa thêm."

"Ừm."

Từ Nghiên đưa tay ra nhận, chỗ này tổng hợp rất nhiều câu hỏi, từ khó tới dễ đều đầy đủ, không biết phải mất bao lâu mới soạn được đồng đề này. Khẳng định, đã rất vất vả làm ra.

"Nghiên Nghiên, ngày mai gặp.."

Mạc Quân Lâm chào tạm biệt cô, cô cũng không để ý hần.

Hần đi đến bên cửa thay giày, đang muốn mở cửa ra ngoài thì Từ Nghiên có hơi phiền lòng chạy ra, nói với hần: "Đèn xanh đèn đỏ bên ngoài hư rồi, cậu qua đường chú ý một chút. Còn có....." Cô dừng một chút, nhỏ giọng nói tiếp: "Ngày mai gặp."

Mạc Quân Lâm xoay đầu nhìn cô, trên mặt đều là vui vẻ: "Nghiên Nghiên, ngày mai mình sẽ tới sớm."

Cô, cô có bảo hần tới sớm đâu?

Từ Nghiên nhìn thấy hần vui vẻ, cũng không nói nhiều, bất giác cũng cười cười nhìn theo.

##

Thời gian qua mau, 1 tháng rưỡi ôn tập đã trôi qua.

Hôm nay có ngày thi, Từ Nghiên ăn sáng xong liền sửa soạn tới trường.

Cô chạy nhanh ra cửa mang giày, sau đó đi xuống cùng mẹ Từ. Ai ngờ lại nhìn thấy Mạc Quân Lâm đang chờ, kế bên hần còn một chiếc xe màu đen.

"Lên xe đi!" Mạc Quân Lâm mở cửa xe, mẹ Từ cũng tự nhiên mà ngồi vào trong, như là sớm biết rằng hần sẽ tới đón.

Từ Nghiên đành phải ngồi theo vào, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ, mẹ biết cậu ấy tới sao?"

"Ai nha, dù sao Quân Lâm cũng có ý tốt, không cần đi xe bus, tốn nhiều thời gian."

Từ Nghiên: "....."

Mẹ thật là, còn không thèm nói với cô một tiếng.

Bất quá cô cũng không tức giận, trong lòng có một chút, cao hứng. Kỳ thật, cô cùng Mạc Quân Lâm thời gian gần đây đã hòa hoãn không ít.

Gần hai tháng nay, hần ban ngày tốn thời gian dạy cô học, buổi tối khẳng định đều ở nhà chuẩn bị tư liệu, hần đưa cô rất nhiều đề bài hữu ích, cô còn không biết đúng sai đi gây sự sao?

Nhưng mà Từ Nghiên lại làm rồi.

Xe chạy một mạch vững vàng, Từ Nghiên không nhiều lời, nắm chắc thời gian ở trên xe ôn bài lại một chút.

Tới nơi, Mạc Quân Lâm xuống xe trước, rồi tới cô. Đi được hai bước thì nghe tiếng hần gọi: "Nghiên Nghiên, đợi đã."

Từ Nghiên dừng lại, xoay người, cho rằng hẳn muốn dặn dò mình gì đó.

Nhưng hẳn vừa đi đến trước mặt cô, đã trực tiếp ngồi xổm xuống, một thân ảnh cao lớn tôn quý ở dưới chân cô cột lại dây giày: "Dây giày tuột rồi."

Cô cúi đầu nhìn thấy hẳn tỉ mỉ, lại sợ dây giày tuột ra, nên kĩ lưỡng cột lại hai lần.

Những người xung quanh đều nhỏ to nói cô có bạn trai thật tốt. Làm Từ Nghiên thẹn thùng không thôi, mặt đỏ hết cả lên.

Cô nhớ tới khi còn nhỏ, hẳn lúc nào cũng giúp đỡ cô, cột dây giày cho cô. Cô không nói ra, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt.

Cô cảm thấy trái tim bây giờ như là được bao bọc trong một đống đường, có vài con kiến xếp hàng bò qua bò lại. Trong lòng, có chút tê, có chút ngứa.

Mạc Quân Lâm đem hai dây giày cột chắc rồi mới đứng lên, rồi xoa nhẹ đỉnh đầu cô, cười nhạt nói, "Nghiên Nghiên cố lên...Cậu nhất định có thể làm được...."

"Ừm."

Từ Nghiên cúi đầu, khuôn mặt không tự giác lại đỏ thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Mẹ Từ chờ Mạc Quân Lâm cột dây giày cho Từ Nghiên xong mới tiến lên phía trước nhìn Từ Nghiên. Bà quả thật vừa lòng hai đứa nhỏ, không chừng thi xong, tụi nhỏ có thể thân mật với nhau hơn. Không chừng có thể ở cạnh nhau cũng nên.

Ngày thi đầu, Từ Nghiên cảm thấy bản thân làm bài không tồi.

Ngày thứ hai, đề thi đều gặp lại những câu hỏi Mạc Quân Lâm đã ôn trước cho cô ở nhà.

Ngày thứ ba, 10 phần thi Từ Nghiên nắm chắc 8 phần.

Thi xong, tâm tình cô vui vẻ thoải mái hoàn toàn.

Ra khỏi phòng thi không gặp mẹ Từ, chỉ thấy Mạc Quân Lâm.

Hắn lớn lên rất cao, dựa vào cây đa lớn gần cổng, ngón tay thon dài cầm quyển sách đọc chăm chú. Khuôn mặt anh tuấn dưới ánh nắng làm tăng lên độ ấm áp vài phần. Đẹp giống như một bức tượng, cũng giống như người mẫu trên tivi. Cô nhìn đến hai mắt nóng lên, hai tai đỏ hồng.

Mạc Quân Lâm cảm nhận được ánh mắt, nâng đầu lên thì thấy Từ Nghiên, lập tức cười đến sáng lạn, không còn bộ dạng lạnh lùng lúc này.

"Nghiên Nghiên." Âm thanh dễ nghe, vui sướng vô cùng.

Mạc Quân Lâm gấp quyển sách trong tay lại, hai ba bước đã tiến về phía cô. Hắn xoa xoa đầu cô hỏi: "Thi xong rồi....Cậu đói không...Chúng ta đi ăn đi."

Nói xong cũng tự nhiên cầm lấy tay cô tiến về phía trước.

"Ừm." Từ Nghiên cả khuôn mặt đều hồng, trong nhất thời quên mất hỏi mẹ Từ không đến sau. Chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm của hai người.

Tay Mạc Quân Lâm từ nhỏ đã rất ấm. Hồi đó mỗi lúc cùng nhau ra ngoài chơi, hai tay cô lạnh cóng rồi thì hẳn luôn giúp cô sưởi, so với Lý Húc luôn phát hiện ra mọi việc của cô sớm hơn. Một bàn tay lớn nắm lấy một bàn tay nhỏ.

Một đôi tay ấm sưởi lấy một đôi tay lạnh băng.

Sau này khi lớn lên rồi, Từ Nghiên bắt đầu nghĩ ngợi, mỗi lúc Mạc Quân Lâm ở bên cạnh cô, cô đều cảm thấy an tâm hơn hẳn.

Bọn họ tùy tiện chọn thức ăn ở quầy ăn gần đó, mua cơm cho cô xong, Mạc Quân Lâm xoay người nói: "Di Từ nói có việc đi trước rồi. Di cũng nói chúng ta không cần về sớm. Tí nữa cùng đi đâu chơi không?"

Từ Nghiên cúi đầu "Ừm" một tiếng. Sau đó lí nhí: "Tới công viên gần đây cũng được."

Ăn xong đi ra ngoài, Mạc Quân Lâm lại dắt tay cô. Ngón tay Từ Nghiên run rẩy, nhưng mà cô không có ý định rút tay ra. Cứ như vậy, hai người tay trong tay đi vào công viên. Đi tới một băng ghế gần đó, hần mở miệng nói cùng nhau nghỉ ngơi một chút. Từ Nghiên cũng tùy tiện nghe theo.

Mạc Quân Lâm có mua một bình trà, vẫn luôn đem theo bên mình. Hần ân cần mà rót nước đưa cho Từ Nghiên. Hai người không nói nhiều lời với nhau. Nhưng cô thấy tâm trạng thật thoải mái, thực sự vui vẻ.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, tóc Từ Nghiên bay nhẹ nhàng, cô dùng ngón tay trắng nõn mà vuốt tóc kẹp lại sau bên tai. Rồi từ từ nhắm nhai trà. Khóe miệng vui vẻ mà nâng lên nụ cười nhạt. Mạc Quân Lâm ngồi một bên nhìn cảnh này, trái tim ngứa ngáy, thích một cái đập liên hồi,

Hần lặng lẽ nắm chặt tay cô.

Từ Nghiên hơi giật mình định rút lại. Nhưng bị hần nắm lấy. Cô ngẩng đầu nhìn Mạc Quân Lâm, nào ngờ bị hai mắt thâm tình ôn nhu của hần hút lấy. Dưới ánh nắng nhẹ buổi trưa, ánh mắt nhẹ nhàng của hần giống như đưa Từ Nghiên rơi vào một bãi mặt lớn. Cả đời nguyện chôn vùi bản thân cùng nhau, không sợ ngày, cũng không muốn rời đi.

Trong lòng đình một tiếng, từng gợn sóng nhỏ trong lòng khẽ dâng lên.

Mạc Quân Lâm môi mỏng khẽ khẽ, hôn vào trán cô.

Môi của hần.....Rất mềm

Mạc Quân Lâm lúc đầu chỉ muốn hôn một cái. Nhưng thấy biểu tình giật mình của Từ Nghiên, đột nhiên không kìm được chính mình.

Nụ hôn của hần nhẹ nhàng như lông chim rơi xuống, ở giữa trán cô, ở giữa hai mày, ở mí mắt cô, sau đó dừng lại, xem cô hơi hơi nhắm mắt, đôi mắt chớp chớp như con bướm vỗ cánh. Khóe miệng Mạc Quân Lâm gợi lên, mắt nhắm theo ý cười. Hôn nhẹ lên chóp mũi. Sau đó, hạ thấp người xuống.

Hôn vào cánh môi thơm ngát mùi vị hần khao khát bấy lâu.

Hai cánh môi nhẹ nhàng va vào nhau. Nháy mắt, mọi thứ xung quanh không còn tiếng động. Bên tai Từ Nghiên lúc này cũng chỉ một mảnh yên tĩnh. Âm thanh duy nhất cô nghe được chính là trái tim của mình đang đập liên hồi.

Cánh môi Mạc Quân Lâm nhẹ nhàng cọ xát, thân thể hai người cảm nhận được sự tê ngứa. Từ Nghiên cảm nhận rõ được sự ấm áp tỏa từ trong tim, trái tim rung động nở ra một nhánh cây tình cảm nhỏ bé. Tê tê dại dại, không biết phải diễn tả như thế nào.

Cảm giác này, chưa bao giờ Từ Nghiên được trải qua.

Cho dù trước đây Mạc Quân Lâm đã từng ép buộc cô....

Nhưng mà nụ hôn nhẹ nhàng ngày hôm nay, làm cả người cô mềm nhũn.

Cô sợ hãi cảm giác này, lại đang ở công viên, thẹn thùng mà quay đầu đi.

Nhưng Mạc Quân Lâm ép chặt cầm cô, quay đầu cô lại "Àn."

Miệng Từ Nghiên bị hần chế trụ. Từ Nghiên trừng mắt, nhìn thấy hai mắt Mạc Quân Lâm có một ánh lửa lớn thiêu đốt, đột nhiên hần muốn cùng cô hòa thành một khối.

Không dễ dàng đứng nhẹ liên buông, Mạc Quân Lâm ngậm lấy cánh môi cô, vừa liếm vừa mút. Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua cánh môi. Từ Nghiên không chịu được cảm giác lớn mật này, muốn chạy trốn. Hần sớm đoán được, một tay ôm chặt eo cô. Đem thân thể mềm mại đè vào ngực hần. Dần dần thật chặt.

Từ Nghiên cảm nhận được cơ ngực rắn chắc. Bàn tay ở eo cũng giồng sức. Cả người cô bây giờ bị bao trùm bởi hương vị của hần.

Trời rất nóng, bên trong hần cũng không dễ dàng. Cánh môi Từ Nghiên là thứ ngon ngọt nhất trên đời, làm nam nhân thì không thể từ chối.

Thân thể cả hai càng thêm nhiệt liệt.

Suốt hai tháng nay, Mạc Quân Lâm ở bên cạnh Từ Nghiên, vẫn thường xuyên tiếp xúc, bên mũi đều là mùi hương của Từ Nghiên, hần sắp ép bản thân điên rồi. Hần cũng biết bản thân không thể nhẫn nại thêm nữa.

Hiện tại, hôn một cái, chính là chạm vào cái mê mẩn hần khao khát. Thân thể mềm mại đang trong ngực hần. Môi hần đang nếm thử mùi vị ngon ngọt kia. Hai tay càng ép chặt thân thể Từ Nghiên vào trong lòng.

Còn thật không nhịn được nữa. Hần muốn Từ Nghiên. Hần muốn Từ Nghiên. Muốn đến phát điên phát dại.

Hôn một cái tựa như không đủ. Hần đợi quá lâu rồi. Hần gặt gao ôm chặt cô. Giữa hai người không có không gian dư thừa nào. Thân thể mềm mại, đường cong rõ ràng, bộ ngực no đủ, vòng eo tinh tế, đè trên người hần thoải mái cực kỳ. Không chỉ thân thể, cả mùi vị, nhiệt độ, tất cả đều phù hợp với hần đến điên cuồng.

Tất cả đều khơi lên dục vọng trong con người Mạc Quân Lâm.

Hắn không thể khống chế được chính mình. Đầu lưỡi len vào bên trong môi răng, bắt được cái đầu lưỡi trốn tránh hắn. Cùng nó chơi đùa. Thèm khát mà mút. Đem từ môi đến răng, cả đầu lưỡi cũng không chứa một mảnh nào.

Cái miệng nhỏ bị mút đến khăng khít, nước miếng không tự chủ được mà chảy ra ngoài. Nháo loạn làm cổ họng cô khát khô. Theo phản xạ muốn tìm chút nước, lại bất giác nuốt phải nước bọt chính hắn.

Từ Nghiên then thùng nhưng trong lòng lại hưng phấn.

Mạc Quân Lâm đối với cô khác trước cô cảm nhận được, nhưng đầu óc chính mình cũng hư mất rồi sao. Đêm khuya tĩnh lặng nghĩ bản thân cùng Mạc Quân Lâm đã làm ra những chuyện kia.....

Cô thật sự không biết diễn tả thế nào....

Chỉ biết được cảm giác đó cho dù cô ở bên Lý Húc vài năm..Cũng chưa từng cảm nhận được.

Còn bây giờ, nước miếng hắn cô lại cảm thấy thật ngon thật ngọt. Một chút cũng không thấy dơ.

Cô....Rốt cuộc là làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Em là của anh

Trong lúc cô đang thần thờ suy nghĩ, ở một nơi xa ập đến một câu nói, làm cô bừng tỉnh

"Lý Húc, anh bình tĩnh."

Một cô gái kêu lên hai ba lần, càng kêu càng lớn tiếng, bỗng nhiên lại tức giận hét lên: "Lý Húc, anh đứng lại đó cho em."

Hai người nghe rõ tiếng bước chân đang dồn dập tiếng về phía họ. Từ Nghiên bị hù dọa, lập tức đẩy Mạc Quân Lâm ra. Cô hoảng loạn nhìn xung quanh, mới phát hiện phía sau bụi hoa có bóng dáng hai người. Một bụi hoa cao rậm rạp, tầm nhìn của bọn họ không thể trực tiếp hướng về phía hai người đang ngồi. Nói cách khác cô cùng Mạc Quân Lâm hôn môi, không bị bắt gặp. Từ Nghiên thở dài nhẹ nhõm, mới vừa rồi cô sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Mạc Quân Lâm bị Từ Nghiên đẩy ra, nhếch khóe miệng, hắn bị dục hỏa ép tới muốn điên lên, nhưng hắn phải ép bản thân mình dè nó xuống. Cô ấy sẽ không cho phép mình tiến xa hơn nữa. Lúc đó không thể ôm, cũng không thể hôn cô.

Eo bị người khác kéo về, Từ Nghiên đẩy hắn ra, nhưng Mạc Quân Lâm không chịu buông tay, lấy tay xoay đầu cô lại, Từ Nghiên ánh mắt đầy ngượng ngùng, tức giận trừng mắt nhìn hắn, đều do hắn không tốt. Ban ngày ban mặt lại đi làm rồi loạn lung tung. Cũng không nghĩ tới chuyện đây là công viên, có rất nhiều người ra vào. Hắn cư nhiên lại vừa ôm vừa hôn cô.

Mạc Quân Lâm bị trừng tới ủy khuất cực kỳ, mấp máy môi....Hắn chọn vị trí này rất khuất, là góc chết, có bóng râm, không dễ dàng gì để người khác tiến vào bên trong. Hắn đâu ngờ chỗ tốt như vậy vẫn có người tới quấy rầy bọn họ. Mà người tới, cư nhiên là Lý Húc....

Từ Nghiên cũng mặc kệ Mạc Quân Lâm ương ngạnh ôm chặt cô, lúc này những lời cô gái kia nói, cô giờ đây trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện, suy nghĩ cũng bị hút mất. Người đuổi theo Lý Húc chính là Chu Văn Tư. Từ Nghiên có thể nhìn thấy cô ấy kéo tay Lý Húc, không chịu buông tay. Vốn dĩ lúc đầu là tiếng la hét tức giận, sau đó lại biến thành âm thanh nức nở nghẹn ngào.

"Lý Húc, anh làm cũng làm rồi, giờ anh không chịu trách nhiệm với em sao?"

Từ Nghiên chần động, khi đó cô không dám nghĩ tới nhiều hơn. Tuy trong lòng cũng bán tín bán nghi, nhưng có nhiều chuyện vẫn nên giải quyết rõ ràng.

Lý Húc bên kia không kiên nhẫn muốn rút tay ra, lại rút không được, hắn phiền lòng lên tiếng: "Tôi làm cái gì. Tôi đã làm cái gì với cô? Tôi đã nói rồi, lúc đó tôi uống say. Tôi không tin tôi sẽ làm cái gì với cô. Tóm lại là tôi không có ấn tượng, từ đầu tới cuối một chút cũng không."

"Tại sao anh lại nói vậy, em đem lần đầu tiên của mình cho anh, anh không phải chia tay với Từ Nghiên rồi sao? Đã vậy rồi anh vẫn không thể chấp nhận em sao? Em so với cô ấy có gì không tốt, em xinh đẹp hơn, còn thích anh hơn. Anh rốt cuộc tại sao một chút cũng không thêm thích em?"

"Chỉ vì những lời cô nói mà tôi với Nghiên Nghiên mới chia tay. Tôi hận cô tới chết còn không đủ. Thích cô, nằm mơ đi. Tôi hận bản thân tại sao trước

kia không giữ khoảng cách với cô. Cô là đồ tâm địa rắn rết."

"Anh nhất định phải như thế sao? Chỉ vì em thích anh....Chỉ vì em thích anh mà thôi...."

"Đủ rồi, cảm miệng, cô thích tôi tôi không phản đối. Đừng kiếm cớ kêu người khác kêu tôi tới đây nữa. Tôi hôm nay nói rõ với cô, về sau tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

Lý Húc hung hăng giắt tay mình ra khỏi tay Chu Vân Tư. Cô ấy còn muốn tiến lên giữ lại, lại bị Lý Húc né sang một bên, Chu Vân Tư ngã xuống đất. Nhìn Lý Húc càng bước càng xa, cô ấy khóc rống lên: "Lý Húc, anh không cần em, Từ Nghiên cũng không cần anh, là anh xứng đáng bị như vậy. Xứng đáng, xứng đáng!"

Chu Vân Tư khóc đến tê tâm liệt phế, nhưng Lý Húc lại không nhìn thấy cảnh này, càng bước càng nhanh. Một lát sau, Chu Vân Tư trên mặt đất bò dậy, yên lặng quay đầu rồi khỏi.

Từ Nghiên nghe rõ đoạn đối thoại này, từ đầu tới cuối vẫn trầm mặc. Bỗng nhiên, Mạc Quân Lâm nắm chặt tay cô, kéo cô đứng lên, thấp giọng nói: "Chúng ta về nhà."

Trên đường về nhà, Từ Nghiên vẫn luôn nghĩ đến chuyện lúc này. Cô nghĩ tới Lý Húc, chuyện hấn gạt cô giống như đã xảy ra, lại giống như chưa từng làm gì có lỗi. Lý Húc đối với cô rất chân thành, thì hấn đối với người khác, cũng như vậy.

Cho nên lúc Lý Húc nói hấn không nhớ rõ, cô tin tưởng hấn, có thể hấn thật sự không nhớ, hoặc, bản thân hấn cũng không biết có xảy ra hay không.

Vừa rồi xảy ra chuyện kia, cô khẳng định Lý Húc và cô ấy không có kết giao cùng nhau. Lúc trước ở trong nhà vệ sinh rạp chiếu phim nghe được những lời Chu Vân Tư nói, có thể do cô ấy hoàn toàn nói bậy.

Nhưng mà cô và Lý Húc, bởi vì xảy ra chuyện đó mà chia tay.

Rất nhanh, xe chạy tới dưới lầu, nhưng Mạc Quân Lâm lại không mở cửa, hấn quay đầu, nhìn chăm chăm cô.

"Nghiên Nghiên, em sẽ quay lại với Lý Húc sao?" Hấn hỏi, mong đợi nghe câu trả lời của cô.

Từ Nghiên lắc đầu.

"VẬY... VẬY EM SUY NGHĨ CÁI GÌ?"

Cô cắn cắn môi: "Có khả năng....Minh trách nhầm cậu ấy."

"VẬY EM ĐỊNH LÀM THẾ NÀO? CẬU ẤY MUỐN QUAY LẠI VỚI EM, EM SẼ ĐỒNG Ý SÀO?" Mạc Quân Lâm nói xong, hai mắt rù xuống, trên mặt lộ vẻ ủy khuất.

"....." Cô ấy ngay từ đầu đều luôn lắc đầu, một câu cũng không nói. Nhưng hấn không tin.

Kỳ thật nghe những lời vừa rồi, trong lòng cô có chút hỗn loạn, nhưng không có cảm xúc gì kịch liệt. Chia tay sớm, hai tháng nay cô đều tập trung vào kỳ thi vừa rồi. Suy nghĩ cũng phai nhạt dần dần, cô phát hiện ra một chuyện, cho dù Lý Húc có quan hệ với Chu Vân Tư hay không, đối với cô, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Ngược lại nhìn đến cảnh Mạc Quân Lâm buồn rầu nặng nề rù mắt, Từ Nghiên cảm thấy tức giận không thôi, mới vừa rồi là ai ngạnh ôm chặt cô, lại hôn môi cô. Mỗi lần đều không có quy củ, muốn ôm thì ôm, muốn sờ thì sờ, hấn rốt cuộc xem bản thân cô là cái gì? Cô cự tuyệt hấn không muốn hôn, chả lẽ hấn còn không rõ?

Từ Nghiên càng nghĩ càng giận, mở cửa xe định đi xuống. Mạc Quân Lâm thấy cô giận, không suy nghĩ gì cũng chạy theo, theo phản xạ ôm chặt cô từ phía sau. Ôm đến thành khăn, chỉ là hấn sợ nếu buông ra, cô sẽ chạy mất.

"Nghiên Nghiên em đừng đáp ứng cậu ấy."

Giọng nói Mạc Quân Lâm cực thấp, trực tiếp chui vào tai cô, sau lưng là thân thể hấn nóng rực, cô bỗng nhiên mềm nhũn, tức giận lúc này còn dâng trào, bây giờ tiêu tán không còn bao nhiêu.

".....Cậu dựa vào cái gì không cho mình đáp ứng?" Âm thanh cô không lớn, nhưng giọng nói chứa sự bức tức, lại có ngượng ngùng. "Mạc Quân Lâm cậu là cái gì của mình."

Mạc Quân Lâm không chút nghĩ ngợi, liền nói: "Nghiên Nghiên anh thích em. Không ai biết được anh thích em bao nhiêu đâu. So với người khác còn thích em nhiều hơn. Không....Không đúng, anh yêu em, anh yêu em, Nghiên Nghiên."

Hấn nói năng lộn xộn, lại thích lại yêu, nghe được những lời này, Từ Nghiên đỏ bừng mặt, trái tim đập bang bang loạn nhịp.

Từ Nghiên e thẹn: "Thì sao....Minh là gì của cậu đâu."

"Anh là....Anh là...." Mạc Quân Lâm áp ứng, sau nửa ngày mới biết được bản thân muốn gì, chạy nhanh về phía Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên, em ở bên

cạnh anh được không, anh muốn làm bạn trai em "

Nghe được hai từ "bạn trai". Từ Nghiên run rẩy trong lòng, sau đó lòng mi dài rũ xuống khẽ động. Cái tên ngu ngốc này tới bây giờ mới đem điểm chính mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vẫn là anh luôn luôn ngu ngốc

Từ Nghiên tuy trong lòng ngọt như có đường, nhưng tưởng tượng đến cảnh hấn ép buộc cô lúc trước, đương nhiên không thể đơn giản mà đáp ứng hấn được.

Cô hừ một tiếng: "Mạc Quân Lâm, cậu thấy mình sẽ kết giao với một tên ma vương như cậu sao. Nếu mình đáp ứng cậu, chẳng phải sẽ bị cậu ăn sạch sẽ ngay từ đầu sao? "

Mạc Quân Lâm "....."

Đó là đương nhiên, hấn yêu cô đến phát điên. Sao có thể không chạm vào cô được.

Hấn thật sự vô pháp vô thiên, nói ra những lời vô lương tâm, Mạc Quân Lâm hứa sẽ không đụng vào Từ Nghiên. Lời nói thốt ra rồi, bản thân cũng thấy ngây ngốc.

Từ Nghiên nóng nảy: "Thế nào.....Cậu hồi hận?"

Mạc Quân Lâm giật mình, ôm chặt Từ Nghiên vào lòng, như là muốn đem cô nhập vào thân thể hấn, ở cùng với nhau một chỗ mới có cảm giác an toàn. Cho tới khi Từ Nghiên không thở nổi, hấn mới rầu rĩ nói: "Nghiên Nghiên....Nếu cùng em ở một chỗ mà không thể đụng vào em...Anh....Anh không cần....Anh muốn hôn em, muốn ôm em, muốn sờ em, không đụng vào em...Anh làm không được....."

Cái tên sắc lang này....Từ Nghiên nghe hấn nói, vừa xấu hổ vừa tức giận, cô nghiêng người, dẫm vào chân hấn: "Cái tên ngu ngốc."

Chân Từ Nghiên dùng sức dẫm thật mạnh, Mạc Quân Lâm đau đớn, nhưng không buông cô ra. Âm thanh cực kì ủy khuất: "Ừm...Là anh ngu....Là anh ngốc.....Chỉ cần có em thôi..."

Từ Nghiên quả thật bị hấn làm cho không biết giận nữa. Không suy nghĩ, oán hận hỏi: "Mạc Quân Lâm, cậu rốt cuộc có muốn mình làm bạn gái cậu hay không?"

"Muốn....Anh đương nhiên muốn....Chỉ cần có em thôi..Nghiên Nghiên, anh từ trước tới giờ chưa từng thích người khác. Quá khứ, hiện tại hay tương lai....Cũng chỉ có một mình em thôi....Tuyệt đối sẽ không có người khác...."

Muốn chân thành có chân thành, muốn thành khẩn có thành khẩn, Từ Nghiên nghe xong, trong lòng lại mềm xuống. Cô đỏ mặt nhỏ giọng: "Vây....Cậu buông mình ra trước đã...Mình thử không nổi."

"Vây em có đồng ý không..Làm bạn gái anh?"

"Ừm...." Cô ngượng ngùng gật đầu.

"Vây....Sao này anh có thể ôm em sao...."

"Em..Em không biết....Anh đừng hỏi...." Từ Nghiên xấu hổ muốn chết. Hấn rõ ràng ôm cô chặt như vậy, lại còn hỏi câu này.

Từ Nghiên bỗng nhiên bị hấn dùng sức ôm chặt hơn. Mạc Quân Lâm cúi đầu, cái trán của hấn dính vào trán cô, đôi mắt mở to đến sáng ngời, lẳng lặng nhìn vào mắt cô. Như muốn xuyên thủng linh hồn cô, hấn mờ miêng: "Nghiên Nghiên...Em thật tốt...Có em rồi...Cả đời anh nhất định đối tốt với em....Sẽ bảo vệ anh....Yêu quý em....Vĩnh viễn cũng không phản bội em....Rốt cuộc em cũng là của anh...."

Mạc Quân Lâm nói những lời này, giống như trong thân mình bây giờ có cả ngân hà, giọng nói thâm trầm, ánh mắt lại chứa đầy bể tình. Làm Từ Nghiên không tự chủ được nhìn hấn, hai mắt dính vào nhau. Hô hấp cũng ngừng lại.

Sự ám áp này chạy vào trong cơ thể cả hai, sau đó dần dần hướng lên trái tim cô. Không chỉ như thế, ngay cả xương cốt khe hở đều bị sự thâm tình này đánh gục.

Cô rung động, từng một tế bào nhỏ cũng trôi theo bể tình này.

##

Đầu tiên, nam nữ khi hẹn hò yêu đương, nhất định sẽ đi xem phim điện ảnh.

Thời tiết bây giờ nắng nóng, bên ngoài rất ẩm ướt oi bức, ánh mặt trời thật sự quá độc, đứng bên ngoài ba phút có thể chảy ra một tầng mồ hôi.

Vì vậy, rạp chiếu phim đương nhiên là nơi hẹn hò lý tưởng nhất.

Lần này, hai người cùng nhau đi xem một bộ phim văn nghệ tình cảm. Nội dung mới mẻ, thanh xuân. Cốt truyện trừ nắm tay một lần thì cũng có hôn nhẹ một cái.

Nhưng từ lúc xem phim lần trước, Từ Nghiên hơi khảnh trương. Cô chỉ lo lắng cái tên kia lại dờ dờ bầy bạ mà thôi.

Nhưng mà, tới giờ hán cái gì cũng chưa làm, quy củ đặt hai tay trên đùi.

Cô nghĩ ngợi một hồi, bỗng nhiên cảm thấy đỏ mặt.

Cô rõ ràng không mong hán làm cái gì bầy bạ, nhưng không tự chủ được nghĩ tới nó.

"Nghiên Nghiên, chiều anh có việc, anh đưa em về nhà trước."

Mới rời khỏi rạp chiếu, Mạc Quân Lâm mang theo tiếng xin lỗi nói với cô.

Từ Nghiên không muốn can thiệp quá nhiều, cũng không hỏi chuyện gì. Nhưng mà trong lòng hơi rầu rĩ.

Chứ không phải nửa ngày không được gặp mới làm cô không vui đâu.

Rõ ràng, trước kia cô cùng Lý Húc kết giao. Cô sẽ không dễ dàng lo được lo mất như vậy.

Cứ cách ngày, Mạc Quân Lâm lại tới tìm cô.

Từ Nghiên ở trong phòng nghe lời mẹ Từ nói Quân Lâm tới tìm. Không hiểu tại sao trái tim bắt đầu đập nhanh lên.

Mới vừa rời giường nên mặt cô còn đỏ bừng, giống như một quả táo nhỏ. Mạc Quân Lâm nhìn thấy liền muốn xoa nắn nó, ngón tay run rẩy, hán nắm chặt tay tới nổi hiện lên đầy gân xanh.

"Đợi em một chút." cô còn đang mặc quần áo ở nhà, ra ngoài chào hỏi một tiếng rồi chạy nhanh vào phòng thay đồ.

Mẹ Từ thấy Mạc Quân Lâm đưa Từ Nghiên đi chơi, sau đó dẫn cô về sớm quá thật rất vừa lòng. Nhưng mà cũng là quá sớm đi.

Vì thế bà nói với Mạc Quân Lâm: "Quân Lâm, con đi chơi với Nghiên Nghiên không cần về sớm như vậy. Đừng quá khuya là được rồi."

"Dì Từ, con muốn dẫn Nghiên Nghiên sang phố bên đi dạo phòng tranh. Nhưng đường đi xe hơn một tiếng rưỡi. Nên hôm nay có thể về trễ một chút."

"Không sao không sao. Phòng tranh sao, được được. Hai đứa cứ đi hấp thu hơi thở nghệ thuật với nhau đi."

Từ Nghiên mặc một bộ quần áo đơn giản, một chiếc áo sơ mi tay phồng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Váy ngắn ôm xác eo thon. Cô đứng trước gương nhìn một vòng, cảm thấy bản thân ôn hòa rồi mới ra ngoài.

Cô bước ra trên mặt còn đầy ý cười. Mạc Quân Lâm nhìn thấy cô hai mắt đột nhiên tỏa sáng, không nhịn được khen ngợi: "Nghiên Nghiên, em rất đẹp."

Thấy con gái mình được khen ngợi, mẹ Từ cười nói: "Nghiên Nghiên nhà chúng ta vẫn luôn xinh đẹp mà. Có phải hay không?"

Mạc Quân Lâm đỏ mặt, "Dạ" một tiếng.

Trong nháy mắt, hai người trước mặt mẹ Từ xấu hổ cực kỳ, ánh mắt vô tình chạm nhau cũng vội vàng rủ xuống.

Mạc Quân Lâm đành chạy nhanh, đứng dậy nói: "Dì Từ, chúng con đi trước."

"Được rồi, đi đi, đi chơi vui vẻ. Chú ý an toàn."

"Dạ, con sẽ chiều cô Nghiên Nghiên."

Ra khỏi cửa, Mạc Quân Lâm đã nắm tay Từ Nghiên. Mẹ Từ nhìn thấy khoe mặt vui vẻ, miệng nhếch lên cười. Bà nhìn thấy biểu hiện của hai đứa nhỏ, hơn nữa nhìn thấy động tác này, trong lòng cũng hiểu rõ, hai đứa nhỏ khẳng định đã ở bên nhau rồi. Bà gật đầu, đem Nghiên Nghiên giao cho Quân Lâm. Bà thật sự yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Em khẩn trương cái gì

Hai người bắt xe bus, đường đi có điểm xa. Lái xe thì quá mệt mỏi, ở trên xe có thể vừa ngắm cảnh vừa trò chuyện, rất là vui vẻ. Mạc Quân Lâm hỏi Từ Nghiên vài điều ở trường học, cô nói cho hắn nghe, hai người trò chuyện vui vẻ bất tri bất giác đã một tiếng đồng hồ qua.

Khung cảnh bên ngoài xanh mát, ai ngờ bất chợt đổ mưa. Giọt mưa xôn xao, giống như vòi sen cứ tuôn từ trên cao xuống đất xối xả.

"Em có đem dù không?" Mạc Quân Lâm hỏi

"Không có....."

"Anh cũng không có." Hắn ngừng đầu nhìn lên trời. "Tự nhiên có mưa, không biết bao giờ mới dứt, chúng ta cứ thong thả đi thôi."

Thời gian còn sớm, từ trạm dừng tới phố bên chỉ còn khoảng 2 tuyến xe nữa. Hơn một tiếng nữa là tới nơi. Lúc này hai người bọn họ đứng ở trạm dừng xe bus. Xung quanh không có một ai. Mạc Quân Lâm kéo tay Từ Nghiên ngồi xuống, ai người vai sánh vai, bên tai trừ có tiếng mưa thì chỉ còn lại tiếng hít thở của đôi phương. Từ Nghiên bỗng nhiên nhớ tới hôm đó ở công viên hai người nồng nặc hôn nhau. Hô hấp không khỏi nhanh hơn một chút.

"Nghiên Nghiên, em khẩn trương sao?" Âm thanh Mạc Quân Lâm vang lên bên tai cô, tiếng hắn trầm thấp hòa vào tiếng mưa, đột nhiên không khí trở nên ái muội.

Từ Nghiên hoảng sợ, cô sợ hắn nhìn thấu được suy nghĩ vừa rồi của mình, vội vàng phủ nhận: "Không....Không có..."

Hắn cười thầm: "Hôm đi xem phim em cũng khẩn trương."

Cô nâng mặt lên, hắn....nguyên lai đều phát hiện...

Khóe miệng cô mấp máy định giải thích, nhưng không biết phải làm sao, xấu hổ không nói nên lời...

"Em khẩn trương cái gì?"

"Em....Em...."

Mạc Quân Lâm cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay mềm mại, ôn nhu nói: "Em sợ anh sao?"

Cô nhìn hắn, hai mắt chớp chớp, ánh mắt Mạc Quân Lâm giống như cái hố không đáy sâu thăm thẳm, giống như một nơi bí mật, cô không tự chủ được mà bị hút vào.

"Em....Em không sợ...." Cô nhìn hắn, lắp bắp trả lời.

"Không sợ sao....Nhưng em khẩn trương?" Hắn cúi đầu tới gần cô, ánh mắt đen nhánh nhìn thẳng vào cô.

"Em...."

Cô vừa mở miệng, đôi môi mọng của Mạc Quân Lâm liền áp vào môi cô. Hương vị ngọt ngào của thanh niên kia phủ kín môi cô, trong cổ họng còn phát ra tiếng than nhẹ.

"Đó không phải sợ....Đó là chờ mong...." Tiếng nói hắn hơi khàn. "Nghiên Nghiên....Em nhớ anh sao....Muốn anh chạm vào em sao?"

Từ Nghiên ngây ngốc.

Cô như vậy mà lại chờ mong hắn làm vậy? Nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.....

Hay là cô....Thật sự chờ mong...

Nghĩ tới cảnh này, trái tim đột nhiên căng thẳng không ngừng. Ánh mắt trở nên mong lung, thẹn thùng làm gương mặt nhỏ đỏ bừng, như thế nào.....

Cô....Thật sự sao.....

Tiếng mưa róc rách bao trùm cơ thể hai người, Từ Nghiên giật mình.

Thanh niên bên cạnh đột nhiên chế trụ eo cô, hôn vào môi cô. Cô không thể chạy thoát khỏi hắn, hắn dùng môi mọng, cạy ép miệng cô.

"Ừm..."

Cô phát ra tiếng rên thấp. Còn lại bao nhiêu âm thanh kiều mị đều bị thanh niên kia nuốt hết vào bụng.

Cánh môi Mạc Quân Lâm vừa ôn nhu vừa triền miên cực đỉnh, Từ Nghiên bị bao trùm trong hơi thở nóng bỏng của hắn. Môi lưỡi hắn khiêu khích làm cơ thể cô mềm xuống. Trong đầu còn không có ý định giãy giụa nữa. Thân thể cũng đầu hàng, chỉ mặc hắn nghiền nát cô vào trong xương.

Hắn vron đầu lưỡi, liếm qua cánh môi cô, mỗi một tát đều ôn nhu. Thấp thấp nỉ non: "Nghiên Nghiên, em rất ngọt..."

Hắn muốn, đem hết sự ngọt ngào này nuốt vào trong bụng.

Hai tay trừ bỏ việc ôm chặt cơ thể cô vào lòng cũng không có hành động gì hơn. Chỉ đơn thuần trao nhau nụ hôn sâu. Dừng đôi môi khiêu khích Từ Nghiên.

Môi răng trở nên tê dại cực kỳ, cảm giác trong lòng cũng trở nên mãnh liệt.

Cái gọi là dục vọng bị Mạc Quân Lâm dễ dàng ủ chín, trong lòng nảy ra một dòng nhiệt dâm đẳng tích dần tích dần, mỗi lúc một nhiều, bắt đầu chảy ra ngoài.

Trời mưa bao lâu, hai người hôn nhau bấy nhiêu. Hạ thân Từ Nghiên ướt đầm, trở nên rối tung rối mù, lầy lội bất kham. Cô đỏ mặt, trong lòng có khát vọng lớn hơn, giống như muốn hắn làm giống như hai lần trước. Cô muốn hắn âu yếm hạ thân mình. Dùng ngón tay thon dài kia yêu thương nơi riêng tư. Muốn hắn xoa nắn đôi gò bồng đảo của cô. Muốn hắn dùng ngón tay kia.....Đi vào nơi đó....

Ý tưởng dâm đẳng này làm Từ Nghiên trở nên mơ hồ, cô không biết tại sao lại như thế, một bên luôn cố gắng đè ép ý tưởng này, nhưng hạ thân lại không nhận được khí hư cứ thế mà chảy ra. Mạc Quân Lâm buông cái miệng nhỏ ra, dùng bàn tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô. Nhìn cô bị dục vọng chèn ép, bộ dạng trở nên mơ màng, hắn thích đến không chịu được, hắn muốn thỏa mãn cô cực kì. Nhưng nơi này một chút che đậy cũng không có, hắn không muốn Từ Nghiên bị người khác nhìn thấy.

"Nghiên Nghiên, hết mưa rồi, đi thôi." Hắn dặt tay cô, nhìn cô bước từng bước mềm nhũn, đành tiếng lên ôm chặt eo cô. Từ Nghiên đỏ mặt, không thể cự tuyệt hắn, hơn nữa hai chân cô cũng không tự đi được, phía dưới cũng ướt đầm dề khó khăn. Đi một bước, hạ thân lại quẹt vào thứ dính dính, cô thật sự cảm thấy quá thẹn.

Mạc Quân Lâm và Từ Nghiên cuối cùng cũng đến phòng tranh, sau đó dẫn cô đi vào phòng hóa trang: "Anh ở đây đợi em."

Từ Nghiên đỏ mặt "Ừm" một tiếng, chạy nhanh vào trong, đóng cửa lại, dùng khăn giấy lau qua quần lót và hạ thân.

Nhưng một hồi, quần lót không thể khô liền, mặc vào người thì quá khó khăn. Từ Nghiên hôm nay mặc váy cũng đủ dài, chắc người ta sẽ không nhận ra nếu cô không mặc quần lót đâu.....

Cô nghĩ nghĩ, vắt khô quần sau đó bỏ vào bao nhỏ.....

Cô đi ra khỏi phòng hóa trang, Mạc Quân Lâm mua phiếu tham quan xong cũng quay lại. Cô xấu hổ muốn chết, trong lòng vẫn rất khẩn trương. Phòng tranh nơi đây rất xinh đẹp, không phải là một nơi triền miên cũ rích mà còn kết hợp với tạo cảnh xung quanh. Thẳng đến khi hai người đi đến một nơi cây cối có phần um tùm, lại là góc chết, eo cô bị thanh niên nào đó kéo vào lòng.

Lời nói hắn ám áp phun vào bên ót cô: "Em...Không mặc quần lót.....?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Anh muốn làm cái gì?

Bí mật bị vạch trần, như là có một cục lửa nóng đang chạy tán loạn trong cơ thể cô. Máu ở mạch máu sắp nổ tung, vọt thẳng lên đầu, trong nháy mắt hai má cô hồng lên thiếu nóng.

Nhưng Mạc Quân Lâm lại không cảm thấy thẹn, tiếng nói mê người ái muội hỏi: "Tại sao không mặc? Ướt đầm là vì.....Bị anh hôn tới ướt sao....?"

Hắn nói, từng chữ từng chữ đều ẩn mạnh.

"Em....Em...Em" Cô ngây ngây ngô ngô, đầu lưỡi khẩn trương tới thất lại.

Hắn cười nhẹ, nhưng tiếng cười làm lòng cô nặng hơn: "Có biết tại sao anh phát hiện không?"

"Làm...Làm sao anh biết?"

"Lúc này em đứng trước anh, có ánh đèn ánh vào váy em, váy em lại có chút mỏng, nhìn kĩ sẽ thấy, cái cánh cửa động lại tròn trịa. Cái mỏng cao vút, làm anh có chút hoảng..."

"Anh..." Cô xấu hổ đến khuôn mặt bạo hồng, miệng ngậm chặt, muốn trách hấn vài câu, nhưng hấn rõ ràng không cố ý. Cô không mặc chính là làm sai....

Trong đầu giờ đều hỗn loạn, không biết nên nói cái gì. Sau đó lại nhớ hấn hình đưa hạ thân mình là cái cánh cửa động tròn trịa....

Đúng là cái tên biến thái này...

"Anh buông em ra." Cô giãy giụa, muốn chạy trốn cái ôm ấp này, nơi này đâu phải không có ai. Làm sao có thể tùy tiện thân mật được. Mạc Quân Lâm kẻ sát người cô, đè chặt lưng cô vào người hấn, hạ thân vốn không có mặc quần lót giờ đang ở ngay côn thịt hấn chà tới chà lui. Hạ thân lại tưởng đại gấp đôi, dâng cao thẳng đứng, nhô lên đặt ngay kề hông của cô.

Cảm giác có một cây gậy nhỏ đụng vào người, cô sợ hãi kêu lên: "A....Anh cái kia....Cái kia...."

"Cái nào?"

"Cái kia....." Cô đỏ mặt, lúng túng: "Anh chọc vào người em rồi....Nhanh lên, buông em ra...."

"Nghiên Nghiên, lúc ở trạm dừng có thoải mái không, bây giờ làm em thoải mái hơn được không?" Giọng nói hấn thấp, ở bên tai giống như bị mê hoặc: "Không có à, anh dùng ngón tay giúp em được không?"

"Không cần, không cần." Cô sợ tới mức vận vẹo, muốn chạy thoát hấn, nhưng lại cọ vào côn thịt kia lần nữa. Nó chọc vào hông cô làm cô thật sự thấy thẹn, không dám lộn xộn nữa.

Mạc Quân Lâm nhanh tay vén váy cô lên, đại chương ở bắp đùi sờ soạng, hấn nhìn không được, trong lòng cảm thái, da thịt Từ Nghiên so với tơ lụa còn mềm hơn. Vừa lạnh, vừa nộn, giống như băng cơ ngọc cốt.

"Anh không được.....Đang ở bên ngoài....Anh mau dừng tay....."

Hấn không thèm để ý tới cô, còn ác độc nói một câu: "Em kêu lớn sẽ có người tới."

Hấn nói, nắm ngón tay tách hạ thân cô ra, ở trong nhẹ nhàng khều móc, đầu ngón tay như gần như xa, làm cô ngứa ngáy, môi không nhịn được run run.

"Thích anh lắm sao."

"Em không."

Hấn đột nhiên đem ngón tay cắm vào bên trong, không có quần lót che đậy, hấn dễ dàng đụng đến nơi ngượng ngùng sâu thẳm. Thủy dịch nháy mắt chảy ra, âm thanh hấn càng lúc càng thấp: "Nghiên Nghiên em nói dối, ở đây có nước, em thích anh...."

Ngón tay thô ráp theo viền hoa mà chà sát. Ngón tay cắm vào bắt đầu lay động, sau đó, ấn vào sâu bên trong, còn liên tục xoa bóp.

"Ưm...Quân Lâm...Không cần...Không cần sờ soạng..." Cô run rẩy, nơi riêng tư truyền tới khoái cảm. Cô khó chịu lắc hông.

"Thoải mái sao....Chảy thật nhiều nước...."

Ngón tay hấn ở trung tâm, không cho nàng cơ hội lại đâm sâu hơn vào trong, cả ngón tay giống như bị cái tiểu huyết nút chặt: "Chặt quá...."

Cô rên lên, lại vận vẹo cái hông, ngược lại phát ra tiếng róc rách của nước, đem cả ngón tay ăn vào.

"A a!" Cô kêu lên, giống như khoe khoang sự thoải mái, Mạc Quân Lâm bưng kín miệng cô lại.

Cô kêu ô ô, xấu hổ giận dữ muốn chạy trốn, nhưng ngón tay cắm ở tiểu huyết không chịu đi ra, hành động của cô lại giống như kích thích hấn, biến nó thành một ý hòa, cái hông vênh lên làm người khác thấy là muốn kích thích.

"Có phải em ngứa ngáy không...Cái hông nhỏ vận đến thoải mái...Tiểu huyết cũng hút chặt anh...." Hấn vừa nói, ở cổ cô nút vào.

Cô không dám lộn xộn, đứng bất động. Vì vậy hấn bắt đầu động. Ngón tay thon dài dính đầy mật thủy ở vách động bắt đầu điên cuồng. Một bãi xuân dịch mới tràn ra, cuộn cuộn không dứt, có thể thấy được cô rõ ràng động tình.

Ngón tay hấn cắm ở tiểu huyết tê tê ngứa ngứa, hấn cảm nhận được lớp thịt bên trong giống như da non ẩm áp. Đưa đẩy cái miệng nhỏ, liếm mát không ngừng.

Nơi tư mật kia lại dụ dỗ côn thịt hần trướng lên gấp đôi, phát đau đớn.

Hần nhin không được từ tiểu huyết rút tay ra, duỗi tay vào trong quần mình. Từ Nghiên nghe được tiếng kéo khóa, nháy mắt như bị hù. Hần muốn làm cái gì. Ở đây là trong phòng tranh, có người tới làm sao bây giờ? Cô mặc váy có thể che được, còn hần, hần lấy ra rồi làm sao che?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuóp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nhịn xuống đừng lên tiếng

Cô muốn phát ra âm thanh ngăn cản hành động của hần, nhưng hần lấy tay bịt miệng cô lại, cô chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô" ngăn cản. Hai tay cố gắng kéo tay hần ra nhưng tốn công vô ích.

Mạc Quân Lâm kéo côn thịt của hần ra bên ngoài, một côn thịt thô lớn giờ trướng cao lên căng cứng, hình dạng hơi kì dị, một tay hần kéo mông cô, đem côn thịt chen vào kẽ mông chật hẹp, để ở đó cọ qua cọ lại, côn thịt lúc này dính đầy xuân thủy, làm cây gậy kia trở nên bóng loáng.

"Ấn..." Mạc Quân Lâm trầm thấp thờ dài, ở cổ cô thở ra nhiệt nóng, hôn lên cổ cô: "Em nóng quá...."

Cảm giác được côn thịt kia đụng vào chân cô, Từ Nghiên xấu hổ đỏ bừng mặt, cố gắng giãy giụa, nhưng hần để côn thịt ở giữa đùi cô, cô càng động, càng đụng vào nó, cọ đến hần sướng phát điên, xương sống trở nên tê dại.

Tiếng nam nhân thờ gấp bên tai, càng lúc càng thô nặng, trên gương mặt anh tuấn vì gặp dục vọng mà có vẻ tà tứ, một bàn tay đặt ở trước tiểu huyết cô chà sát, ngón tay không ngừng xoa điểm mẫn cảm bên trong, đồng thời, mỗi lần cô lắc eo, côn thịt ở dưới chân lại đẩy vào một chút, da thịt hai nơi mẫn cảm đụng vào nhau. Quy đầu không ngừng nhô cao, mặt dịch cứ thế tràn ra càng nhiều.

"Ngô.... Quân Lâm....Đừng mà....." Trọng cổ họng Từ Nghiên phát ra tiếng nhu nhu rên rỉ, hai mắt đều có nước, môi đỏ mở nhỏ, khó nhịn mà thờ hỗn hể.

Hai mảnh thịt kiều mọng ở phía sau bị côn thịt chà sát bên ngoài, tiểu huyết lại bị ngón tay xoa hợp lại mẫn mê, một cảm giác khoái cảm tê dại kỳ lạ len lỏi vào trong từng tế bào trong cơ thể cô. Cô run lên, kiều duyên, tiểu huyết lại phun ra một trận dâm thủy mới. Một ngậm lại một ngậm, dính hết cả tay.

"Nghiên Nghiên, thoải mái sao. Anh cũng vậy, chân của em rất mềm...."

Đùi cô vừa nộn vừa mềm mại, âm hộ vừa hẹp vừa ẩm ướt, kẹp đến nổi côn thịt của hần thoải mái vô cùng, một chút ở đỉnh quy đầu lại tiết ra tia xúc động, côn thịt càng lúc càng trướng, nhảy lên không ngừng vuron cao đầu, nam nhân phía sau vừa cọ, tay thì vừa động.

Cô còn chưa tới đỉnh, hần không thể bắn ra.

Từ Nghiên dựa hoàn toàn vào người hần, tay hần động mỗi lúc một nhanh, lại bị đùa bỡn không biết qua bao lâu, thân mình trở nên mềm nhũn, kiều mị rên rỉ, một bãi dâm thủy dính trên người hần, trên miệng lại phát ra tiếng rên rỉ nhẹ như lông hồng, đánh thẳng vào lòng người.

Bỗng nhiên, ngón tay đặt ở âm hộ động mạnh, hung hăng cọ xát. Cả người cô run run, không được, quá kích thích.

"A.... Quân Lâm....Dừng lại....Ấn....U'....." Cô không khống chế được, sướng đến phát điên, hạ thân co rút lại, lại có ý thức được nam nhân kia lấy ngón tay ra để lên miệng liếm mát.

"Nghiên Nghiên, đừng sợ...." Hần biết cô muốn nói gì, nhưng trong lòng ngứa ngáy nhịn không được, cây gậy to lớn ở bên ngoài tiểu huyết mà cọ xát qua lại. Thậm chí, hần cúi đầu xuống ngậm lấy vành tai đang run rẩy của cô, vừa gặm lại vừa cắn, kích thích tới nỗi không dừng lại được.

Kích thích làm Từ Nghiên ô ô một tiếng, cả người mảnh khảnh trắng nõn ngã ra sau. Cái cổ vuron cao lên, hai mắt mê mang, vòng eo không tự chủ được vặn vẹo, hai chân thon dài run rẩy, hạ thể bị ngón tay của Mạc Quân Lâm làm cho dâm thủy tiết ra không ngừng.

"Giỏi quá, em ra thật nhiều nước....."

Âm thanh hần nói nhẹ nhàng ma mị, nhục bông của hần lại ra sức chà sát người cô.

Bịch, bịch, bịch!

Bỗng nhiên có người bước tới, hần lập tức ngẩng mặt, hần ở phía sau, Từ Nghiên ở phía trước. Cô lúc này dựa hoàn toàn vào người hần, hai mắt đều là phong tình, Mạc Quân Lâm chỉnh lại váy cho cô, thay đổi góc độ làm người khác không nhìn được côn thịt to dài kia đang ở bên hai chân cô.

Hần che lại cái miệng nhỏ đang rên rỉ yêu kiều của Từ Nghiên, bên tai cô nói nhỏ: "Chúng ta biểu hiện tự nhiên một chút."

Hai má cô ửng hồng, thờ dốc thế nào cũng không bình ổn được, nghe được lời hần dặn, lại không cảm nhận được côn thịt kia rút lui, vẫn còn để giữa hai

chân cô. Từ Nghiên xấu hổ kinh khủng, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nhìn thấy bóng người đang tới gần.

Hai người bọn họ đứng ở góc hành lang sâu nhất, có tầng lớn bóng cây che khuất, trừ khi người ta đi vào trong này, nếu không không thể nhìn thấy được. Nếu có nhìn kỹ cũng chỉ thấy hai bóng dáng mơ hồ.

Người tới lúc này là một đôi vợ chồng lớn tuổi, hai người đi ngắm phong cảnh, sau đó thấy cô và hắn ở đây thì lẽ phép không tới gần, nhưng cũng không đi xa. Chỉ đứng ở hành lang thưởng thức phong cảnh mỹ lệ xung quanh.

Cô thật sự khấn trương, tim đập loạn xạ, không nghĩ tới thanh niên phía sau nhẹ nhàng động eo, còn thịt ở giữa hai đùi cô bắt đầu cọ động.

Hắn nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nghiên Nghiên ngoan, nhịn xuống đừng lên tiếng..."

"Ngô...." Hắn động một cái, âm hộ đột nhiên truyền đến một trận tê sướng kỳ dị, cô gắt gao cắn chặt môi không lên tiếng.

"Chờ bọn họ đi anh sẽ giúp em,"

Hắn nhỏ giọng, như là sợ cô chưa đủ nhẫn nại, đầu lưỡi ướt đầm, không ngừng liếm mát vành tai nhạy cảm của cô.

Từ Nghiên bị ngứa, đến muốn nổi điên, nhưng không thể phát ra âm thanh nào, cũng không dám lộn xộn, cô sợ bị người ta phát hiện đang làm chuyện không thích hợp. Nhưng cô càng nhẫn nại, thân thể càng miễn cưỡng, hăm liếm một ngum, mát một cái, cô ngứa đến xương cốt muốn tan ra. Âm đạo cũng vì vậy mà co rút lại.

Cô chịu không nổi, ô ô khóc nức nở, nước mắt giống như con sông nhỏ rơi xuống hai bên má, đầm đìa đáng yêu, hắn cảm lòng không đậu mà hôn lên từng giọt nước mắt rơi xuống, trầm thấp hỏi: "Nghiên Nghiên, em đừng khóc."

Hắn ôn nhu hỏi, đồng thời bàn tay lại đẩy đùi cô, ép cô kẹp chặt còn thịt hắn. Còn thịt to lớn bị hai đùi cô kẹp chặt, sau đó hắn ra ra vào vào, giống như động tác làm tình.

Lúc hắn đang kịch liệt động đây, âm hộ miễn cưỡng tê dại, cô không ngừng run rẩy, đứng không vững, muốn cầu xin hắn dừng lại, lại sợ mở miệng ra sẽ phát lên âm thanh rên rỉ dâm dăng.

"Ân..." Mạc Quân Lâm thờ dốc, tiếng thờ càng lúc càng trầm, hạ thân kích thích muốn nổ tung, khoái cảm đang lúc cao trào, đột nhiên nghe được tiếng cô yêu kiều hừ hừ, làm hạ thân hắn co chặt. Từ trong cổ họng phát ra tiếng rống, một đại tinh dịch nóng hổi ở trong đùi cô mà bắn ra, chất trắng nhảy đục theo hai đùi cô mà chảy ròng xuống đất.

Cô cảm nhận được còn thịt vừa động, lại cảm nhận được một chất dính dính ở trên đùi, hắn còn dám bắn ra?

Phía trước còn có người, bọn họ lại đang ở phòng tranh, một nơi nên thơ như vậy mà chân cô bây giờ dính đầy tinh dịch của hắn.

Từ Nghiên sợ tới mức muốn ngất đi, cảm thấy thật hổ thẹn, hoàn toàn không khống chế được hô hấp, bộ ngực vì vậy mà phập phồng, kiều suyễn không ngừng.

Lại không nghĩ rằng, tiếng thờ dốc này lại làm hai vợ chồng bên kia chú ý. Cô thấy họ nhìn qua, sợ quá đành cúi gằm mặt.

Tiếng bước chân vang lên, cô tưởng bọn họ sẽ đi tới, trái tim đập liên tục, hoảng sợ. Hai tai lúc này cũng ong ong mà mơ hồ, tất cả âm thanh còn lại bên ngoài, cô không nghe được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không biết hắn đã nhìn bao lâu

Cô sợ tới mức đầu choáng váng mắt nhìn thấy hoa, cô muốn chết ngất.

Không biết qua bao lâu, mới nghe thấy Mạc Quân Lâm phía sau truyền đến tiếng trầm thấp: "Bọn họ đi rồi."

Cô hốt hoảng, chậm rãi thở ra, nhưng lúc sau bình tĩnh lại, trong ngực dâng lên cổ tức giận, cô tránh ra, nắm chặt tay đánh vào người hắn: "Mạc Quân Lâm, anh nói không miễn cưỡng em, sao lại cứ hết lần này tới lần khác làm như vậy."

Hắn vươn tay ôm chặt eo cô, đem cô ôm vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói: "Anh không miễn cưỡng em, nhưng rõ ràng em rất thoải mái."

"Em không có."

"Có, em thích tới nỗi hạ thân đều ướt đầm, lại không mặc quần lót dù hoặc anh, thậm chí lúc này còn lên cao trào."

"Em...." Cô muốn trốn xuống đất để quên đi nỗi nhục này, cả khuôn mặt hồng đến không thể hồng hơn, cô cứ nghĩ bản thân như vậy sẽ rất dâm dăng, chính là, hấn làm cô thật sự không biết phải phản bác như thế nào nữa.

"Nghiên Nghiên, em đừng ngại." Hấn than nhẹ: "Không có ai ở đây mau sửa soạn lại quần áo. Cả chân em đều dính tinh dịch của anh."

"Anh...." Nghe được hấn nói tinh dịch gì đó, cô xấu hổ đến không thể hô hấp, trong lòng chất vấn hấn tại sao lại bắn ra đầy chân cô, nhưng nháy mắt lại nghĩ đến cao trào của bản thân, cô làm sao có thể cảm hấn không được bắn tinh...

Cô ghen đỏ mặt, không muốn nói chuyện với Mạc Quân Lâm hấn đưa cô khăn giấy, cô cầm lấy, thờ phỉ phỉ: "Anh để em vào bên trong đi."

Hấn lập tức đổi chỗ, dùng thân thể cao lớn mà che chắn cô, cô nhấp môi, vén váy lên, lau sạch vết nước trên đùi, còn vết tinh trên chân. Không biết hấn đã tích tụ bao lâu, mà tinh dịch bắn đến xối xả vào đùi cô, bây giờ toàn thân dưới đều dính dính, còn ở dưới đất có vài bãi.

Cô cúi đầu, nhìn thấy vết nước màu trắng trong người, đây là thứ biểu đạt cho cao trào cô vừa trải qua.....

Phát sinh xong loại chuyện này, Từ Nghiên làm gì còn tâm tình mà hưởng tranh, cô sửa sang xong đi theo Mạc Quân Lâm ra ngoài, một lời cũng không nói với hấn, đi khỏi phòng tranh, cô lập tức muốn trở về. Lên xe, Mạc Quân Lâm cũng không ép cô, chỉ lẳng lặng đọc sách, làm cô thật sự nhẹ nhõm không thôi.

Đưa cô về tới nhà, hấn quay lại hỏi cô: "Sáng mai anh dẫn em ra ngoài chơi được không?"

"Không được, mai em muốn ở nhà." Cô mím môi

"Nghiên Nghiên đừng giận anh." Hấn ôm chầm lấy cô: "Là anh thích em mới làm những việc này."

Mặt cô hồng hồng, đang đứng trước cửa nhà mà hấn dám làm như vậy, hơn nữa còn to gan nói những lời này, mẹ Từ nhìn thấy thì làm sao bây giờ. Cô đẩy hấn ra, nói một câu lạnh giọng: "Tóm lại mấy hôm nay em không muốn đi ra ngoài." Nói xong lạnh mặt đi lên cầu thang.

Hôm sau, Mạc Quân Lâm lại đến, cô quyết không cùng hấn ra ngoài, hấn ăn vạ một hồi không được thì ngồi ở phòng khách nói chuyện với mẹ Từ. Cô ở trong phòng nghe bọn họ nói chuyện rôm rả nhất thời tò mò mở cửa ra nghe, nghe xong thì cô thật sự cảm thấy kinh ngạc. Mạc Quân Lâm và mẹ Từ cùng nhau nói tới vấn đề mua hàng online thì làm sao mới tốt, cái nào không tốt, hấn đều ân cần mà nói với mẹ Từ từng thứ từng thứ một.

Mẹ Từ còn lấy giấy bút ra ghi chép lại, trên mặt đều đầy tươi cười, về mặt bội phục nhìn Mạc Quân Lâm. Trong lòng cô buồn bực không thôi, rõ ràng hấn làm sai, mà lại cứ như chưa có gì xảy ra. Từ Nghiên cũng nghĩ hấn sẽ ở nhà tới tối, ai dè tới trưa, ăn cơm trưa xong thì rời khỏi.

Cô về mặt không có một tí gì quan tâm hấn, nhưng thấy hấn đi rồi, trong lòng hơi buồn phiền rầu rĩ. Mẹ Từ bắt cô phải tiễn hấn, cô đưa Mạc Quân Lâm xuống dưới lầu. Hấn nhẹ nhàng xoa nhẹ đầu cô, nói: "Ngày mai lại đến tìm em."

"Không cần, không cần phiền như vậy." Từ Nghiên trái với lương tâm mà nói.

"Ừm, vậy anh về đây." Mạc Quân Lâm cười khỏ.

Ngày hôm sau, Mạc Quân Lâm chưa tới, thì cô đã nhìn thấy Lý Húc.

"Con tìm Nghiên Nghiên có chuyện gì sao?" Mẹ Từ lễ phép hỏi, trên mặt tươi cười nhưng có chút lạnh, bà biết tên gia hỏa này bởi vì có người khác mới cùng Từ Nghiên chia tay, từ đó bà liên cảm thấy rất chướng mắt với đứa nhỏ này.

Thời gian nghỉ hè, không phải Lý Húc chưa từng gọi tới nhà, nhưng mẹ Từ đầu tim lý do từ chối, lễ phép nói một hồi cũng tắt máy.

"Con tìm Nghiên Nghiên có chút chuyện, đi có thể kêu cậu ấy ra dùm con được không?"

Từ Nghiên lúc này đang ở phòng khách, nghe được giọng Lý Húc, cô không nghĩ nhiều liền đi ra: "Mẹ, con ra ngoài với cậu ấy một chút."

Mẹ Từ nhũn mày muốn ngăn cản, nhưng không thể nói không đành đồng ý. Chỉ có thể dặn dò: "Đừng đi lâu quá."

"Dạ."

Hai người đi tới công viên gần nhà, Lý Húc liền nói: "Em còn giận sao."

"Không có."

"Chúng ta làm lành được không, anh không hề nghĩ đến chuyện chia tay."

Từ Nghiên hôm nay nguyên ý nói chuyện lại với hấn, là nói chuyện một cách bình tâm, miễn cho hấn nhớ mãi không quên, khuất mắt trong lòng để mãi không bỏ xuống được. Lần trước cô làm ầm ĩ như vậy, cũng không tốt đẹp gì, chắc chắn hấn cảm thấy không dễ chịu.

Cô nói: "Lý Húc, chúng ta sau này cứ làm bạn bè đi, hai chúng ta căn bản không hợp nhau, cứ như vậy là tốt rồi."

Lý Húc trầm mặc, một hồi mới trả lời: "Em nghiêm túc sao?"

"Ừm, em nghiêm túc." Cô không do dự trả lời.

Từ Nghiên cho rằng lâu như vậy rồi, khi nhắc lại bọn họ có thể bình tĩnh. Lựa chọn trầm mặc mà nói với nhau, nhưng ai ngờ, Lý Húc bật khóc.

Cô nghe được âm thanh hần khóc, sốt ruột hỏi: "Lý Húc, anh đừng khóc mà...."

Bao nhiêu năm quen biết nhau rồi, cô thấy hần thương tâm như vậy, cô cũng cảm thấy rất khổ sở, hốc mắt chốc lát đã đỏ lên.

Lý Húc khóc một hồi, sau đó lau sạch nước mắt, đột nhiên đứng lên, kéo cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Anh biết rồi, sao này sẽ không làm phiền em nữa."

Lý Húc nói xong thì rời khỏi, bộ dạng rất cô đơn hiu quạnh, Từ Nghiên nhìn một hồi, cảm thấy ngáy ngốc cả người, bầu trời xanh biếc hôm nay chứa đầy nỗi tâm tư không biết làm sao mới tỏa hết.

Từ Nghiên lúc này cũng trở về nhà, vừa nhắc chân đi thì nhìn thấy Mạc Quân Lâm đứng ở không xa lắm, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt nặng nề, thân hình cao lớn không hề nhúc nhích, cô giật mình, không biết hần đã ở đó nhìn bao lâu...

Cô khăn trương, lúc này Mạc Quân Lâm tiến tới, khoảng cách càng gần cô càng nhìn rõ biểu tình trên mặt, hai bàn tay nắm chặt, khóe miệng gắt gao mím chặt, đôi mắt âm u, ánh mắt nhìn cô cũng rất u sầu, cô rõ ràng cảm nhận được trong lòng hần đang bị thương không nói thành lời.

Âm thanh hần rất khàn, nhỏ giọng nói: "Anh đến tìm em, đi nói em đi với Lý Húc. Sao em không đợi anh...."

"Em không định đi lâu, chỉ muốn nói chuyện với cậu ấy một chút, nói xong lập tức trở về."

Cô bị ánh mắt đen nhánh như mực nhìn chằm chằm, trong lòng cảm thấy hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trước bồi anh được không

Hần sau đó hỏi lại: "Mất em đỏ, em vừa khóc sao."

"Không có, Lý Húc khóc, em có chút khó xử...."

"....." Mạc Quân Lâm trầm mặc một chút, sau đó hỏi: "Tại sao cậu ấy khóc?"

"Em nói rõ em muốn cùng anh ấy chia tay, cho nên....."

Nghe một câu như thế này, hai tay Mạc Quân Lâm từ đầu đã nắm rất chặt, bây giờ mới buông lỏng ra.

Hần không hỏi tới Lý Húc, chỉ nắm tay cô, cười cười: "Nghiên Nghiên hôm nay chúng ta ra ngoài chơi được không, ở nhà cả cơ hội nắm tay em anh cũng không có."

Thấy hần lúc này trở nên hòa hoãn hơn, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa nghe tới những lời hần nói, lại cảm thấy mắc cỡ.

Tên gia hỏa này, trong đầu chỉ tìm cách ăn đậu hủ cô.

Qua một ngày, quả thật cô cũng không còn giận, nghĩ lại sự tình ở phòng tranh quá ngại ngùng kích thích, cô cảm thấy từ lúc ở bên cạnh Mạc Quân Lâm, bản thân đã trở nên hồ đồ không còn nguyên tắc.

"Đi đâu đây?" Cô ngưng ngưng, nhẹ giọng hỏi.

"Đi nhà thiên văn được không?" Thời tiết bên ngoài quá nóng, hần sợ Từ Nghiên ở bên ngoài sẽ khó chịu, hần đã chuẩn bị sẵn, vô số nơi có thể cùng cô hẹn hò, trong đầu lúc này cũng hiện lên hàng trăm nơi, đang phân vân lựa chọn không biết nơi nào là tốt nhất.

Hai người lúc này xuất phát, vừa mới ra khỏi công viên đã gặp mẹ của Mạc Quân Lâm. Bà nhìn hai người bọn họ xong đột nhiên khuôn mặt trở nên vui vẻ, hớn hơ vẫy tay gọi hai người: "Nghiên Nghiên, lâu rồi con không tới chơi, hôm nay đi đi mua đồ ăn ngon, con tới nhà đi ăn cơm trưa được không?"

Bà biết con trai mình dạo gần đây cứ vội vội vàng vàng, lại nhìn Từ Nghiên từ nhỏ đến lớn, bây giờ lại xinh đẹp ngoan ngoãn, vừa thông minh vừa hiểu thuận, bà thật sự rất thích Nghiên Nghiên. Lúc bà biết Nghiên Nghiên cùng Lý Húc quen nhau, trong lòng cũng khổ sở một thời gian, lại phải nói, con trai bà quen Nghiên Nghiên từ nhỏ, cuối cùng lại bị Lý Húc giành trước, thật sự khó chịu mà.

Đi một vòng, lại nhìn thấy Nghiên Nghiên và con trai bà ở bên nhau.

Càng phải nói, bà với mẹ Từ quen nhau, giao tình cũng không tồi, bà rất muốn có thể kết thông gia với họ Từ.

Có một lần, mẹ Mạc ở công ty được thưởng một bao lì xì, lúc đó vội vàng trở về nhà, trên tay cầm một đồng thừ lớn nhỏ, bao lì xì vô tình rớt mất trên đường, không biết vừa may mắn làm sao mà mẹ Từ nhặt được. Còn đuổi tới nhà bà, trả cho bà một bao lì xì còn nguyên vẹn mười mấy vạn bên trong. Đầu năm may mắn, gặp người tốt, lương cũng không có mất đồng nào. Từ đó trở đi hai bà trở thành bạn tốt của nhau.

Từ Nghiên ngượng ngùng không muốn cự tuyệt lời trưởng bối, đành đi theo Mạc Quân Lâm về nhà. Đến nhà hán, Từ Nghiên lấy điện thoại gọi cho mẹ Từ, báo qua nhà Mạc Quân Lâm ăn cơm. Mẹ Từ biết cô ở Mạc Gia, chứ không phải ở cùng tên tiểu tử Lý Húc kia, tự nhiên không còn lo lắng, luôn miệng nói tốt.

Từ Nghiên ở Mạc Gia ăn cơm trưa xong, mẹ Mạc liền ra ngoài có công việc, hai người bọn họ ngồi trong phòng khách. Mạc Quân Lâm nghiêng đầu hỏi: "Nghiên Nghiên em đã lâu không tới, ở nhà anh có nhiều tiểu thuyết lắm, đều là tác giả em thích. Em muốn vào phòng anh xem không?"

Lúc trước, không có cuốn tiểu thuyết nào Từ Nghiên thích mà Mạc Quân Lâm không tìm được cho cô, nên tâm vừa động, liền đi theo hán lên lầu. Mạc Quân Lâm trong phòng đều là giá sách, Từ Nghiên thật sự hâm mộ hán điểm này, lúc nhỏ còn hay ăn vạ ở đây mà không chịu về nhà.

Sau một đoạn thời gian không qua lại với nhau, tiểu thuyết ở đây chỉ nhiều hơn chứ không hề ít đi, giống như là đắm chìm trong một biển sách truyện vậy. Mạc Quân Lâm ở bên cạnh nhìn cô chăm chú đọc sách, ánh mắt vui vẻ, hôm nay Nghiên Nghiên mặc một cái áo bông đơn giản với quần dài, vòng eo mảnh khảnh, cái mông no đủ, tất cả mọi thứ đều quá dụ hoặc hán, càng miễn bản, trên người cô luôn tỏa ra loại hương thơm ngọt ngào, hán hử thấy, trong ngực và hạ thân không thể ngăn được lửa nóng.

Từ Nghiên lúc này không hề phát hiện ra người bên cạnh lặng lẽ tiếp cận cô. Thẳng đến khi vòng eo bị nam nhân kia chặt chẽ ôm lấy, nhấn vào trong khuôn ngực nóng rực của hán, cô mới lấy lại tinh thần, trong lòng run rẩy.

"Nghiên Nghiên, em nhớ anh không?" Tiếng nói vừa nặng nề, vừa ôn nhu triền miên vang lên bên tai.

Cô nhẹ giọng: "Mỗi ngày đều gặp, nhớ cái gì mà nhớ..."

Hán đem cảm đặt nhẹ trên bờ vai cô, ngửi thấy mùi thơm thanh mát này, trong lòng không khỏi thờ dãi: "Chính là mỗi ngày đều gặp nhưng anh vẫn rất nhớ em, gạt mặt cũng nhớ, không gặp càng nhớ thêm."

Theo những vết xe đổ trước đây, cô không khỏi hoài nghi hán đang nghĩ lung tung cái gì, lại xấu hổ kinh khủng, trái tim lúc này cũng đập phanh phanh, nhỏ giọng nói, lại cố gắng tránh xa hán, thoát đi cái ôm ấm áp này: "Anh....Buông em ra đi....Em đang đọc truyện mà...."

"Đợi lát nữa rồi đọc, trước thương anh được không?"

"Đọc sách còn không phải đang bồi anh sao...." Cô xấu hổ muốn chết.

Qua một lúc, dưới mông cô bị một cây gậy mạnh mẽ chia lên, cô cố gắng nhích mông muốn trốn hán một chút, ai dè hán ôm chặt, một chút cũng không cho cô rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bị ấn ngã lên giường

Cô vội vàng la lên: "Anh làm sao mà....Buông em ra...."

Côn thịt bên dưới càng lúc càng trưởng, trong lòng tn kinh hãi, cái mông mềm mại bị côn thịt thọc vào mà có cảm giác run rẩy tê mõi kỳ lạ.

Từ Nghiên lúc này mềm nhũn, thân thể mềm mại bị nam nhân kia mạnh mẽ đè lên giá sách

Hán ngậm lấy vành tai cô, nhẹ mứt: "Nghiên Nghiên anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em..."

Tiếng nói mê người, trầm thấp, hán còn cố ý thẳng lưng, côn thịt kia lại một lần nữa chạm vào cái mông vĩnh của cô: "Đặc biệt là nó, lúc nào cũng trưởng...."

Từ Nghiên trong một thoáng đã nhớ tới ngày hôm đó, hân ở dưới chân cô, chỗ đó của hân vừa nhiệt, vừa trướng, cọ xát nơi riêng tư của cô thật sự làm tâm tư cô ngứa ngáy.

Cô then thùng đến không thờ được, trái tim đập liên hồi, nhưng ở dưới thân thể như có rất nhiều cái miệng nhỏ cắn mút, làm cô khó chịu run run, rõ ràng muốn cự tuyệt hân, nhưng mà thân thể rõ ràng đã mềm ra, như là....

Như là cô mong muốn, cô chờ đợi, cô nhớ hân, muốn còn thịt kia ở trong âm hộ mình thô lỗ cọ xát đung đưa....

Từ Nghiên do dự tìm cách bỏ trốn, nhưng mà Mạc Quân Lâm đã nhanh hơn cô một bước. Hân vận khuôn mặt nhỏ của cô, hai tay thành khăn ôm chặt eo cô, hai bầu ngực cọ xát vào trong lồng ngực của hân, môi mọng của hân hướng về phía miệng nhỏ của cô, hôn xuống. Âm thanh hôn môi từ đó mà vang lên không ngừng, đầu lưỡi thấm ướt trong miệng thò ra, liếm cánh môi cô. Sau đó liếm tới khoe môi, lại nhẹ nhàng mà quết, khiêu khích đến bờ môi thì trở nên tê dại

"Ngô...."

Cô khó chịu mở miệng hừ hừ, hân nhân cơ hội này đem đầu lưỡi chui vào bên trong cái miệng anh đào nho nhỏ, cô phụt ra hương thơm ngọt, chui vào trong xoang mũi hân, làm hân càng thêm say mê, đôi mắt bị dục vọng thiêu đốt tới nỗi không nhìn thấy đáy nữa.

Cái hôn này càng lúc càng làm càn, môi mọng của hân lén mút cô, từng nơi từng chỗ trong khoang miệng cũng không bỏ qua, đôi môi thì bây giờ giống như bị thiêu đốt. Không khí xung quanh bắt đầu nóng lên, cô hô hô giống như bị lạc, toàn bộ thân thể đều bị bén lửa, sức lực đều biến mất, vô lực dựa hân vào kệ sách, hai cánh tay đặt trước ngực cũng buông lỏng xuống dưới.

Cái bụng nhỏ thật sự tê ngứa, đại chương của hân bắt đầu kéo quần áo cô, dò xét vào bên trong, trên thân thể da thịt mềm mại của cô bắt đầu sờ mó, theo đường cong mê người chậm rãi vuốt lên trên.

Cổ áo mỏng bây giờ trở nên hỗn độn, bởi vì dấu vết hôn quá điên cuồng, cô cảm nhận được hân đang kích tình, cũng đang nhập trong sắc tình mà chơi đùa với cơ thể mình.

"Ân...."

Đầu vú nắn cảm bị hân cách cái nịt ngực nhẹ nhàng sờ mó, vừa ngứa vừa kích thích, cô không chịu được, từ trong mũi rất ra âm thanh rên rỉ như mèo kêu. Hai cái đầu vú bởi vì kích thích mà không biết xấu hổ nhếch lên. Cho dù cách một cái nịt ngực cũng cảm nhận được, ngón tay sắc tình kia đang khêu khêu đầu vú cô.

Cô ngứa ngáy cả người. Ra sức vận vẹo, hân lại càng quá phận, thô lỗ đẩy áo ngực của cô, ngón tay trực tiếp nắm lấy núm vú, môi mọng ở bên tai mà nói: "Em thật nắn cảm, nơi này đã hưng phấn tới cực rồi." Hai ngón tay hân ở trong đầu vú xoa nhẹ nhàng.

Không có cái gì che chở, hai đầu vú bị bóp chặt, cô ngứa ngáy muốn nổi điên, âm thanh kêu mị thờ đốc, trên mặt cũng đã nhiễm xuân tình, hai mắt cũng nổi lên hơi nước: "Quân Lâm...Đừng xoa mà....Không muốn...."

Hân nghe thấy vậy, lại cời hân nịt ngực cô ra, bóp chặt đôi gò bồng đảo kia, ở bên cái núm vú yêu thương chơi đùa, lại nói với cô vài lời ái muội: "Nghiên Nghiên, chỉ mới sờ thôi em đã cực, làm anh chịu không được nữa rồi...."

Hai đầu vú bị Mạc Quân Lâm thay phiên đùa bỡn, kỳ dị khoái cảm ở dưới bắt đầu chảy ra, cô bị làm cả người mềm nhũn, âm đạo cũng tê tê tê dại, hai cái đùi cũng không còn đứng vững nữa.

Mạc Quân Lâm hôn xuống cái cổ trắng nõn của cô, ôm cô chậm rãi đi về phía giường, cô bất tri bất giác bị ấn ngã xuống. Thân hình cao lớn của Mạc Quân Lâm đè xuống cả người cô.

Từ Nghiên không có phản ứng kịp, áo đã bị cời hân ra, nội y cũng không còn chỉnh tề, cô thì nằm, một cái đầu vú bị đội lên trên cao chót vót, giống như hai cái bánh bao trắng nõn bày ra bên ngoài, trên là hai tiểu đảo hồng phấn, ngon miệng. Mạc Quân Lâm tầm mắt trở nên sắc bén, yết hầu không chịu nổi mà lên xuống không ngừng, bàn tay to nắm lấy tuyết nhũ, hân bắt đầu cúi đầu, ngậm lấy cái núm vú hân đã thèm khác bao lâu nay, không ngừng liếm mút.

"A....." Đầu vú giống như bị kiến gặm cắn, cô run rẩy, eo nhỏ động đậy, nhưng mà trong cổ họng không nhận được phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Hai tiểu núm vú bây giờ đã ướt đầm dề bởi đầu lưỡi của Mạc Quân Lâm không ngừng khuấy đảo nó. Làm nó trở nên trơn bóng, hồng hồng thũng thũng. Giống như một tiểu anh đào, ngập tràn xuân sắc, dụ hoặc, hân nắm lấy hai bầu ngực mềm mại của cô, cảm xúc trong lòng quả thật quá cảm thán, so với tàu hũ còn mềm hơn. Hân vừa ăn, vừa nhéo, chơi đến say mê không thôi. Muốn ngừng mà không ngừng được.

"Ồ.....Nhẹ thôi...Quân Lâm"

Hân vừa hút vừa mút, lại còn không ngừng liếm, cô rên rỉ giống như khóc, ngón chân vì kích thích mà cuộn lại.

Hân mút đến mạnh mẽ không ngừng, lại rất cẩn thận mà thương thức, còn phát ra tiếng "ba ba" thô tục. Hai nõn tuyết nhũ kia hoảng không ngừng, quá mê hoặc, làm hân hôn điên bát đảo. Còn thịt dưới chân không ngừng ham muốn gia nhập trò chơi tình ái này. Không muốn bị hân bỏ ngoài cuộc. Điên cuồng kêu gào muốn phóng thích.

Chương 21: Đừng cởi quần em ra

Hai trong mắt Từ Nghiên mê mang ướt át nhìn hấn, nam nhân kia ở dưới bầu vú mình mê mang chơi đùa đến vui vẻ, còn giương mắt lên nhìn cô, đôi mắt mê người vô cùng, đồng tử đen nhánh bây giờ thâm trầm đục vọng.

Cô không dám nhìn, vẻ yêu mị trên gương mặt tuấn mỹ kia quá gọi cảm, nhìn một cái cô lại mềm lòng, cô xấu hổ nhắm mắt lại, trái tim vẫn đập thật nhanh. Thân thể mẫn cảm, hấn liếm một ngụm, cô liền run một cái, thân thể trắng nõn mềm mại run rẩy không ngừng, trên miệng cũng không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ đầy ôn nhu.

Cô lúc này mới bắt đầu chú ý tới âm thanh mềm như bông của mình, như thế nào mà cô lại....Dâm dăng như vậy....Thật sự là âm thanh của chính mình sao?

Từ Nghiên then cực kỳ, trên miệng bắt đầu gắt gao cắn chặt, không muốn phát ra tiếng nữa.

mặc quần lâm phát hiện, hấn nhét ngón tay vào trong miệng cô, ngón tay chọc ở trong miệng cô dính đầy nước miếng, đảo một vòng, lại nói: "Nghiên Nghiên....Kêu cho anh nghe....Đừng cắn....Anh muốn nghe tiếng của em...."

Hấn nói, ngón tay bắt đầu ở trong quàng vú cô, xoa bóp tới đỏ bưng. Lực đạo của hấn không nhẹ cũng không nặng, thoải mái đến không nhịn được, cô lại bắt đầu phát ra âm thanh mị hoặc: "Àn.....A....."

Hấn tiến công không chỉ phía trên, một bàn tay khác bắt đầu mò tới eo cô, cởi quần cô ra. Cô muốn ngăn cản hấn, nhưng thân thể không còn sức lực, bị hấn sờ đến nâng lên từng đợt khoái cảm, cô vô lực ngăn cản, hai tay hai chân đều mềm nhũn, cố gắng quát lên: "Quần Lâm....Anh đừng cởi quần của em...."

Tiếng nói Từ Nghiên lúc này mềm mại ôn nhu, nghe giống như làm nũng, rất ngọt tai, hấn nghe xong lại cảm thấy hưng phấn hơn nữa, quần dài và quần lót đều bị kéo xuống hoàn toàn, bàn tay cầm lấy tiểu hoa hộ thường thức.

Nơi riêng tư lúc này bị một bàn tay to lớn bao phủ, cô hô lên một tiếng, cố gắng bỏ chạy, nhưng tổn công vô ích, ngón tay thon dài kia bắt đầu ở lóp lóng, đùa nghịch.

"Nghiên Nghiên....Uớt quá....So với lần trước còn ướt hơn...." Hấn chơi đùa, lại phát ra tiếng trầm thấp cười giỡn.

Cô xấu hổ lại giận dữ muốn chết, miễn cưỡng nên chân lên muốn đá hấn, bị hấn nắm lại, giữ chặt hai cái đùi đang làm loạn của cô. Hấn không sờ chỗ kia nữa, ngược lại dùng đầu gối chặt chẽ giữ hai đùi cô, cô vừa động, hai chân liền tự động đụng vào nơi riêng tư của hấn, trong lòng thâm hoảng, không dám lộn xộn nữa.

Hấn nửa quỳ lên, cởi quần mình ra, hấn luyến tiếc nhìn thân thể của cô, hấn thầm nghĩ, cô đúng là quá đẹp, da thịt trắng nõn, khung xương tinh tế, đường cong là lứt, hai bầu ngực lại tròn trịa no đủ, lớn nhỏ vừa phải, bên trên còn hai tiểu anh đào hào phóng, so với hình ảnh hôm qua hấn nhớ trong mộng, lại còn hoàn mỹ hơn.

Hấn và Lý Húc không sai biệt lắm, ở cùng một thời điểm thông suốt, khi đó là vào trung học, hấn biết chắc chắn được một điều, bản thân có bao nhiêu thích Từ Nghiên, thích đến không dám đùa giỡn, thích đến không dám khinh nhờn cô một chút nào. Nhưng kể từ khi cô ở cùng với Lý Húc, hấn không có cơ hội tiếp xúc với Từ Nghiên, tâm tình lại áp lực quá độ, qua một thời gian, ở trong đêm dài, hấn đột nhiên trở nên kỳ lạ, ở trong mộng, rất nhiều lần nhớ tới Từ Nghiên.

Ở trong mộng, hấn cùng với Từ Nghiên giao hoan không biết bao nhiêu lần, mộng xuân làm được một lần sẽ có lần thứ hai, tới bây giờ đã quá nhiều lần, hấn không nhớ rõ được, càng lúc càng không thể không chế được khát vọng.

Nhưng mà mộng là mộng, làm sao so được với con người chân thật. Hấn cởi áo ra, lộ ra thân thể rắn chắc, duỗi tay cởi quần ra, làm cô hoảng đến nhắm mắt lại, vội vàng la lên: "Quần Lâm, không được cởi quần áo."

Hấn lúc này đang đặt tay ở dây nịt, nghe được lời cự tuyệt này, nâng mắt lên nhìn cô.

"Nghiên Nghiên, cho anh...."

Âm thanh kia bị tình dục tra tấn mà trở nên khàn khàn, ánh mắt mãnh liệt nhìn cô. Giống như có thể thiêu cháy cả người cô vậy.

"Không được mà.....Chúng ta...."

Cô trong lòng còn đang dao động, nhưng lời chưa kịp dứt, hai mắt đã trừng lớn, hấn cúi xuống, hôn cô, lấp kín lời cự tuyệt của Từ Nghiên.

Cô cố gắng đẩy hấn ra, nhưng chạm được da thịt trần trụi kia lại sợ hãi rút về. Hấn, quá mạnh....

Hấn ở cái miệng cô hôn mạnh, mút cũng mạnh, đầu lưỡi xông vào bên trong, ra ra vào vào, mỗi lần đều như muốn cuốn đứt cái lưỡi cô, làm cho hàm răng và da thịt bên trong đều tê dại.

Đầu lưỡi kia nóng rực mê người, đôi môi kia nóng bỏng, cô bị hôn đến hòa tan, mơ mơ hồ hồ, trước kia cô chưa từng cùng với Lý Húc làm đến như vậy....

Cô không thể cự tuyệt được nụ hôn này....

Hấn một bên hôn cô, một bên cời ra dây quần, cùng quần lót, cả người trần trụi áp sát thân thể cô, cái đùi thô tráng kẹp chặt hai chân cô. Dùng cơ thể cứng rắn ôm chặt cô, lại vừa cọ cọ cô, lại vừa ma sát, hai cơ thể như phát ra điện, mơ hồ ngây dại mà vui sướng, tê dại từ trong tâm.

Hấn nâng hai mắt lên nhìn cô, thấp thấp thở phì phò, âm thanh nghẹn ngào: "Nghiên Nghiên, thật sự thoải mái....Rốt cuộc anh cũng có thể ôm em....Cầu xin em, cho anh....Anh muốn em....Muốn em từ rất lâu rồi, rất lâu rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Anh yêu em

Cô lập tức nhìn vào hai mắt hấn, nơi đó tràn đầy thống khổ, khó chịu, còn có thâm tình tràn đầy, trái tim Từ Nghiên không nhận được đập nhanh một nhịp. Lúc Từ Nghiên nhìn Lý Húc khóc, cô quả thật khổ sở, nhưng nhìn Mạc Quân Lâm khó chịu như vậy, trong lòng không chỉ đau khổ không thôi, trái tim cũng không chịu được đau đớn. Cô mềm lòng, ánh mắt lay động, giống như có một dòng nước gọn sóng bên trong.

"Quân Lâm, từ khi nào thì anh thích em."

"Rất sớm, rất sớm, từ khi mà anh còn chưa nhận biết được, anh đã thích em, thích tới không thể kiềm chế được mình."

Cô vươn ngón tay vuốt ve vẻ khổ sở trên mặt Mạc Quân Lâm.

"Vậy nhìn thấy em ở bên cạnh Lý Húc, anh rất khó chịu sao?"

Mạc Quân Lâm không nói chuyện, hai mi chớp động, sau đó rớt xuống một giọt nước, mờ mịt ủy khuất vô cùng, cô trong lòng liền bộp một cái, ma xui quỷ khiến, nhướng người lên hôn lên đôi mắt hấn. Cô không biết giờ phút này mỗi một cái chủ động đều đối với nam nhân như là một tín hiệu ủng hộ, lại như đổ thêm dầu vào lửa.

Nụ hôn nhẹ như lông chim dừng lại trên mi mắt hấn, Mạc Quân Lâm điên rồi, hấn hôn lên đôi môi anh đào của cô, hôn thật mạnh, nghiền nát, thật sâu, thật hút, cô không chịu nổi mà thở dốc, môi anh đào khẽ nhếch, cái lưỡi ướt đầm của hấn thuận tiện chui vào bên trong, từ ban đầu đầy ôn nhu, sau đó giống như đại sắc lang, muốn nuốt tươi cô vào trong bụng.

"Ừm..Quân Lâm"

Cô rên rỉ tên của hấn, vòng eo bị gắt gao ôm chặt, lửa nóng nương theo bên eo mà xoa nắn, muốn xoa chết cô. Đột nhiên, chân cô bị kéo ra, quần lót thô lỗ bị kéo xuống, bàn tay ở giữa hai chân bắt đầu vỗ về chơi đùa với tiểu âm đạo, lại vuốt ve cái đùi mềm mịn, sau đó nhấn vào bên trong động mật viên, đẩy cánh hoa nhỏ nhỏ bên trong, ngón tay thon dài cắm vào, làm tiểu huyết chảy ra bao nhiêu kích thích, xuân thủy.

Cô làm sao chịu được cái này, môi bị lấp kín, ô ô rên rỉ, hấn ở dưới ra sức động, thân thể giống như bị ném vào bếp lò, khô nóng biến hóa toàn thân cô. Cô sợ hãi, tất cả đều đã mất khống chế, không ngừng vận vẹo, lại không biết như vậy là đang cố ý hòa theo hấn.

Trên người cô chỉ còn duy nhất một cái nịt ngực, che đầy bộ ngực căng tròn tràn đầy. Hấn tìm được cốt cời sau lưng cô, muốn mở chốt mở ra, lại không cách nào mở được. Hấn buông môi cô ra, thở phì phò: "Nghiên Nghiên, giúp anh, giúp anh...."

Cô kiều uyển rên rỉ, nghe được hấn nói, hai mắt mở ra, trước mắt hiện lên khuôn mặt tuần tú ngập tràn ủy khuất sót ruột, trong con mắt hẹp dài chứa đầy phiền muộn gọn sóng, tra tấn đến khổ sở. Ngực cô lại đau đớn, một bên thăm mắng hấn ngu ngốc, lại vô pháp vô thiên giúp đỡ hấn, không biết bản thân lấy đâu ra can đảm, mà cô cố gắng vươn mình ra sau lưng, cời nút thắt của nịt y.

Mạc Quân Lâm ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt, hai mắt như chứa tinh quang trên bầu trời ban đêm, mừng rỡ muốn bay lên trời. Hấn hôn cô, hôn lên từng tấc thịt, khàn khàn lên tiếng: "Nghiên Nghiên anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...."

Từ Nghiên mơ mơ hồ hồ nghe được những lời này, từng tiếng rên rỉ nói anh yêu em, trong lòng không biết làm thế nào. Nhanh nhanh chậm chậm, trái tim

đập như điên. Bất quá, bộ dạng giống như một tên ngốc, đầu quả tim cũng tê tê nóng bỏng. Mạc Quân Lâm cười sạch sẽ ra, nhưng không vội tiến vào, trên thân thể tuyết trắng ẩn hạ từng cơn mưa hôn, hôn vô số lần, bao nhiêu cũng không đủ.

"Ân...."

Cô bị hôn đến khó chịu, than nhẹ liên tục, ngứa đến không thể chịu nổi.

Hắn hôn đến cái bụng nhỏ của cô, mới nhận cơ hội mà chen đầu vào giữa hai chân. Cái lưỡi ướt đầm liếm qua tiểu huyết mẫn cảm, cô sợ tới mức hét lên: "A, không được, đừng liếm nơi đó....."

Hắn không để ý cô, cái đầu đen nhánh vẫn gắt gao chôn giữa hai chân, đầu lưỡi linh hoạt liếm vào tiểu huyết không ngừng run rẩy, âm thanh rên rỉ phát ra một lớn hơn, xuân thủy cũng tràn hết ra ngoài. Hắn ra sức hưng hăng mà khi để tiểu huyết cô.

Nghiên Nghiên của anh, Nghiên Nghiên của anh, từng chỗ trên cơ thể đều tốt đến như thế. Hắn muốn phát điên rồi. Côn thịt trương phát đau.

Khoan lưỡi ẩm ướt hướng lên trên, không ngừng mút hết những tinh hoa phun ra từ huyết động. Tiểu hia châu bị liếm đến run rẩy, đáng thương kinh hoàng.

Hai mắt Nghiên Nghiên đều đỏ, xấu hổ và giận dữ cắn chặt răng, làm sao hắn có thể: "A.....A"

Thật lớn, thật kích thích, giữa hai chân căng thẳng, rên rỉ từng tiếng, mười ngón chân đều cuộn lại đến căng thẳng, huyết nhi ngứa ngáy khó chịu, xuân thủy lại tràn ra từng đợt từng đợt mới.

Hắn yêu quý mà liếm mút vị chua ngọt nơi hoa thủy. Thấp thấp thờ dốc, đầu lưỡi lại động mạnh, ngón tay lúc này cũng gia nhập, vuốt ve chơi đùa tiểu huyết, làm tiểu hoa khẩu chậm rãi co rút lại. Cô chịu không được, vòng eo cuộn tròn lại, giống như chủ động dẫn chính mình lên cho hắn thưởng thức.

Bỗng nhiên, hắn ma sát tiểu hoa nhụy, một cổ mảnh liệt rừng mình xông qua xương tủy, chảy ra bên ngoài: "A a a.....!"

Từ Nghiên rên rỉ la lên, vặn vẹo thân thể, hoa huyết giống như mất hết cảm giác rồi, chỉ run run rẩy rẩy. Một trận xuân thủy chảy ra, làm cả khuôn mặt của Mạc Quân Lâm ướt đầm.

Hô hấp hắn cứng lại, ánh mắt nhìn cô, lại nhìn nụ hoa xinh đẹp này, bây giờ hoàn toàn kiều diễm nở rộ, tinh tế vô cùng, bên ngoài dính đầy xuân thủy, hai cánh hoa giống như không ngừng mời gọi hắn yêu thương, hình ảnh kia đậm đặc quá đáng.

Cô ở trong dư vị của cao trào, thân thể pháp phồng, hắn nhận cơ hội này nhét thêm một ngón tay vào, không cho cô nghỉ ngơi, dẫn cô liên tiếp tiến vào trong cao trào khác.

Cao trào cũ chưa dứt, nơi đó còn mẫn cảm vô cùng, ngón tay thô ráp lại ra ra vào vào, cô đành thành khẩn cầu xin tha thứ.

"Ồ..... Quân lâm, đừng mà..... Ô....."

Cô chịu không nổi, khóc không ra tiếng.

Tiếng rên rỉ khóc lóc vang lên, làm hắn đau lòng không thôi, nhưng dương vật kia lại hưng phấn nhô đầu. Thân thể bắt đầu tiến về phía trước, môi mông hôn lên từng giọt nước mắt này, ngón tay thon dài trong cơ thể cô đưa đẩy, thậm chí lại bỏ thêm một ngón vào. Hai ngón tay đưa đẩy, thôi mạnh, âm thanh khàn khàn lại vang lên: "Nghiên Nghiên, em ngoan, chỉ đau một chút thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quá hưng phấn

Cô đau, âm thanh yêu kiều kêu rên, hắn ngậm lấy miệng cô, hòng an ủi. Cô ở một bên sợ hãi rên rỉ, gắt gao ôm chặt tay hắn, cả thân thể hắn giờ đây ướt đầm, khát vọng bên dưới hạ thân làm hắn tưởng đến phát đau, tưởng đến gân xanh quần đầy, ham muốn trên quy đầu dần tiết ra làm ướt cả côn thịt. Cơ thể trần trụi hai người ôm nhau sát xao, không nhận được nữa.

Hắn chậm rãi rút ngón tay từ trong tiểu huyết ra, tách hai chân cô ra, nhìn chằm chằm Từ Nghiên: "Anh sẽ từ từ, em đừng sợ....."

Cô cắn môi, hai mắt ướt đầm nước mắt, hai người bốn con mắt gắt gao nhìn nhau, sau đó, hắn chậm rãi, kiên định cúi người về phía trước.

"Ngô ân...."

Cô đột nhiên cố gắng hít thở không khí, eo đỉnh đến cao lên, cảm giác bên dưới như bị đứt lìa.

Hắn chậm rãi thẳng tiến, còn thịt tác tác xông vào trong cơ thể, xé rách hoàn toàn lá chắn mỏng bên trong, cô không nhận được mà "ô ô" vài tiếng. Đau đến khớp răng cũng run rẩy, hắn lấy ngón tay nhét vào trong miệng cô, khàn khàn nói: "Đau thì cắn anh."

Dương vật Mạc Quân Lâm có phần to lớn, vẫn chậm rãi cố đưa hết vào, cô đau đến mười ngón tay nắm chặt khăn trải giường, nhưng sau cùng vẫn không cắn hắn. Cô một bên thống khổ nhăn nheo, một bên thầm nghĩ, hắn rốt cuộc có bao nhiêu trứng, vì sao còn cố đưa hết vào, nếu như hắn đưa hết vào không phải đâm thủng bụng cô sao.

Hắn xem cô hai mắt đầy nước, lại không chịu hé răng, trong lòng run rẩy.

Nghiên Nghiên của hắn, vẫn luôn luôn thích hắn, chỉ là cô không biết mà thôi. Nếu không cô sẽ không hết lần này tới lần khác bỏ qua cho hắn, cho dù hắn có làm bao nhiêu chuyện quá đáng đi nữa. Thậm chí ngày hôm nay, cô cũng giao hết thân mình cho hắn.

Trái tim Mạc Quân Lâm sung sướng kinh hoàng, cơ hồ muốn nhún xuống, nhưng lại không nhận được, đục vọng cuồng chiếm toàn thân người hắn. Chỉ cố gắng dùng ôn nhu ấm áp an ủi cô. Cố gắng đè ép vận động mạnh

Nhưng cho dù trên môi, hắn hôn cô bao nhiêu lần, hạ thân vẫn cố gắng vững vàng đi về phía trước, phá vỡ hoàn toàn tiểu huyết cô, đem hạ thân cô hoàn toàn bức ép, khiến tất cả mọi thứ trên người cô hoàn toàn thuộc về một mình hắn, chỉ một mình hắn mà thôi.

Dâm thủy dưới thân cũng tràn ra mỗi lúc từng đợt từng đợt, dính hết vào còn thịt hắn, hắn thờ dãi: "Nghiên Nghiên, bên trong em, rất tuyệt...."

Hắn thấp thấp rên rỉ, âm cuối nhăn nheo mà run rẩy....

"Ấn..." Cô đau đến không nói nên lời, toàn thân đỏ đầy mồ hôi, bên tai là tiếng khàn khàn thờ dãi, trái tim mới đập loạn lúc này, giờ lại đập bang bang vì cảm động.

Hắn muốn tiếp tục động, lại nhăn nheo, hắn từng tìm tài liệu về chuyện này trên mạng, âm đạo của con gái lúc đầu sẽ không thích ứng được mà co rút, nhưng sau một hồi sẽ thành thói quen, nếu như hắn cứ trực tiếp mà đâm vào, sẽ làm Nghiên Nghiên đau đến chết....

Nhưng mà, ở bên trong, thật sự quá thoải mái...

Vừa nóng, vừa ướt áp, giống như ngâm cả thân mình trong một hồ mật, vừa ngon đại, vừa mềm mại, thịt hai bên giống như mút lấy dương vật hắn, còn có một ngón tay nhỏ ở đỉnh quy đầu không ngừng vuốt ve, sờ soạng, lại giống như ra sức kêu gọi hắn hung hăng ham muốn cô, hung hăng đâm vào, làm chết cô.

Làm cô đến thành khăn, càng làm càng hăng hái.

Hắn thật sự xúc động, lại ôn nhu hôn lên mặt cô, cổ cô, bởi vì nhăn nheo, toàn thân đều ra đầy mồ hôi, lại có một giọt từ trên trán rơi xuống môi cô.

Từ Nghiên cảm nhận được sự ướt át này, híp mắt, vô thức lè lưỡi ra liếm, đầu lưỡi phấn nộn chậm rãi lướt qua môi cô. Trong miệng hơi mờ, đây là hương vị của Mạc Quân Lâm.

Vừa thanh thuần, vừa quyến rũ, bộ mặt này lộ ra trước mặt hắn, hắn chưa từng thấy Nghiên Nghiên dụ hoặc đến như vậy, cuối cùng không kiềm nén được nữa, chậm rãi động thân.

"A....." Hắn vừa động, nơi kỳ dị bí ẩn kia, bị ngập trong còn thịt, bị còn thịt lấp đầy, vừa đau vừa ngứa, cô không nhận được mà rên lên.

"Còn đau không?" Hắn hỏi, sau đó cũng chậm rãi tốc độ ở hạ thân lại.

"Không đau, như vậy không đau...." Cô then thùng, chớp chớp mắt, lông mi rũ xuống, không dám nhìn thẳng Mạc Quân Lâm.

Đau đớn đã suy giảm, ngược lại còn thịt to lớn kia lấp đầy nơi bí ẩn đó, vừa ma sát xung quanh, dất ra một loại thỏa mãn kỳ dị, vừa tê tê, vừa, thoải mái....

Hắn nhìn cả bộ dáng then thùng này, tim đập kịch liệt, cổ họng khát khô, động tác ở thắt lưng cũng nhanh hơn, lửa nóng ở còn thịt kích động mà ma sát.

Hắn nhìn cô thật sâu, nhìn thật lâu, cả biểu tình nhỏ trên mặt cũng nhìn thấu, Nghiên Nghiên của anh, Nghiên Nghiên của anh, tất cả mọi thứ đều làm động lòng người, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng ngâm nga êm tai, chạm vào trái tim hắn.

"Thoải mái không, Nghiên Nghiên, anh ở trong cơ thể em có thoải mái không?"

"Ha..."

Từ Nghiên thờ dãi, nói không nên lời, hai mắt mang theo ngượng ngùng liếc hắn, kích động đến động tác dưới thân, còn thịt rút ra cắn vào càng lúc càng mạnh mẽ.

Đại quy đầu phá vỡ hoàn toàn tiểu huyết kia, liều mạng đẩy vào, lại luyến tiếc không rời mà rút ra, sau đó đâm vào nơi sâu nhất. Kích thích đến từng tế bào nhỏ trong thân thể cô, tiểu huyết lại kẹp đến chặt chẽ, giống như có một bàn tay nắm chặt còn thịt thô dãi.

"Tê...."

Âm thanh Mạc Quân Lâm cực ngen ngào, thờ thấp phi phò, không nhin được mà mông càng cảm càng mạnh mẽ, hung hăng giao hòa với tiểu huyết ướt đầm kia, còn thịt cọ sát tạo ra âm thanh róc rách dâm mỹ.

"Ân, chậm một chút, chậm một chút..... Ha....." Thân thể cô bị đâm đến không ngừng lung lay, bỗng nhiên không biết tại sao thân thể lúc này như bay bổng lên trời cao, a, sướng quá.

Mạc Quân Lâm nhận ra điều này, quy đầu càng đâm càng sâu đến nơi tận cùng, cọ đến mức cô hưng phấn, tiểu huyết vì được sướng mà kẹp chặt, hấn lại càng động mạnh, dâm thủy từng đợt trào ra, bên trong ướt đầm trơn trượt lại ẩm áp, hấn luyến tiếc không muốn rời.

"Ân, Quân Lâm..... A....."

Sảng khoái đánh ập vào cả người, Từ Nghiên run rẩy không ngừng. Từ Nghiên không nhin nổi mà rên rỉ thanh âm, như khóc như thoải mái vô cùng, âm đạo không tự chủ mà hút vào còn thịt thô dài. Thân thể từng đợt từng đợt kích thích, từng luồng sóng nhiệt phun ra.

Hấn cố nén xúc động mà bắn tinh ra, eo lui về sau, đột nhiên ngồi thẳng dậy, bắt lấy cái mông đang đưa cao của cô, quỳ gối tiến về phía trước.

Quân Lâm thẳng eo, tư thế phảng phất như cười lên người cô, nhanh chóng mãnh liệt mà đưa đẩy, sướng đến há mồm thờ dóc: "Nghiên Nghiên sướng quá, sướng quá.....Anh yêu em...Nghiên Nghiên....Anh yêu em..."

Tiểu huyết bị cảm đến môi, mẫn cảm co rút không ngừng, cái eo nhỏ bị hấn hành hạ đến đáng thương, Từ Nghiên khóc nức nở, vòng eo kia cũng sắp bị vụn gãy, cũng không làm hấn thương tiếc vài phần.

"Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên..."

Quân Lâm thờ hồn hên, thấy cô ngẩng cao cổ, hai mày nhú chặt giờ đã giãn ra, bộ dáng kích tình tuyệt mỹ, hấn cắn chặt răng, đâm vào, cái mông hung hăng mà tác động, đem còn thịt thật sâu nhập vào bên trong âm đạo tuyệt vời kia.

Cô bị làm đến hoảng, hấn nhìn chăm chăm vào đôi nú thạch giống như trái cây, đung đưa trước ngực, mắt hồng, vuốt tay bắt lấy, ngón tay đẩy đẩy, không nhin được vuốt ve, tàn nhẫn mà bóp chặt đôi gò bồng đào của cô.

"A, Quân Lâm....Em không được....Không được....."

Từ Nghiên khóc lóc, lớn tiếng rên rỉ, cũng không biết cái tên kia bị cái gì mà điên cuồng, còn thịt hung hăng và va chạm vào hoa tâm. Làm đến cô tê mồi, cô chỉ vừa nếm thử trận giao hoan này, điên cuồng như vậy làm sao cô chịu được.

"Nghiên Nghiên, kêu tên anh, Nghiên Nghiên, anh yêu em, anh yêu em."

Hấn gầm nhẹ, thân thể mạnh mẽ đồ nổi lên tầng mỡ hôi mỏng, dương vật càng đâm càng sâu, đâm tới cái miệng nhỏ muốn vỡ toan, sau đó hấn sắp bắn ra hết, hấn kích thích đến không chịu nổi, một cổ tê liệt từ đỉnh còn thịt dương vật, kích thích tràn đến toàn thân, sau đó bắn ra một trận tê liệt nóng ẩm.

Bên tai cô vang lên tiếng vù vù, hai mắt đầy nước nhìn hấn, từ cung bị quy đầu khai phá đến tàn nhẫn, cả người cô cũng run rẩy, hô hấp cũng ngập ngừng, tiểu huyết run rẩy, còn thịt co rút lại, dâm thủy nóng bỏng phun ra, cùng với tinh dịch của hấn hòa trộn lại cùng nhau.

Dường như tinh dịch kia tích lũy quá nhiều, ước chừng bắn ra mấy chục giây còn run rẩy không ngừng, sau đó, hấn đột nhiên nhớ tới cái gì đó mà hoảng sợ, rút còn thịt ra khỏi tiểu huyết, lên tiếng: "Nghiên Nghiên, anh không có đeo bao....."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đã lâu không được ôm em

Mạc Quân Lâm cúi đầu nhìn xuống, nhìn tinh dịch của chính mình cùng với máu huyết tử nữ của Từ Nghiên, từ trong tiểu huyết chảy ra, hình ảnh dâm mỹ này làm còn thịt với cao trào kia lại ngẩng cao đầu. Hấn bắt đầu nổi lên cảm giác.

Từ Nghiên lúc này còn mơ mơ hồ hồ, đột nhiên nghe hấn nói, hoảng sợ một hồi, cô như thế nào lại quên mất chuyện này, rõ ràng trường học cũng đã từng nói qua về vấn đề này, cô luống cuống: ".....Làm sao bây giờ?"

Cao trào đi qua, thân mình cô mềm nhũn, cô chống tay miễn cưỡng ngồi dậy, Mạc Quân Lâm ôm lấy cô, ôm chặt thân thể mềm mại này, thanh âm khàn khàn vang lên: "Nghiên Nghiên, uống thuốc không tốt cho sức khỏe. Chi bằng có thai thì cứ sinh ra, được không?"

Cô còn muốn thi đại học xong, như thế nào lại nói cô cứ sinh em bé ra? Cô truy vấn hắn: "Cái gì mà có thì cứ sinh."

"Nghiên Nghiên...." Hắn rầu rĩ hừ một tiếng...

"Còn không đi mua?" Cô giận: "Đừng có nói linh tinh, em còn muốn học xong đại học."

"Được được, vậy chúng ta kết hôn, được không?"

Từ Nghiên: "....." Cái tên gia hỏa này, kết hôn xong hắn mỗi ngày đều lảng cô qua lảng cô lại đi.

Từ Nghiên then quá, la lên, lại dùng sức đẩy hắn: "Đừng nói nữa, đi mua thuốc."

Thật vất vả mới sai hắn đi mua thuốc được, cả người Từ Nghiên bây giờ đều đau ê ẩm, ngồi thẳng cũng không được, nhìn đến chỗ kia máu với tinh dịch còn trộn lẫn rồi tung rồi mù trên khăn trải giường, cô xấu hổ đến hai tai cũng nóng rùng lên, lập tức đi vào nhà vệ sinh rửa sạch, nỗ lực xóa bỏ dấu vết.

Mạc Quân Lâm đi cũng có điểm lâu, khi trở về Từ Nghiên đã sửa sang mọi thứ lại ổn thỏa, căn phòng rục rờ hơn hắn. Hắn đột nhiên cảm thấy Mạc Quân Lâm vô cùng đau lòng, hắn sốt ruột đỡ cô ngồi xuống: "Sao em không nghỉ ngơi, để anh làm là được rồi."

Cô đỏ mặt: "Lỡ như mẹ anh trở về thì làm sao bây giờ?"

Sửa soạn xong phòng ốc lại cô cũng đỡ lo lắng hơn: "Thuốc đâu, mua chưa?"

Mạc Quân Lâm lấy thuốc ra, còn nói với cô tác dụng phụ thế này, nói luyện thuyên này kia, nói nhiều vô cùng, trên mặt cũng đầy hồi hận lo lắng. Từ Nghiên lại muốn rời khỏi nhà hắn cho xong chuyện, sau cùng cũng nghe hắn lái nhai xong, sau đó hắn lấy cho cô một ly nước, không nói một lời cô lập tức đưa lên miệng uống.

"Nghiên Nghiên, mấy ngày nay nếu em không thoải mái. Đừng chịu đựng, anh đưa em đi gặp bác sĩ, được không?" Hắn lo lắng hỏi.

"Àn....."

Hắn cầm tay cô, trên mặt tràn đầy hối lỗi: "Về sau anh sẽ không quên...."

Từ Nghiên xấu hổ cúi đầu, về sau cái gì mà về sau, về sau cô mới không dễ dàng đồng ý với hắn.

Cô rút tay: "Em phải về nhà nghỉ ngơi...."

Cô không cho hắn nắm tay, Mạc Quân Lâm thuận theo nắm chặt, nắm tay cô thật chặt trong lòng bàn tay hắn.

"Anh đưa em về." Hắn nói.

Cô nói thầm: "Nhà cũng gần đây, có gì phải đưa...."

Cô rũ đôi mắt, khóe miệng cũng nhếch lên, bộ dạng vui vẻ.

Sau này, cô nhất định không cùng ở chung với hắn trong một phòng nữa, miễn cho hắn lại hóa sói, ăn cô sạch sẽ. Nhưng trải qua sự kiện vừa rồi, cô giống như đối với hắn không dễ dàng từ chối, lại rất dễ động tình, hắn nắm tay, cô cũng rung động, hắn ôm cô, cả cơ thể cô tê rần, càng đừng nói hắn hôn cô, đột nhiên hạ thân cô sẽ nổi lên hứng thú. Cô thật sự then muốn chết, cho nên chỉ có thể kiềm kìm hắn làm những hành động điên cuồng kia...

Mạc Quân Lâm là nam tử mới được khai trai, quả nhiên nhiệt tình hơn người, cô giống như một trái cây ngon ngọt trước mặt, không được ăn không được ném khác gì đối chết hắn. Hắn thật sự không biết Lý Húc trước kia thế nào chịu đựng được. Cơ thể Từ Nghiên phát ra loại mê hương ngọt ngào vô cùng, không chạm vào đến cảm tâm đều ngứa ngáy khó chịu, nhìn sơ qua, càng lúc càng động dục, cái gì gọi là tình trùng thượng não, chỉ phối cảm xúc, đó chính là đang nói hắn mà thôi.

Từ Nghiên mỗi ngày đều không thể cùng hắn ra ngoài, hắn chỉ có thể da mặt dày bám theo cô. Nhưng cô sợ hắn, chỉ ở một buổi trưa đã đuổi hắn về nhà.

Buổi tối sớm đã ăn xong, Từ Nghiên đang giúp mẹ Từ dọn dẹp phòng khách. Nhưng sau đó mẹ Từ lượm được một cái gì đó ở trên sofa, vội nói với Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên, con lại đây."

Từ Nghiên đang quét nhà, chưa kịp đi lại mẹ Từ đột nhiên chạy tới: "Đừng quét nữa, Quân Lâm lại để quên bóp tiền ở nhà chúng ta. Con đưa lại cho nó đi."

"Dù sao mai hắn cũng tới, mai đưa luôn là được rồi...."

"Không được, bóp tiền có bao nhiêu quan trọng, không thể chậm trễ, nhanh đi, nhanh về."

Mẹ Từ đẩy cô ra ngoài, Từ Nghiên đành bất đắc dĩ đi, cô nghĩ thầm buổi tối, ba Mạc mẹ Mạc chắc đều ở nhà, hắn không dám làm bậy đâu. Ai ngờ khi cô tới Mạc Gia, ở nhà chỉ có một mình hắn.

"Ba mẹ anh đi du lịch rồi."

Tâm trạng cô đột nhiên nhảy dựng, đưa xong bóp tiền liền lập tức rời khỏi, lại bị hấn ôm chặt từ phía sau, cảm giác được hấn ôm cô rất chặt, thân thể tựa như đè lên người cô, cô lập tức lộp bộp trong lòng: "Anh, anh buông em ra."

Hấn đương nhiên không bỏ, càng dùng sức ôm chặt cô, dùng thân thể cứng rắn cọ cọ thân thể mềm mại của cô, âm thanh thỏa mãn vô cùng: "Nghiên Nghiên, lâu rồi anh không được ôm em."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chỉ được ôm một cái

Từ Nghiên: "..."

Ở đâu mà lâu, rõ ràng hai ngày trước còn ở nhà hấn, bây giờ hấn còn ôm trộm cô, còn chết không chịu buông tay, làm cô sợ muốn chết, thiếu chút nữa cô còn cho rằng hấn muốn làm chết cô. Cả mặt cô hồng rực, vừa bức vừa tức, cô quá xấu hổ, mắng hấn: "Không được động tay động chân..."

"Anh chỉ muốn em, còn những cô gái khác, một chút đều không có hứng thú."

"Em không nói vấn đề này...." Cô giãy giụa: "Được rồi, ôm cũng ôm rồi, để em về đi."

"Ôm thôi chưa đủ," Hấn dán vào bên tai cô, nói thêm: "Cho anh hôn một cái..."

Giọng nói thấp thấp, mang theo mê hoặc hương vị, bao nhiêu nhiệt huyết đều đánh vào bên tai cô.

Cô bị hấn khơi dậy nhiệt độ, chịu không nổi tiếng nói mê hoặc này, trong ngực ngứa ngáy vô cùng, đến từng lý trí còn sót lại cũng bị đánh đổ.

"Anh..."

Cô hít vào một hơi, thẹn thùng chớp mắt: "Chỉ có thể hôn một cái..."

Hấn kéo thân thể cô qua, đôi mắt thâm trầm giờ đây trở nên sáng láng, mũi cao thẳng chậm rãi đưa tới gần mặt cô, khuôn mặt anh tuấn cũng tràn ngập mê hoặc.

Cô không dám nhìn thẳng hấn, chỉ liếc một cái rồi cúi đầu, che khuất đôi mắt ướt đầm, ngờ ngàng vô cùng. Hai bên má giờ đây cũng đã thẹn thùng nổi lên mấy tầng đỏ.

Hấn môi mỏng áp đến, đến bên cái miệng nhỏ của cô, chỉ hôn một cái liền tách ra, sau đó lại vùi vập hôn xuống, cái gì cô nói chỉ được hôn một cái, hấn không thèm nghe, cũng không để vào lòng. Hấn hôn đến môi cô phát ngứa, cô biết mình muốn ngăn cản hấn, nhưng cô giống như cũng có lòng tham, nghe thấy hơi thở thơm ngọt của hấn, cô nhảy dựng, nhận không được lại chiều chuộng hấn, muốn cùng hấn nếm trái ngọt ngào này.

Hấn dần dần ôm chặt nắm eo cô, không phải hôn qua loa, mà vô cùng chăm chú, gát gao mà hôn, môi cô hơi vênh lên, hấn giống như con cá nhỏ gặp nước, ra sức liếm mút, hút đến cô cảm giác có một dòng điện điên cuồng chảy qua trong người.

Lý trí còn sót lại bảo cô phải đẩy hấn ra xa, nhưng vừa duỗi tay, đã bị hấn ôm chặt vào ngực, đầu trái tim cũng nhảy lên, lòng bàn tay cũng ướt đầm. Cô hoảng, đầu lưỡi hấn liền chui vào trong miệng, mút, liếm, hút, cả nước miếng cô hấn cũng không buông ta, không chừa lại một giọt nào. Cổ họng cũng phát ra tiếng rên rỉ.

Lỗ mũi hấn ngứa ngáy, giống như bị dụ không thể ngừng được, cái miệng nhỏ làm hấn liếm láp vô cùng, đầu lưỡi kịch liệt si mê quẩn quýt, thân thể cũng giống như bị thổi bay lơ lửng, lửa đang bén râm rang bên dưới cũng bắt đầu cháy lan ra, cơn thịt bắt đầu ngẩng đầu lên cao, mong muốn chơi đùa, kích thích.

Từ Nghiên đang chịu kích thích, cô thậm chí không chú ý hấn đang để tay bên eo cô, bắt đầu vuốt ve. Cửa gỗ phía sau bị kéo ra, cô bị đẩy ngã trên sàn nhà, thân thể như lửa nóng của Mạc Quân Lâm đè lên người cô, cả người cô chấn động, sàn gỗ phía sau lạnh buốt làm cô giật mình, cả người đều như có một dòng điện tràn qua người. Nhưng hấn giống như bị kích thích, hai bầu ngực cao vút của cô bị hấn ôm chặt chẽ, ôm sát vào trong ngực hấn, không chừa một kẽ hở nào.

Hấn nhẹ nhàng cọ cọ cô, yêu muốn chết thân thể cô mềm mại vô cùng, bầu ngực mềm mại kia hấn cũng mê luyến vô cùng. Cái eo thon kia ôm vào rất vừa tay. Hấn đắm chìm trong sắc dục, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, âm thanh ầm ập ở bên tai cô ní non: "Nghiên Nghiên, cho anh..."

Cô tâm đã loạn cào cào, nói: "Không được, Quân Lâm..." Thân thể đã sớm mềm mại giờ âm thanh cũng ní non vô cùng.

"...Không được..." Hắn hỏi lại, tay kia cũng kéo quần lót cô ra, sờ vào bên trong, đã sớm ẩm ướt, khăn khăn hỏi: "Không được, sao nó lại ướt rồi..."

Cả người Từ Nghiên nóng lên, cô, cô làm sao vậy? Như thế nào chỉ cùng hắn hôn môi đã hưng phấn, chẳng lẽ, cô mong muốn cùng hắn phát sinh vấn đề này...

Lần trước là ngoài ý muốn, cũng đã hơn mười ngày rồi, hắn nhớ cô đến từng tế bào cũng gào thét. Lý trí nói hắn không nên, sợ cô không vui. Nhưng chỉ cần chạm vào cô, toàn thân đều thêm muốn vô cùng...

Cô rồi rầm suy nghĩ, nam nhân kia đã coi đồ cô ra, áo trên với quần cũng bị coi hắn, chỉ còn nội y che giấu, cô hoảng sợ, cửa phòng còn chưa đóng, cư nhiên lại sốt ruột nói: "Đóng cửa lại đã..."

Mạc Quân Lâm chỉ cần duỗi tay đã đóng cửa lại, tuy rằng ba mẹ không có ở nhà, nhưng cô đồng ý cho hắn, hắn đương nhiên cái gì cũng thuận theo cô. Từ Nghiên nói xong cũng thấy xấu hổ, mặt thêm đỏ vô cùng, cô lại kêu hắn đóng cửa, khác nào ủng hộ hắn... Cùng hắn làm cái kia...

Cô tâm hoảng ý loạn, thẹn thùng che kín thân thể mình, Mạc Quân Lâm cũng không lãng phí thời gian, vài giây cũng cởi bỏ quần áo của chính mình. Hắn đã mua sẵn bao cao su để trong bóp tiền, sau đó cũng xé cái bao ra. Từ Nghiên thấy hắn làm vậy, tâm tình cũng tỉnh dậy từ từ, thật sự làm cô tròn mắt há mồm.

Lần trước sợ quá cô không dám nhìn, bây giờ lại nhìn thấy hắn trần trụi quỳ gối trên người cô, vai rộng eo thon, thân hình rắn chắc hoàn mỹ vô cùng, đường cong rõ ràng, cơ bụng cũng nổi lên, còn còn thịt kia, sớm đã thức tỉnh, giống như hồ rình mồi, còn nhìn cô chào chào. Cái kích cỡ kia, cái hình dạng kia, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua của người khác. Tại sao lại thô như vậy, lần trước cô đau hai ba ngày cũng không hết. Hôm nay chỉ sợ không thể xuống giường nữa rồi.

Cô sợ quá múi chạy trốn, hắn đeo bao xong rồi, nhìn bộ dạng hoảng sợ của Từ Nghiên, trấn an nói: "Ngoan đừng sợ, nó chỉ làm em thoải mái thôi, sẽ không làm đau em..." Hắn nói xong, cái dương vật kia cũng lắc qua lắc lại, đáng sợ cực kỳ, cô theo phản xạ lui về phía sau, lại bị hắn nắm chặt lại, muốn tránh cũng không tránh được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầy (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không có khóa

Hắn đè lên người cô, thân hình rắn chắc ép tới cô không thể động đậy, khuôn mặt tuần tú vùi vào cầu cổ cô, ngón tay có vết chai mỏng nhẹ nhàng vỗ về eo cô. Cô bị hắn hôn môi, hôn tới ầu ỹễm, làm cô thần trí mơ hồ, cái miệng nhỏ ra sức rên rỉ, cánh tay mảnh khảnh nắm chặt lại, cái miệng nhỏ kêu tên hắn, không biết bản thân là muốn, hay là muốn nhiều hơn.

Chỉ chớp lát, nam nhân kia tay đã sờ lên tới ngực, cái áo ngực lấy một bên nhũ vuốt ve, cảm giác được tiểu anh đào như chờ không nổi nữa rồi, như là chờ mong hắn ầu ỹễm, làm hắn nhìn không được toảng miệng cười.

Một bên hắn đùa giỡn bầu vú cô, một bên hôn cái môi nhỏ, lại cắn, lại nói: "Cho anh, Nghiên Nghiên, cho anh."

Hắn đem còn thịt chen vào chân tâm cô, hướng về phía trên chọt chọt.

Cứng quá, sướng muốn phát điên lên được.

Cô bị chọt, đến run run, e lệ mà giãy giụa, nhưng hắn gắt gao nắm chặt cô lại, cô làm cô giãy giụa, phía dưới lại vô tình cọ vào còn thịt cứng rắn kia, giống như kích thích, cảm giác kỳ lạ truyền đến thân thể, Từ Nghiên thét lên chói tai: "Thoải mái sao, Nghiên Nghiên thích anh sao?"

Hắn nắm lấy còn thịt mình, ra sức ma sát bên ngoài tiểu huyệt của cô.

"A a..... Không cần..... Không cần..... Ân....." Cô rên rỉ đến khan cả tiếng, dòng điện kích thích vẫn chạy loạn trong người, khuôn miệng nhỏ vẫn rên rỉ không ngừng.

Nam nhân kia đột nhiên cầm lấy tay cô, đặt ở chính còn thịt của hắn, buộc cô phải nắm chặt còn thịt của mình, sau đó bắt tay cô dùng còn thịt đem đặt trước tiểu huyệt, ma sát qua lại: "Nghiên Nghiên, em làm đi, thích thế nào thì làm thế đấy."

Hắn làm mẫu vài lần, xong cũng buông tay, tiếp tục ở trên người cô tàn sát bừa bãi, kéo cả nịt ngực ra, còn dúi đầu liếm loạn lên bầu ngực. Tay cô phát run nắm lấy cái vật thô cứng kia. Chính là cách một lớp bảo vệ, cô vẫn cảm giác được da thịt thực sự bên trong, gân xanh cũng nổi lên.

Cô nghĩ cái còn thịt này thật sự đáng sợ, nó chọc ở dưới tiểu huyệt cô, rõ ràng cô muốn buông ra, nhưng cô chỉ bắt cần một cái, còn thịt liền đụng vào cửa mình, một dòng điện lại chạy qua, làm cô run rẩy, cảm giác kia, thật sướng quá.

Cô không tự chủ được, bắt lấy côn thịt của hắn, ở hộ khẩu chính mình cọ qua cọ lại, lại ma sát, trong cơ thể chảy ra chất tê dại, hơn nữa, Mạc Quân Lâm ra sức mút, lại liếm đầu vú của chính mình, toàn thân đầu tê rần không thôi.

Thoải mái quá.

Cô không khống chế được, cảm giác kích thích xúc động này, không cần si mê, một chút lại một chút để côn thịt gần với quần lót đã ướt đẫm, lướt qua bên đồng mật phồng kia, chạm vào nơi mẫn cảm nhất, lúc đó, ở đầu vú hắn lại mẫn cảm hút mạnh, hút đến cái bầu vú đập dòn bồng bênh, không ngừng bóng loáng vì dính đầy nước miếng. Cô đột nhiên vòng eo, vênh mông lên, một loại kích thích từ sâu trong cơ thể len lỏi qua từng tế bào, chảy hết ra bên ngoài. Cô nhịn không được mà rên rỉ không ngừng, cả ngón chân cũng bấu lại.

Cô cơ hồ nghe được, hắn nói có ý cười trầm thấp kể bên: "Nghiên Nghiên thật giỏi, biết tự làm mình cao trào."

Cô, cô đã làm gì rồi.

Từ Nghiên thờ phỉ phò, buông côn thịt ra, thật sự quá mắc cỡ, cô bị ma quỷ ám ảnh rồi, mới làm ra loại hành động kia. Không phải, không phải cô làm đâu.

Mạc Quân Lâm thấy Từ Nghiên hồng hết cả mặt, giống như muốn trốn đi ngay lập tức, nhịn không được cười lên, lại nói: "Nam nữ hoan ái, cảm thấy kích thích, hay đi đến cao trào, là chuyện hết sức bình thường..."

Cô làm sao nghe vào được nữa, khóe mắt nhìn thấy hắn cười, cô lại càng không dám đối mắt. Nhắm li hai mắt lại.

Hắn yêu chết bộ dạng then thùng này, bị làm mê tới không kìm được nữa, kéo quần lót xuống, thoát đi cái nội y cuối cùng. Hắn giống như hai người khác nhau, một giây liền hóa sói.

Từ Nghiên còn kinh ngạc, chân tâm đã bị cự long chế ngự, nóng hằm hập, lại trướng căng, nếu nó cắm vào trong người cô. Cô chỉ sợ, chắc chết mất.

"Đừng sợ, anh sẽ từ từ..."

Hắn thấp giọng trấn an, mạnh mẽ quỳ bên cạnh, cái đùi thô rắn, chế trụ thân thể mềm mại bên dưới mình.

Hắn như say mê, nhìn vào thân thể mỹ lệ bên dưới, đồi núi trước ngực vì thở dốc mà phập phồng, hai tiểu anh đào cũng kinh hoàng mà nhô cô, cổ họng hắn khát khô không ngừng. Hắn yêu thích cô, từng tất thịt đều lưu luyến, từ cái bụng nhỏ vuốt ve, cuối cùng cầm lấy bầu ngực mà yêu thương, hắn ôn nhu như vậy, nhưng côn thịt phía dưới lại từng bước đẩy vào bên trong tiểu huyết.

Eo hắn càng lúc càng động, cô rên liên tục, tiểu huyết bị căng ra, trướng một cách kỳ lạ, nhưng không có dừng lại, côn thịt vẫn tiến về phía trước, một tắc, lại một phân, thâm nhập vào cơ thể cô. Cô sợ hãi, ngưng ngừng, phản xạ kẹp chặt lại, làm cho hắn không động được, cao trào bên trong đã mềm một chút, nhưng mà nó đã gút gao ôm trọn côn thịt kia. Mạc Quân Lâm thờ dốc.

Cảm giác này, sướng quá. Thoải mái quá. Muốn làm chết hắn sao.

Hắn chịu không nổi, rút ra, lại đi thẳng vào, so với lần trước còn sâu hơn, lại rút ra, cô chịu không nổi tiểu huyết lại căng ra lần nữa, ngưỡng cái cổ xinh đẹp lên, khóc nức nở, nước mắt đều nhỏ xuống đất, đau quá, nhưng lại khoái cảm vô cùng.

"Quân Lâm..Quân Lâm..."

Cô khốn khổ, nức nở khóc, tiểu huyết bị căng đến co rút lại. Côn thịt bị tiểu huyết kẹp chặt, hắn vươn tay chơi đùa với bầu ngực, nhanh hơn một chút lại đâm vào, cô mới qua cao trào, bây giờ bị thọc vào chỗ sâu, cũng không biết bị cái gì, cả người như bị ma sát, sướng đến run, toàn bộ bên dưới co rút không ngừng.

Hắn chưa động nhiều đã bị kẹp chặt, nhưng trong đầu tưởng tượng đến biết bao nhiêu cảnh cùng cô làm tình. Đầu là dùng thân thể kẹp chặt hắn, ẩm áp lăm, lại ướt lăm, hơn nữa còn lợi hại rất nhiều.

Cô động tình, bên trong như có bao nhiêu sinh mệnh mấp máy, mút cắn hắn, đặc biệt chỗ sâu nhất còn có một cái miệng nhỏ, mổ một cái, ăn đến quy đầu của hắn muốn bắn ra. Mạc Quân Lâm không nhịn được thờ dốc, lẳng lặng hưởng thụ, nhưng sắp nữa bị kẹp tới sướng mà bắn ra, sau đó hắn chậm rãi động dẩy, thích ứng từ từ, côn thịt rút ra hai ba phân, eo lại động nhiều hơn, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất.

Hắn thờ dốc: "...Sướng quá, Nghiên Nghiên. Bên trong em thật sướng quá..."

Cô thoải mái nhưng hồ thẹn, bị côn thịt ma sát, mỗi một lần lại đâm càng hăng, cô không khống chế được mà rên rỉ, tiếng rên kia uyển chuyển đến đáng thương.

Nhưng đột nhiên "bịch bịch"

Cửa lớn như là bị đẩy ra, bên ngoài có tiếng kêu: "Quân Lâm, có ở nhà không, sao cậu không khóa cửa?"

Lý Húc, là tiếng của Lý Húc.

Làm sao bây giờ, nếu hắn phát hiện, thì sao bây giờ. Trái tim Từ Nghiên treo lơ lửng trên không, máu trong cơ thể cũng ngừng chảy. Cô muốn ngắt đi, tiểu huyết không nhìn được lại kẹp chặt. Mạc Quân Lâm sượng quá nên rên lên, tiếng rên này, lại bị Lý Húc nghe thấy: "Quân Lâm, cậu ở trong sao?"

Hắn đi tới, một tiếng bước chân như đánh thẳng vào lòng người, Từ Nghiên luống cuống, bắt lấy Mạc Quân Lâm, lắc đầu, nước mắt cũng trào ra, không ngăn được. Cửa không khóa, hắn mở ra, là thấy tất cả mọi thứ bên trong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Em đừng nhúc nhích

Cách khoảng cách của hai người chỉ còn vài bước, Từ Nghiên nhéo chăm chăm về phía cửa, tiếng bước chân bên ngoài đã dừng lại, cô không chút nghi ngờ một lát nữa cửa sẽ bị mở ra. Khóe mắt đầy sợ hãi mà nước mắt chảy ra. Mạc Quân Lâm ngồi gần, nhưng lại không muốn rút côn thịt ra khỏi người cô. Nên cũng chỉ ngồi im không hành động gì.

Lúc này, hai người họ ở trên sân nhà, thân thể trắng nõn bị đè lên, cả thân thể trắng nõn còn dấu hồng dấu đỏ, phủ đầy nét động tình, hai chân ngọc cuống chặt eo hắn, chỉ cần người bên ngoài mở cửa ra, cơ thể xinh đẹp này, bên dưới bị một côn thịt to lớn trướng căng cắm vào bên trong, tiểu huyết bên dưới đang co rút lại, dâm dâng mứt chặt côn thịt kia. Dâm thủy vẫn chảy ra bên ngoài, khe mông cũng dính nhớp đầy dâm thủy, tiểu huyết như ần như hiện, hình ảnh thân mật, dâm mỹ vô cùng.

Đột nhiên bước chân kia dừng lại, hắn đã vòng qua cửa trước. Từ Nghiên thật sự sợ muốn ngắt, hai lỗ tai ong ong, âm thanh gì cũng không nghe được nữa. Xong rồi, vạn nhất Lý Húc nhìn thấy, trong đầu trống rỗng, thậm chí còn tưởng tượng biện pháp giải quyết.

Mạc Quân Lâm bình tĩnh, nhưng trên trán cũng nhiều vài giọt mồ hôi. Chuyện tới giờ, hắn đồng ý đối mặt, ra sức che thân thể Từ Nghiên. Trong nháy mắt.

Một giây,

Hai giây,

Ba giây,

Cửa cũng không bị mở ra.

Trên cửa vang lên một anh thanh nhỏ. Bên ngoài, Lý Húc nói chuyện, âm thanh cực kỳ rầu rĩ: "Quân Lâm, mình có chuyện muốn nói với cậu."

"Mình với Nghiên Nghiên thật sự chia tay rồi."

Hắn nói xong liền trầm mặt, một lúc sau Mạc Quân Lâm liền truyền tới một tiếng ừm nhẹ.

Từ Nghiên sợ cửa sẽ bị mở ra, hơi hơi mở mắt nhìn, cứ nhiên, lại nhìn thấy Mạc Quân Lâm nhìn cô mỉm cười.

Cái tên này, lúc này còn cười được, hắn không cảm thấy sợ sao?

Mới vừa rồi Lý Húc còn làm cô khản trương đến hai tai đều ù, không biết cửa lúc nào sẽ bị mở ra, nhưng Mạc Quân Lâm nghe hắn nói, liền biết hắn sẽ không mở cửa ra. Lý Húc là một người lòng tự trọng rất mạnh, lấy cá tính của hắn, tuyệt đối sẽ không muốn nhìn thấy người khác thấy vẻ mặt tuyệt vọng của mình.

Nhưng Từ Nghiên không biết, cô nhìn thấy Mạc Quân Lâm cười, trong lòng tức muốn chết, lại sợ hãi, muốn đánh hắn một trận. Nhưng hắn lại không như vậy, hạ thân bên dưới còn đang bắt đầu động.

Từ Nghiên trừng mắt, cái tên này...

Cô không chịu nổi, tiểu huyết môi như, thiếu chút nữa đã rên ra tiếng, cô nhanh chóng bịt miệng lại, loại kích thích này khó nhịn, hai mắt đều ngập nước, không dám tin trước mắt, hắn vẫn dùng cây gậy kia đâm cô.

Lý Húc, Lý Húc còn ở bên ngoài.

Mạc Quân Lâm buồn cười nhìn Từ Nghiên. Hắn biết cô lo, hắn biết cô sợ, nhưng cô càng sợ, hắn càng kích thích. Bỗng nhiên, Lý Húc lại lên tiếng: "Mình vào bếp lấy đồ uống. Đột lát nữa lại nói tiếp."

Nghe được tiếng bước chân, Từ Nghiên liền đẩy Mạc Quân Lâm ra, cô cầm lấy quần áo muốn bỏ chạy. Nhà bếp ở phía dưới, nếu chạy nhanh có thể không bắt gặp.

Mạc Quân Lâm biết cô muốn gì, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, quần áo trên người còn chưa mặc, như vậy ra ngoài, Lý Húc chắc chắn sẽ nhìn thấy. Từ Nghiên ở bên kia bò qua lấy quần áo, cái mông vênh lên cao, hần nhìn thấy nơi đó sáng lấp lóe như kích thích bản thân mình. Cô hống liền khô khốc, hần kéo cô lại, đặt cô dưới thân.

Từ Nghiên sợ tới mức xém hết lên, chưa kịp phản ứng hần lại đè lên người cô, côn thật to dài kia lại nhét vào đằng sau cúc hoa.

Tư thế này vốn là một loại kích thích tột độ vô cùng, đằng sau đột nhiên bị cấm, bụng cô trương đến khó chịu. Hai mắt cô đỏ lên, bật khóc. Hần thật sự quá đáng, nhịn không được mà trên miệng cũng hừ hừ vài tiếng.

Lý Húc mở tủ lạnh ra, nghe có âm thanh trên lầu, la lên: "Cậu kêu mình sao, Quân Lâm?"

Mạc Quân Lâm thấp giọng nói bên tai cô: "Đừng nhúc nhích, sẽ bị phát hiện."

Cô gấp đến muốn khóc, cái gì nhúc nhích, hần mới đừng nhúc nhích. Lúc này là lúc nào mà hần còn làm cái loại chuyện này hả. Thế nhưng, côn thật kia, lại cắm sâu vào trong cơ thể cô.

"Ngô..."

Trong cơ thể bị cấm một cây gậy lớn, lại chậm rãi đưa đẩy, cô không nhịn được, cổ gồng lấy tay che miệng lại.

Phía sau bị cọ xát, vách tường vang lên âm thanh bạch bạch, bất quá hần chỉ mới đắm vào năm sáu cái, hạ thân đã co rẩy kịch liệt.

Từ Nghiên chịu không nổi, khóc thành tiếng, điên rồi, cái mông cũng mất cảm giác, hần càng sung mãn, đắm vào điên cuồng.

Lý Húc lấy đồ uống xong thì quay trở về chỗ cũ, Mạc Quân Lâm bị cô kẹp chặt cũng bắn ra. Chính là có dùng bao, nên tinh dịch giống như đạn được, bắn hết vào hoa tâm. Giống như liên tục ở cao trào, bắn mấy phát cũng không ngừng lại.

Mạc Quân Lâm thở hổn hển, vỗ vỗ cái mông, bên tai âm thanh trầm thấp ma mị: "...Thì ra em thích ở đằng sau. Thật nhanh đã cao trào."

Cái gì mà cô thích, không có, mới không có....

Hai người đắm chìm trong dư vị cao trào, Lý Húc đã đến bên cửa, lại lên tiếng: "...Mình biết mình không đúng, ở bên cạnh Nghiên Nghiên lại không đủ tốt với cô ấy. Nhưng mà cô ấy lúc nào cũng hay do do dự dự, nhưng lần này quyết định rồi thì lại không chịu thay đổi nữa."

Hần nói, trong giọng còn mang theo vài phần cô đơn: "Cô ấy rất chăm chỉ, học hành cũng tốt, mình chỉ mong cô ấy không uống phí nỗ lực, có thể đậu vào một trường đại học tốt."

Những lời này, Từ Nghiên bên trong nghe được, đương nhiên cũng có cảm xúc, có phần xúc động. Nhưng mà tên kia lại không chịu tha cho cô, côn thật bên trong cơ thể lại đưa đưa đẩy đẩy, kích thích, làm cô không ngừng được mà ni non, run run. Không phải hần mới bắn tinh sao, bây giờ lại động nữa.

Từ Nghiên cả người tê mủi, nước mắt không cản được mà vỡ ra, rên rỉ cũng cắn chặt răng quyết không ra tiếng. Cô che miệng, lại bị hần đẩy từ phía sau, có thể nói tên gia hỏa kia không ngừng đâm thẳng vào bên trong cơ thể cô, trêu đùa cúc hoa cô.

Lý Húc nói thêm gì đó, cô không nghe được nữa, lỗ tai cứ vu vu, trước mắt cũng không nhìn thấy gì hết, thân thể nam nhân kia đè lên người cô, thật nặng, trong cơ thể còn có côn thật to dài, đáng giận, đang thao thao bất diệt mà làm cô. Tiểu huyết bị làm đến tê dại.

Sợ quá, kích thích quá. Cô không nhịn được.

Lại lên cao trào lần nữa.

Từ Nghiên cố gắng hít thở, sau đó rung mình, khoái cảm đánh sâu vào trong cơ thể còn dư âm, nháy mắt, dâm thủy tích tụ lúc này, giống như vỡ đê mà ào ào ra ngoài.

Lý Húc tới gần, cảm nhận được trên tường dính cái gì đó. Hần sờ thử, nhìn kỹ, hình như là nước, nhưng mà đặc biệt, nó còn hơi dính dính.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cậu đang làm cái gì

Hần hỏi, "Quân Lâm, cậu ở bên trong đang làm cái gì? Sao lại có nước chảy ra?" Lý Húc đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi vị hơi kỳ quái, nhưng có phần ngọt ngọt.

Mạc Quân Lâm trầm thấp ồm một tiếng. Bởi vì dương vật vẫn bị Từ Nghiên nút chặt, hấn cắn răng mà nhịn, giọng nói có phần hơi mờ mịt.

Lý Húc nghe được, lại hỏi: "Cậu sao vậy, bệnh sao?"

Sao vậy? Làm gì? Đang làm bạn gái cũ của cậu? Đang chơi đùa với tiểu huyệt của Nghiên Nghiên.

Mạc Quân Lâm điên rồi, hấn muốn nói ra hết, ba năm qua, Nghiên Nghiên bị Lý Húc độc chiếm, hấn như thế nào, có ai hiểu rõ không? Như thế nào Mạc Quân Lâm có thể không tức giận cho được.

Hấn đè nén tức giận trong lòng, hít một hơi, lại nói: "Minh cảm mạo..."

Lý Húc nghe vậy cười một tiếng, "Mùa hè mà đề bị cảm sao. Cậu đúng là ngốc."

Từ Nghiên không có tâm trạng mà nghe hai người đối thoại. Thân thể còn run rẩy, không còn sức để kêu lên, đầu choáng váng muốn xỉu, hai mắt cũng hoa đi.

Lý Húc bên ngoài cũng nhẹ nói một câu: "Được rồi, cậu bệnh thì nghỉ đi, ngày mai mình đi đến đội bóng quốc gia báo danh. Từ nay về sau, nhờ cậu chăm sóc Nghiên Nghiên."

Hấn dùng tay, gõ vào bên cửa một cái, coi như là hai người bọn họ đã hứa với nhau. Sau đó cũng không nói nữa, trực tiếp rời khỏi.

Từ Nghiên nghe được tiếng cửa lớn đóng lại, căng thẳng cũng buông xuống, nhưng trái tim vẫn đập liên hồi, đập cực nhanh, buông tay xuống, Từ Nghiên cố hít thở không khí, thở dốc từ từ. Cô đáng thương như vậy, hấn lại làm hành vi cảm thụ này, còn thịt kia ở trong cơ thể đang ra sức mà động. Mỗi lúc một nhanh hơn.

Vừa rồi kiêng kị Lý Húc, hấn không dám làm nhanh nữa, hiện giờ giống như bùng nổ, không kiêng nể gì nữa.

"Ngô, Quân Lâm..... Không cần, quá nhanh....."

Trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ ôn nhu, lại xin hấn tha thứ, bị đâm đến mất cảm giác, đôi mắt xinh đẹp đầy hơi nước, hai đầu nhũ đáng thương bị đè bẹp trên sàn nhà. Tiểu anh đào tròn tròn màu đỏ, cọ trên mặt đất, giống như được kích thích, cô khóc rống lên, nam nhân phía sau lại ra sức điên cuồng, không ngừng được.

Cô bị đè nặng, muốn đánh hấn cũng không đánh được. Chỉ khóc nghẹn ngào, một tiếng lại một tiếng chói tai. Khóc tới khàn khàn cả giọng, âm thanh lại trở nên vũ mị. Làm hấn càng kích thích, sau đó run run, ở trong cái mộng vĩnh viễn của cô, làm đến điên cuồng.

Phát ra âm thanh bạch bạch bạch đâm mãi.

Quy đầu đụng vào nơi sâu nhất trong cúc hoa, mỗi lần đụng vào bên trong giống như được nơi thần bí kia nút, liếm một cái.

Làm thêm vài chục lần, Mạc Quân Lâm kích thích mà bắn ra toàn bộ tinh dịch nóng hổi.

Hấn thở dốc, trong cơ thể cô lưu luyến, hai lần vẫn còn đầy tinh dịch trào ra.

Sau đó hấn rút còn thịt ra, coi bao ra, tinh dịch đã chất đầy túi. Loại này hấn mua ở nước ngoài, xem ra không chọn sai loại, làm hai lần vẫn đủ mà đựng hết đồng tinh dịch này.

Hấn không muốn Từ Nghiên uống thuốc, nếu không phải Lý Húc đến, hấn không có điên cuồng mà nhẫn tâm, làm cô hai lần.

Nghĩ đến Lý Húc vừa rồi ở bên ngoài, làm hấn lại nổi lên cảm giác, đúng là quá kích thích.

Hấn ôm Từ Nghiên vào ngực, vuốt ve thân thể cô, làn da bị hung hăng thương yêu mà đỏ rần. Lại nhớ tới bản thân hồi nhỏ, trong lòng liền không vui, nếu Lý Húc không chen ngang, Từ Nghiên chỉ thuộc về một mình hấn mà thôi.

Từ Nghiên cả người bần rùn như bùn, đầu óc trầm trầm, nhìn hấn lại nhìn chính mình. Tức giận không nhịn được.

Mạc Quân Lâm lên tiếng: "Nghỉ một chút, anh ôm em đi tắm." Lại dừng một chút, sau đó lại nói: "Nghiên Nghiên, lúc này có sướng không?"

Sướng, còn từ nào khác để diễn tả không? Hấn thật sự thoải mái muốn chết.

Nhưng mà cô bị hù, đến không còn cảm giác gì rõ ràng nữa.

Từ Nghiên xấu hổ, chui vào ngực hấn, hai cái tai hồng hồng lộ ra. Mạc Quân Lâm bật cười, chắc chắn là cô sướng lắm, nếu không, tiểu huyệt kia cũng không đòi hỏi mà nút chặt lấy còn thịt hấn. Cô đúng là mẫn cảm, một chút đều không nhịn được hấn trâu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Mẹ đang ở bên ngoài

Kết quả đại học sau cùng cũng đã có, Từ Nghiên đạt được điểm vô cùng tốt, hướng tới mục tiêu thủ khoa tiếng Anh tuyệt đối không thành vấn đề, Mạc Quân Lâm kiến nghị cùng nhau đi tham quan vài trường học trước, sau đó hãy điền nguyện vọng sau. Mẹ Từ cảm thấy ý này không tồi, dù sao đó cũng là nơi học tập bốn năm. Bây giờ xem qua một chút, tuyệt đối an tâm hơn. Bọn họ cùng nhau tới thủ đô, nói nơi này xa cũng không xa, gần cũng không gần. Đi xe nhanh nhất cũng mất ba bốn tiếng. Bọn họ dọc đường đi sẽ ghé một tiệm com, chuyến đi này đi cũng sẽ mất ít nhất ba ngày hai đêm.

Ba Từ một tuần thì hết sáu ngày đi công xưởng làm việc, gần đây nhất không có khả năng xin nghỉ đi cùng. Mẹ Mạc ba Mạc lại đi du lịch rồi, không có đi cùng. Cho nên hành trình này chỉ có Từ Nghiên, Quân Lâm với mẹ Từ. Ba người họ cùng nhau đi.

Còn về vấn đề mướn phòng, đương nhiên hai mẹ con một phòng, Mạc Quân Lâm phòng còn lại. Từ Nghiên thầm nhủ trong lòng cô nhất định phải tuyệt đối cẩn thận, không thể ở cùng với tên đại sói xám kia.

Mấy ngày nay tìm hiểu nhiều về các trường học, cuối cùng Từ Nghiên cũng suy nghĩ xong, nơi cô học cách trường Mạc Quân Lâm chọn cũng gần, chỉ có khoảng mười phút ngồi xe thôi.

Thủ đô, đêm cuối cùng.

Phòng tắm bên phòng ngủ Mạc Quân Lâm đột nhiên hồng, nước bắn chảy hết ra ngoài, tiệm com lại không sắp xếp người đến sửa chữa, phòng dư cũng không còn, chỉ đành để Mạc Quân Lâm qua phòng Từ Nghiên ngủ ở dưới đất. Vẫn là suy nghĩ đó, có mẹ Từ ở đây, hẳn tuyệt đối không dám làm bậy. Ai biết được nửa đêm cô thức dậy đi vệ sinh, tên gia hỏa kia lại lớn mật đi theo cô.

Cô sợ tới mức ra sức giãy giụa, chưa bao giờ trong đời này cô sợ hãi như vậy. Ba hồn bảy phách đều tí nữa là biến mất.

"Nghiên Nghiên, em la lên sẽ làm di thức giấc."

Hắn ôm cô sát sao, môi mỏng đặt ở sau tai, thổi khí, đè thấp tiếng nói, dẫn đến âm thanh phát ra vô cùng mỉa mai.

Bỗng nhiên mẹ Từ ở bên kia xoay người một cái, Từ Nghiên sợ không dám động dậy, mẹ Từ lúc đầu là đối diện với họ, bây giờ xoay người lại, thành ra xoay lưng về phía bọn họ. Cô nín thở, sau khi nghe thấy tiếng thở mẹ Từ từ từ đều đặn, mới thở phào một hơi. Mà tên kia lại bắt đầu làm bậy bạ, váy ngủ của cô bị hắn vén lên, bàn tay như lửa nóng ra sức vuốt ve eo nhỏ, thổi vào vành tai mẫn cảm, đầu lưỡi cũng bắt đầu liếm láp không ngừng.

Từ Nghiên bị hắn kích thích, trong đầu giờ cũng ung ung không nghĩ được gì. Chỉ muốn hét lên thôi. Cô liều mạng giãy, nhưng căn bản là bất động không thể lay chuyển hắn, nam nhân kia thân hình vẫn rắn chắc ôm ghì lấy cô. Cô xoắn thân mình, nhưng lại dùng thân thể của chính mình cọ vào người hắn. Mạc Quân Lâm thở dốc, cô nghe được chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống mà thôi. Nhưng mà cả cơ thể vẫn không ngừng phát run.

Hắn ở bên hông cô, tác loạn, tay còn lại bắt lấy bộ ngực cô. Thở hổn hển hết nội y xuống, trực tiếp cầm lấy nhũ bông mềm mại xoa nắn, lòng bàn tay dán ở đầu vú không ngừng cọ xát, cô sợ hãi, nhưng cảm thấy kích thích vô cùng. Âm thanh kiều duyên càng thêm dồn dập, thân mình khó chịu lay động.

Hắn ôm cô từ phía sau, ở trên đầu vang của mình, nhìn cô, lại nhìn cái bầu ngực kia không ngừng phập phồng, bộ dạng dâm mĩ tuyệt vời vô cùng. Lại giường mất, nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt xinh đẹp đã ướt, cái miệng nhỏ khó chịu mà mở ra thở dốc. Thật là làm hắn chịu không nổi, chỉ muốn làm cô, làm chết cô.

Nhưng hắn cảm thấy không đủ, thú tính lại nổi lên, hắn nắm cả hai bầu vú, xoa xoa, lại khều nhẹ vào tiểu anh đào đỏ hồng. Từ Nghiên tâm đã loạn, mặt càng hồng hơn, cô không muốn đâu. Quá dâm dăng!

Cô dùng sức đánh vào cánh tay hắn, hắn có chết cũng không buông ra, mặt khác, một cái côn thịt to lớn ở trong quần bắt đầu nhô lên cao. Ngón tay hư đồn kia bắt đầu chui vào trong quần cô, bao lấy tiểu huyết bên dưới, dùng ngón tay kích thích tiểu huyết.

Mẹ ở bên ngoài, hẳn làm sao dám to gan như vậy? Từ Nghiên hoảng hốt, hai mắt đỏ chót, hắn lại dám làm bậy bạ, cô cơ bản không thể lay chuyển hắn. Bỗng nhiên dưới chân chợt lạnh, quần lót bị hắn cởi ra, đi theo là côn thịt to dài, nhét vào giữa hai đùi cô.

Mềm quá.

Sướng quá.

Cô thiếu chút nữa đã kêu ra, nhưng nhất thời lấy tay che miệng mình lại. Còn tên kia một tay ôm trọn bầu ngực mình, một tay lại ở bên dưới ra sức xoa, cô cảm nhận được trong bàn tay kia, bộ ngực của mình bị hắn xoa nắn đến không còn hình dạng, lại mềm mại thế nào, giống như xoa một hời có thể véo ra nước. Cô chưa từng xoa chính mình như vậy. Xấu hổ muốn chết. Nhưng một tay đang che miệng chính mình, hai cái chân đang được hắn bế mà đứng đưa, cô không thể ngăn cản hắn, chỉ mặc hắn xoa bóp bầu vú mình, mà càng xoa, cô càng hưng phấn, tiểu huyết lại tiết ra dâm thủy, vừa ngứa, vừa tê. Cô cảm nhận được từng dòng nước một đang chảy ra bên dưới.

"Ân.."

Mạc Quân Lâm thờ dốc, côn thịt nhét ở kẽ mông, cô vẫn cứ lộn xộn, mà càng lộn xộn kẽ mông kia lại ma sát côn thịt hần, làm hần vừa tê tê, dại dại, sướng đến tận xương tủy.

"Khụ khụ..."

Mẹ Từ bên ngoài đột nhiên ho khan hai tiếng. Từ Nghiên sợ quá muốn chết đứng, ngón tay hư đồn lại cổ tình nhét vào trong âm đạo cô, cô không tin được mà tròng lớn, cái miệng nhỏ hô hấp dồn dập đè nén thờ dốc. Ngón tay kia vừa đi vào liền động mạnh, sau đó chậm rãi ma sát, thổi mạnh, kèm theo đó là một trận dâm thủy ào ra.

Phía sau lưng cô dán hoàn toàn vào người hần, kẽ mông kẹp côn thịt, tiểu huyết bị ngón tay đâm vào. Bầu ngực bị một tay hần bắt lấy bàn tay chính mình đặt lên đó mà xoa bóp.

"Nghiên Nghiên, tiểu huyết thật ướt..."

Hần thấp giọng thờ dốc, mũi hoặc vô cùng, nghe xong cả người tê tê dại.

Cơ thể thật sự bị hần kích thích, cô bắt lấy tay hần, tưởng có thể ngăn hần lại, đột nhiên hần ngậm lấy vành tai cô, liếm lấy liếm dề, cảm giác tên dưới bị hần kích thích, khoái cảm lại phun trào, toàn bộ âm đạo đột nhiên co rút, hai chân cũng mềm nhũn.

Cô cố gắng đè nén âm thanh rên rỉ muốn phát ra từ cổ họng.

Hần thấp giọng cười: "Cao trào sao? Thật lợi hại. Nghiên Nghiên thật giỏi quá.."

Cô qua cơn cao trào chưa lấy lại tinh thần, ngón tay kia đột nhiên rút ra, thay vào đó là côn thịt to lớn, đi thẳng vào bên trong tiểu huyết.

"Ngô ân..." Tiểu huyết bị côn thịt to lớn xuyên vào, cả người nổ mạnh, trướng đau đớn vô cùng.

"Hừ...Ân..Nghiên Nghiên....Thật khấn..."

Hần bị kẹp, cổ họng thấp suyền không ngừng, chính là mới qua cao trào, huyết thịt thật mềm, vẫn là cô hẹp quá, hẹp muốn chết. Hần cố gắng mấy lần mới có thể nhét hết côn thịt vào bên trong. Hần cuối cùng buông tay Từ Nghiên ra, không ép cô tự xoa ngực chính mình nữa. Hai tay cời hần áo ngủ cô ra. Từ Nghiên sợ muốn chết, nhưng cần không kịp, cả người cô trần trụi, chỉ còn nội y trên ngực, hai cái vú trắng nõn bị đẩy lên cao, đầy đặn vô cùng, nam nhân kia đâm một cái, lại sâu một cái, đâm một hồi thì chảy ra một chất dâm đẳng màu trắng dính vào côn thịt của hần.

Hần nói vài tai Từ Nghiên, trầm giọng nói, mang theo mệnh lệnh: "Ngoan, nhìn cho kỹ, xem anh làm em như thế nào."

Cô nghe lời, mà nhìn xuống, hai chân dài bị hần kéo lên cao, phía sau có một côn thịt to dài, đang ra ra vào vào cúc hoa. Rút ra một chút lại nhìn thấy dâm thủy đi theo côn thịt ra ngoài. Hai hòn châu dưới côn thịt vì tác động mà đánh vào chân đùi, cùng với tiểu huyết cô. Phát ra âm thanh bạch bạch rõ rõ vô cùng. Một màn này đánh thẳng vào nội tâm cô, quá biến thái, cái tên này.

Hình ảnh giao hoan này làm sao cô dám nhìn thẳng, vài lần trước đều mơ mờ làm hần đùa nghịch, một chút cũng không dám nhìn thẳng cái côn thịt kia. Càng đừng nói lúc này, một lòng cô chỉ sợ mẹ Từ bên ngoài chú ý thấy.

Tiếng thờ dốc càng lúc càng nhanh, nhưng ra sức đè nén, nam nhân kia càng làm càng hăng, cái vú kia bị hần bóp đến đỏ tươi, ra sức xoa nắn mân mê, ở bên tai nói với cô: "Nghiên Nghiên, em thật đẹp."

Ở trên đầu vai cô, hần nhìn thấy chính mình bên dưới đang làm cô, bên trên ra sức mò mẫm đôi tuyết trắng kia, nhũ thịt ở trong năm ngón tay, trần ra. Làm thành đủ hình dạng, da thịt trắng nõn bị hần bóp tới mức đỏ rần lên.

Đầu vú bị tê rần, kích thích tới bụng nhỏ, huyết nhi ngứa ngáy vô cùng, cô kiều suyền, còn chưa đủ, cô muốn nhiều hơn, muốn hần làm cô nhanh hơn, cảm đến sâu thẳm bên trong.

Ý niệm này nảy lên, Từ Nghiên hoảng sợ, ngượng muốn điên, tại sao bản thân lại trở nên dâm đẳng như vậy? Cô lại thoáng nhìn về phía mẹ Từ, trong lòng xấu hổ không chịu được, thấm thoát bật khóc, lại không chế không được khoái cảm.

Quân Lâm giống như thấy được khoái cảm của cô, ra sức đâm mạnh hơn, lại thờ dốc, lúc thì thờ dài: "Nghiên Nghiên, em chặt quá..."

Khoái cảm này giống như mưa to rào rào, không tự chủ được mà cô càng vênh cái mông cao lên, hòa theo hần, không được rồi, cô sắp tới rồi: "Ngô...Ha..."

Vòng eo mảnh khảnh khẽ động, cái mông dâm đẳng vênh cao, toàn thân run rẩy, tiểu huyết mút chặt côn thịt to lớn, làm hần vô cùng vui sướng, thoải mái vô cùng.

Cô thất thần, eo mềm xuống, cả người dại ra.

Lúc này mẹ Từ ở trên giường đột nhiên kêu lên: "Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên a..."

Còn đang ở cao trào, Từ Nghiên bị dọa, ở dưới bị hấn đầy dọa. Lúc này, Mạc Quân Lâm cũng không nhịn được, mà bắn ra một loạt tinh dịch nóng hổi, cả hai người cùng ôm nhau run rẩy.

Bình ổn lại hơi thở của mình.

Mà lúc này, mẹ Từ ở trên giường lại trò mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hấn có phải không được hay không

Làm sao bây giờ, nếu mẹ biết thì cô làm sao đây?

Mạc Quân Lâm nhanh tay, cầm lấy cái chăn gần đó bao cô chặt chẽ, Từ Nghiên sợ tới cả người run lên, nước mắt rơi ra ào ào, mỗi một giây trôi qua như là lãng tử, cô tưởng tượng, nếu mà mẹ biết, thì sẽ tức giận rất nhiều. Cô nghe được tiếng bước chân, cứ nghĩ là mẹ Từ đang bước lại gần nhà vệ sinh, nhưng sau đó lại nghe tiếng rót nước, lại nghe thấy tiếng xóc chăn lên. Sau đó cô nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của mẹ, Từ Nghiên còn không dám tin lắm, thẳng đến khi Mạc Quân Lâm thì thầm bên tai: "Đi lại ngủ rồi, em sửa sang xong rồi thì nhanh đi ngủ thôi."

Cô chậm rãi thở ra một hơi, có một loại cảm giác áp lực, giống như là từ địa ngục thoát ra vậy. Từ Nghiên cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng lại cảm thấy giận Quân Lâm, đều tại hắn, sao có thể không màng hậu quả, muốn làm liên lụy.

Từ Nghiên mặc lại quần áo, sau đó chui vào giường, trùm khăn lên đầu, không nhìn hắn nữa. Ngày hôm sau, mẹ Từ cảm thấy được hai người có gì đó không ổn, lên xe lửa thì tiền trạm hậu tẩu, cùng với Quân Lâm đổi vị trí, nhưng Từ Nghiên còn một bụng tức giận, chỉ một mực quay đầu ra cửa sổ không thèm nói chuyện, cũng không thèm nhìn hắn.

Mạc Quân Lâm nhỏ giọng: "Anh sai rồi, Nghiên Nghiên, em đừng giận nữa..."

Hừ, cô nhất quyết không dễ dàng tha thứ cho hắn đâu.

Ngồi trên xe lửa bao lâu, hắn ân cần rót nước đưa trà, lại được mền cho cô, sợ cô lạnh, tất cả mọi việc đều vô tri bất trí mà làm vô cùng tốt. Cô thấy hắn như vậy, lại thấy đáng thương, trong lòng lại không nhịn được tiêu tán hết tức giận, vừa bước xuống xe, hắn nhìn cô, cười đến sáng lạng vô cùng. Thấy kum đồng tiền kia của hắn, cô không đành lòng nữa, nhẹ giọng "ăn" một tiếng.

Thật ra ngay từ đầu cô đã bị hắn dắt mũi rồi. Đúng không?

Điền xong nguyện vọng, thực nhanh kết quả liền có. Từ Nghiên cũng đoán trước được trường học của chính mình.

Ở đại học bốn năm, mỗi ngày Quân Lâm đều tới đón cô, vô luận là ăn cơm, hay trời bên ngoài có gió, có mưa, hắn vẫn chăm sóc Từ Nghiên cực kỳ tốt.

Đừng nói hắn ở trong trường danh tiếng không hề nhỏ, người lớn lên lại đẹp trai dễ nhìn, đối với bạn gái lại ôn nhu chăm sóc, Từ Nghiên bị mọi người nhìn như kiếp trước cứu cả thế giới, nhất được một bạn trai bảo bối. Có vài người còn ghen ghét muốn chết.

Không phải không có người muốn đến cạy góc tường, nhưng mà tại sao một chút hắn cũng không thèm động lòng? Hay phản ứng đều không thèm cho người ta?

Nhưng Từ Nghiên biết được, cô không thể nào ở cùng với hắn một chỗ được, tên kia nếu ở một mình với cô lập tức hóa sói. Một chữ thôi.

Hành

Mỗi lần bị hắn bắt được sẽ hành cô tới trời đất tối tăm cũng quyết không tha.

Kỳ thi cuối cùng ở Đại học cuối cùng cũng kết thúc, Từ Nghiên cũng quên mất tại sao lại bị hắn kéo về phòng, đi vào phòng đóng cửa lại, giày còn chưa kịp thay, nam nhân kia đã đè cô ở ván cửa, đôi môi ấm áp không nói một lời đã lấp kín miệng cô, thân hình rắn chắc giam cầm cô, bàn tay quấn chặt eo cô.

"Nghiên Nghiên, anh nhớ em muốn chết.." Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, sau đó lại hôn lên đôi môi cô.

Cô nghĩ thấy hơi thở nóng rực của hắn, cả người bị hắn bao trùm. Hắn hôn cô, từ ôn nhu đến kịch liệt, hôn đến cô không còn hô hấp, sau đó bắt đầu các loại đùa bỡn...

Quần áo trên người bị hắn cởi ra, bị hắn ném tới sô pha, hoàn toàn không nhớ rõ điều gì nữa.

Từ Nghiền mê man nhìn ra đằng xa, dưới đầy quần áo hỗn độn, quần lót của cô, nội y, quần dài của hắn, váy của cô, áo sơ mi của hắn, không thể kể hết, có thể nhìn thấy hắn gấp gáp thế nào, tựa như không chờ được nữa.

Vì thi cuối kỳ, cô không cho hắn động vào mình, cũng hơn nửa tháng rồi, khó trách hắn háo sắc như vậy.

Tên gia hỏa này, bình thường hai ba ngày không chạm được cô, sẽ tùy chỗ mà động dục, ở trong góc quán cà phê, ở thư viện đằng sau cầu thang, có khi còn quá đáng hơn, có lúc còn ở trong phòng học, những nơi nào dễ bị người khác bắt gặp, hắn đều chơi đùa cô ở đó, trải nghiệm biết bao nhiêu lần cảm thấy vừa thẹn vừa kích thích...Rất khó để quên.

Khi cô hoảng loạn thất thần, cơn thịnh nộ đã ngất cao đầu, hắn cũng nhanh chóng đeo vào bao cao su trong suốt. Mạc Quân Lâm nhìn cô, cả người trần như nhộng, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực tròn trịa đứng thẳng, vòng eo tinh tế, nhìn một mảng này, cự vật bên dưới lại nhảy dựng.

"A...."

Trong cổ họng cô phát ra âm thanh rên rỉ thỏa mãn, tiểu huyết cô, hải trường, cơn thịnh nộ lấp đầy tất cả.

Hắn nắm đùi cô đặt lên trên vai, cơn thịnh nộ bên dưới nhắm ngay đầm lầy lầy lội, ngay phía lỗ nhỏ thọc thẳng vào, hung hăng mà làm chết cô.

Không biết hai người đã hoan ái bao nhiêu lần, âm đạo cô cũng vô cùng thích hợp, kháng khí, âm đạo mê người kia bị cự vật to lớn chứa đầy, hai người cùng hòa hợp, bổ sung lẫn nhau. Cô sợ hắn, cơn thịnh nộ kia to lớn như vậy, mỗi ngày đều bị hắn trêu chọc, nhưng làm bao nhiêu lần, tiểu huyết kia lại càng hẹp lại, sau khi bị hắn xâm chiếm, tiểu huyết kia lập tức mềm như bông, sau đó co rút lại, mút chặt dương vật hắn. Mạc Quân Lâm sau khi đâm vào, lập tức cảm thấy cả người như bay lên thiên đường.

"Nghiên Nghiên...Nghiên Nghiên...Sướng quá..." Mạc Quân Lâm phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Cô xấu hổ, rên rỉ theo tiết tấu. Lúc này, hai chân cô quấn chặt eo hắn, bên dưới lại co rút, sau khi rút ra cơn thịnh nộ lại dính một lượng dâm thủy lớn, ướt hết cả dương vật của hắn.

"Quân Lâm, Quân Lâm, ân, thật thoải mái quá....A....A...."

Cô động tình, thân hình run rẩy, nhưng thế nào cảm giác vẫn hưng phấn như lúc ban đầu, mỗi một chỗ trên cơ thể đều bị hắn kích thích vui đùa.

Mỗi một lần hắn trêu chọc cả người cô đều dễ dàng bị kích thích, chảy ra dâm thủy.

Hắn cầm chặt tuyệt nhũ cô, xoa xoa nắn nắn. Dương vật kia lại chạm vào hoa tâm. Nhanh chóng rút ra, cắm vào, thậm chí còn xoa tròn, mỗi một góc đều bị dương vật hắn đâm vào, toàn bộ tiểu mật kháng bị tề đại.

"Nghiên Nghiên, có muốn anh không, hả, anh làm chết em, làm chết em...."

Hắn thở hổn hển, ngón tay xoa tròn đầu vú cô, đại chưởng bóp chặt, xoa bóp, từ trên xuống dưới đều bị hắn thao đến sung sướng.

Đầu vú và cả âm đạo, đều bị hắn chơi đến vô cùng say mê, thơ thần.

Hắn cầm cô, cầm đến khoái cảm liên tục đi đến,, một chút lại một chút chất đầy thành núi.

"A a a..."

Cô hét chói tai, tiểu huyết co rút điên cuồng.

Cơn thịnh nộ trong cơ thể cô điên cuồng đâm vào trong, thô bạo vô cùng, sau đó rút hết ra, lại cắm vào nơi sâu nhất. Thật vất vả mới thoát khỏi đợt bắn tinh nóng hổi, hơn mười ngày rồi hắn không có làm cô. Không tốn quá nhiều thời gian đã kết thúc. Như thế nào, bao nhiêu cũng không đủ.

Cô bị hắn đâm cho văng đầu hoa mắt, cao trào liên tục, nghẹn khóc nức nở, lúc lại kêu to không ngừng, tới nỗi cô cũng không biết bản thân đang nói cái gì. Thậm chí, sau khi hồi phục lại đã bị hắn bắt trả lời một câu hỏi:

"Nghiên Nghiên, có sướng không, anh làm em, có sướng không?"

Hắn nhéo vào mông cô, không biết khi nào đã bị hắn bắt quỳ trên sô pha, cái mông kiều ngánh nâng lên, hướng về phía sau đầu lên, nam nhân kia ở phía sau lưng ngồi dậy, cơ bụng rắn chắc theo động tác mà hiện rõ lên, trên người hắn đổ đầy mồ hôi, da thịt hiện lên một vẻ bóng loáng, càng nhìn càng đẹp.

Hắn thích dùng tư thế này mà làm cô. Cái mông tuyết trắng kẹp chặt cơn thịnh nộ đỏ tím, hung ác mà ra ra vào vào, lòng tham con người dường như là vô đáy, làm một hồi, dâm thủy lại trải ra, làm đến toàn bộ sô pha đều ướt, hai mắt Mạc Quân Lâm tối sầm, hình ảnh này quá dâm mỹ, kích thích từng tế bào chân tóc trên người, đâm càng mạnh mẽ hơn.

Hắn vỗ bạch bạch lên mông cô, âm thanh khàn khàn hỏi: "Nghiên Nghiên, tiểu âm hộ này mút chặt anh. Có sướng không hả....Có sướng không, Nghiên Nghiên..."

Sau đó hấn lại cố ý chậm tốc độ lại, côn thịt rút ra khỏi cúc hoa hai ba phần. Cô muốn quá chịu không nổi, nhỏ giọng nói: "Quân Lâm, đừng ngừng mà....A a a..."

Nghe được âm thanh cầu xin dâm dăng vô cùng, hấn làm sao từ chối được, động eo, côn thịt đâm vào nơi sâu nhất. Khóe miệng không nhịn được cười lên, ngực cũng không chịu được mà phập phồng, hấn dạy dỗ một tiểu thanh mai đơn thuần thành một dâm phụ, cảm giác thành tựu này quả thật làm hấn cảm thấy trọn vẹn vô cùng.

"Bạch bạch bạch" âm thanh cơ thể va vào nhau vang lên dữ dội.

"Róc rách rách rách" âm thanh dâm thủy giao nhau nổi trội vô cùng.

Cô bị âu yếm đến bầu ngực to đù lên xuống theo động tác kia, hai tiểu anh đào cũng đỏ hồng mê người, dục hòa càng mãnh liệt, côn thịt không nhẹ nhàng mà làm chết Từ Nghiên, theo đúng lời mà hấn nói.

Khi mà tinh dịch phun hết vào bên trong, Từ Nghiên đã sớm xụi lơ cả người, hấn bế cô lên giường, cầm lấy bao cao su đã đầy ụ ra, đổi một cái mới, hai chân cô lại bị kéo ra, hấn áp xuống, tiểu huyết lại ngập tràn, cô khó chịu xoay người. Từ Nghiên rên rỉ, hai chân lại không tự chủ vòng qua eo hấn, nam nhân động tác nhanh hơn, không ngừng mê loạn mà kêu lên: "Quân Lâm... Thật thoải mái.... Quân Lâm... Sướng... Sướng quá...."

Côn thịt to dài vì tiếng rên này mà nảy nảy lên, hấn sờ vào vòng eo cô, thân hình cao lớn ôm chặt Từ Nghiên. Hấn muốn giao mình cho cô, hai người hòa cùng một chỗ.

"Quân Lâm, nhanh lên....A...Nhanh lên..."

Cô thoải mái đến quên trời quên đất, cơ thể phủ một lớp kích tình hồng nhạt. Tiểu huyết đang ở trong cao trào, dập dòn như ở đầu ngọn sóng, hấn mấy nay ghen phát điên, hấn không chỉ muốn cô một lần, hấn muốn làm nhiều hơn nữa. Muốn cô nhiều hơn nữa. Mỗi lần cao trào dâm thủy chảy ra ướt hết mọi thứ, trải giường giờ đây cũng ướt hết một mảng.

Đôi mắt đen láy của hấn giờ ngập trong dục vọng, hấn thờ dốc thật sâu, côn thịt vẫn trước sau không ngừng động, mà hấn cũng không muốn nghỉ.

Cho tới khi làm cô không biết bao nhiêu lần, cao trào triền miên không dứt, hấn mới buông cô ra, gằm nhẹ, mặc kệ tất cả mà bất tỉnh.

Bất tỉnh xong, hấn không muốn rút ra khỏi âm đạo mê người, côn thịt vẫn ở bên trong, mà âm đạo kia vẫn không ngừng liếm mút hấn. Hấn luyến tiếc, nhưng lại sợ tinh dịch kia sẽ chảy hết ra ngoài. Ở trong thêm một hồi, liền rút ra, đem chính mình rửa sạch.

Hấn làm xong, quay về giường ôm Từ Nghiên, đôi mi dài như nhẹ nhàng chớp động, Từ Nghiên mệt mỏi. Không còn biết gì nữa.

Về mặt hấn tràn đầy yêu thương, vuốt ve mái tóc Từ Nghiên, môi mỏng nhẹ hôn lên gò má cô, hỏi: "Nghiên Nghiên, ngủ rồi sao?"

"Chưa..."

Hấn ôm chặt cô, tới gần bên tai hỏi: "Tốt nghiệp xong, chúng ta kết hôn được không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vừa lòng hay không?

Mấy năm nay Từ Nghiên học tập vô cùng nghiêm túc, tới cả các lão sư trong trường cũng ưu ái cô, sau này còn có cơ hội được ra ngoại quốc làm phiên dịch viên chuyên nghiệp. Cô thật sự rất vui vẻ, bởi vì ngoại ngữ là lý tưởng của cô. Từ Nghiên lúc trước thích nhất là đọc văn học nước ngoài, từ đó mà thôi thúc ước mơ được trở thành một phiên dịch. Đi thực tập ở vài công ty, cấp trên rất hài lòng với biểu hiện của cô, nên giao cho cô vài tác phẩm văn học để phiên dịch. Trước khi tốt nghiệp cô đã phiên dịch được vài tác phẩm, Từ Nghiên nghĩ, sau khi thời gian cho phép, sẽ học lên thạc sĩ, nhưng không phải sau khi tốt nghiệp liền học, ít nhất cũng phải ra đời đi làm mấy năm.

Sớm một chút, cho dù hiện tại cùng hấn kết hôn, sau này vẫn không có gì thay đổi cho lắm.

"Được...." Cô ngượng ngùng lên tiếng.

Mặc Quân Lâm nghe được không tin vào tai mình, hỏi lại: "Thật sao, Nghiên Nghiên, em thật sự nguyện ý gả cho anh sao?"

Hấn vui mừng, trong âm thanh còn có vẻ kinh hỉ.

"Thật mà...." Cô nặng nề mở mắt, xấu hổ tức giận mà liếc hấn, cô còn có thể đùa giỡn sao?

Từ Nghiên không biết bản thân có bao nhiêu mê người, còn thịt lại ngẩng đầu rục rịch. Hắn ôm cô thật chặt, cảm giác có thứ gì đó chọc vào bụng cô, Từ Nghiên lại bị hù dọa.

"Anh còn muốn?" Cô cảnh cáo: "Còn muốn nữa em không gả cho anh."

Hắn ủy khuất: "Không được dùng cái này uy hiếp anh."

Từ Nghiên cảm thấy mọi chuyện thay đổi chóng mặt, Mạc Quân Lâm bình thường cao lãnh, nhưng bây giờ lại đáng thương vô cùng.

Cũng mặc kệ hắn bắt đết đi thế nào, còn thịt kia vẫn bị đốt lửa, lại một lần chen vào tiểu huyết cô. Từ Nghiên vừa bực vừa buồn cười. Dù sao cũng chỉ là nửa tháng, hắn như thế nào đối thành bộ dạng này? Một đêm hai lần rồi vẫn không đủ sao?

Tiểu huyết kia vì chảy nhiều dâm thủy mà ướt đầm, còn thịt sau khi đặt ở lỗ nhỏ, dễ dàng chen vào bên trong, huyết thịt lại một lần nữa vui sướng vì được lấp đầy, khoái cảm dâng lên, trong phòng tồn tại tiếng ô ô rên rỉ vui tai.

Hai tháng sau khi thi tốt nghiệp, kế hoạch kết hôn bắt đầu tiến hành.

Mạc Quân Lâm và ba mẹ trình trọng đến Từ Gia cầu hôn. Hai bên gia đình đều hài lòng với nhau, lại thân thiết, thậm chí mẹ Từ còn không muốn nhận sính kim, bà tin rằng Quân Lâm chắc chắn đối xử tốt với con gái mình.

Mạc Quân Lâm tự tay chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ này, thậm chí phân nửa tiền quà ba mẹ cho vẫn không nhận. Hắn ở đại học phát minh ra vài thứ, bán ra bên ngoài, đã sớm đủ tiền cưới vợ. Thậm chí còn mua được môi ngôi nhà, đồ điện hay những vật dụng cần thiết đều hoàn toàn mới tinh.

Từ Nghiên là một cô gái mà từ nhỏ tới lớn hắn đều coi trọng. Chỉ cần Từ Nghiên thích, không cần cô phân vân chọn lựa, hắn nhất định cho cô thứ tốt nhất.

Ba Từ mẹ Từ không muốn con gái gả vào hào môn bị ủy khuất, Mạc Gia cũng là gia đình giàu có, con rể lại tài giỏi. Nhưng mà nhìn Mạc Quân Lâm thương yêu Từ Nghiên như vậy, gia đình bên kia lại dễ gần, hai nhà dù sao cũng là hàng xóm lâu năm. Hai đứa nhỏ cũng biết nhau từ nhỏ. Nói chung, đối với hôn sự này, hai bên gia đình càng nhìn càng thích.

Áo cưới được hắn đặt từ nước ngoài về, Từ Nghiên thật sự không biết Mạc Quân Lâm đã chuẩn bị từ khi nào, có một ngày hắn chờ cô tới tiệm, chỉ chờ cô thay vào.

Không thể chính mình chọn tuy có chút tiếc nuối, nhưng được thương yêu như vậy? Từ Nghiên không thể được vui đòi tiền nữa.

Váy cưới của cô là một loại dài, có một cái ren đơn giản ngang ngực, phía sau còn có một cái nơ con bướm, nhìn vừa gợi cảm, vừa xinh đẹp, lộng lộng người.

Cô thật hào hứng, cười thật tươi, so với tượng tượng còn thích hơn nhiều.

Giày cô dâu cũng chuẩn bị ổn thỏa, thay vào tất cả rồi, chính cô cũng không nhận ra mình. Đột nhiên, Quân Lâm tiến tới, ôm cô nói: "Nghiên Nghiên, mặc xong rồi sao?"

"Ừm." Cô nhìn hắn mỉm cười, làm hắn trở nên ngây ngốc đờ đẫn nhìn mình.

Cô đỏ mặt, rũ xuống mi mắt: "...Đẹp không?"

Mạc Quân Lâm giật mình, gật đầu: "Đẹp, đẹp nhất trên đời."

Mạc Quân Lâm trước mặt cao to soái khí, cô đỏ mặt, anh cũng vậy, đẹp trai nhất trên đời.

Tên kia trong lúc này ai ngờ lại động dục, hắn kéo cô vào sô pha, đóng cửa lại.

"Quân Lâm..."

Cô hô một tiếng, bị hắn chặn mọi âm thanh.

Hắn nhắc chân cô lên, nhẹ nhàng cởi giày ra, khuôn mặt tuấn tú càng gần mặt mình, môi mỏng hôn cô rất nhẹ nhàng. Từng điểm trên khuôn mặt đều bị hắn hôn qua: "Àn..."

Cô kêu một tiếng, hắn lại không nhìn được hưng phấn, váy cưới bị hắn vén lên cao, môi mỏng hôn dọc cơ thể, chân bị hắn quán vào eo. Cô bị hôn đến rùng mình, dùng chân ra sức đá hắn, cái tên gia hỏa này.

Hắn hôn dọc xuống, hôn lên đùi, lại hôn vào chân tâm. Cô cảm giác nhạy bén, hơi thở hắn nóng rực, môi kề xuống tiểu huyết, đầu lưỡi liếm qua, cách một lớp quần lót mà gặm cắn.

Cô thờ dốc, lại rùng mình. Sau đó hắn không ngại dơ, mở miệng ra ngậm lấy toàn bộ tiểu huyết, ra sức liếm mút. Khát khao mút hết mật thủy. Khoái cảm ập đến, không quản được âm thanh, rên rỉ ôn nhu vô cùng.

Hắn làm nhanh hơn, dâm thủy trào ra một bãi, cô không muốn làm dơ quần áo. Liên động đậy muốn ngồi dậy.

"Nghiên Nghiên, đừng nhúc nhích."

Hắn kéo xuống cái khóa kéo sau lưng cô, nhưng không ngừng động tác, chơi đùa với hai bầu ngực kia, cỡi xuống luôn nội y. Lúc này quần lót đã ướt đầm, cô bị hắn kéo tới phía gương, tư thế dâm dăng vô cùng. Hai luồng tuyết nhũ nhô cao hùng vĩ, không ngừng đung đưa, đùi đẹp bị hắn banh ra hết cỡ, mông nâng cao, không chỉ như thế, cô gái trong gương còn hai mắt lơ đãng, hai bên má trắng nõn giờ ửng đỏ, trong mắt còn lại gian mị cao trào.

Cô không dám nhìn nữa, nhắm chặt hai mắt lại.

Mạc Quân Lâm cỡi quần ra, côn thịt đã ngẩng đầu, sau đó nhắm vào phía tiểu mật động kia, đâm vào.

"A..."

Hắn chậm rãi động, thọc một hồi, lại nói: "Nghiên Nghiên, anh trực tiếp bắn vào bên trong, được không?"

Đã gả cho hắn rồi, còn phải sinh con, cũng không thể tránh việc không mang thai. Nghe hắn nói vậy, cô ngượng ngùng trả lời: "Ừm."

Được cô cho phép, hắn lại cao hứng, hai mắt nhìn chăm chăm cô. Thấy bản thân cô bị hắn xoa đến hai bầu ngực không còn hình dạng, cái mông cũng bị lung lay. Hắn nhìn đến đỏ cả mắt.

Tiểu huyết quá mê người, hấp dẫn kinh khủng, hắn điên cuồng mà muốn.

Từ Nghiên nghi hắn sẽ bắn hết một đồng tinh dịch vào trong tiểu huyết mình, mà không nhận được run run chờ mong. Tiểu huyết vì vậy mà co rút, côn thịt cảm thấy tê rần, khó chịu đến cực độ.

Hắn sướng muốn hét lên, cổ họng khô khốc.

Cả người giờ đều động tình, dâm thủy chảy xuống, từ bắp đùi, chảy xuống mắt cá chân.

Mạc Quân Lâm lại kéo cô về sô pha, côn thịt bị dâm thủy làm ướt đầm. Hắn vuốt ve cô, cúi đầu hôn lên mặt cô. Lại nói vài lời âu yếm, không thể ngừng được, đầu lưỡi chui vào miệng cô, hôn triển miên. Cô lúc đầu còn ô ô kháng cự, sau đó tinh thần cũng mất đi, cho tới khi có một nữ phục vụ ở bên ngoài lễ phép lên tiếng.

"Xin hỏi, cô dâu có hài lòng không ạ?"

Cô cả kinh, làm sao bây giờ?

Nhưng mà âm thanh ngậm nga vẫn không nhận được mà kêu lên.

Nếu cô ấy nghe được cô làm sao đi khỏi đây? Làm sao ra ngoài đây?

Mạc Quân Lâm lại thông dong, nặng nề lên tiếng: "Một lát chúng tôi sẽ ra ngoài."

Người phục vụ nghe xong thì đi, cô trừng hắn, tức chết mà, hắn mỗi một lần đều như vậy.

Đi ra ngoài làm sao cô dám nhìn người ta? Còn bản thân hắn lại ung dung, trơ mắt nhìn phục vụ đưa lễ phục đem giặt sạch.

Cô mắc cỡ muốn chết, cái tên này da mặt để đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Có phải cô không nên gả cho hắn hay không? [end]

Thời điểm đãi khách được tới một nửa, thì có người la lên.

"Lý Húc kia."

"Nam thần bóng rổ Lý Húc sao?"

"Đúng rồi, người vừa đem chiến thắng ở quốc tế về cho đội Thượng Hải đó"

Bọn họ kết hôn, có định gửi thiệp cho Lý Húc. Nhưng hắn ở nước ngoài, cứ nghĩ sẽ không thể có mặt. Cho nên, cuối cùng vẫn là không gửi.

Bốn năm nay Lý Húc tập trung chơi cho đội tuyển quốc gia, đa số đều ở nước ngoài. Càng lúc danh tiếng trong giới càng cao, năm kia cũng vừa thắng đại một ván lớn, đem vinh quang về cho cả đất nước.

Từ Nghiên đang ở trong phòng nghỉ, Quân Lâm nghe bảo vệ nói, thì ra ngoài nhìn.

Lý Húc đứng ở cổng, nhìn vào hình đám cưới hai người bọn họ ôm nhau, vui vẻ hạnh phúc vô cùng. Trong mắt lộ ra vẻ đau đớn, cho tới khi Quân Lâm đi ra, hắn mới gượng miệng lên cười.

"Lâu rồi không gặp, cậu tới sao không báo mình, để mình đi đón."

Mạc Quân Lâm đối diện với Lý Húc cảm thấy có chút thẹn, giống như bị người ta vạch trần bộ mặt xấu vậy.

"Bộ dạng đó làm sao? Cậu có làm gì sai đâu? Mình chia tay với Nghiên Nghiên, cậu theo đuổi cô ấy. Có gì đâu mà ngại."

Sau đó cùng lấy nắm tay đặt vào ngực Mạc Quân Lâm: "Không đứng, cậu sai cậu sai, sao không nói cho mình biết? Nếu không phải người khác nói, chắc là mình phải đợi tới khi hai người có em bé rồi mới biết được."

Mạc Quân Lâm trầm mặc, hắn cảm giác rõ Lý Húc vẫn thích Nghiên Nghiên.

Lý Húc lại hỏi: "Nghiên Nghiên đâu?"

"Cô ấy ở phòng nghỉ."

"Mình không ở lại dự tiệc được, một lát lại đến sân bay. Mình muốn gặp cô ấy một chút, có được không?"

"Được."

Hai người trên đường đi vẫn trầm mặc không nói, cho tới khi Từ Nghiên nhìn thấy Lý Húc.

Lý Húc nhìn cô, khóe miệng cười khờ, nhưng thật mau lẹ như không có gì, còn đùa: "Nghiên Nghiên thật xinh đẹp."

"Cảm ơn." Cô mỉm cười, không biết nên làm sao.

Lý Húc đau lòng, Từ Nghiên nói chuyện với hắn rất khách sáo, cũng không đứng lên, ở sân bay nghe được tin này, hắn mặc kệ ai phản đối, một mực chạy tới đây. Nhìn thấy cô rồi, cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Tin hai người họ quen nhau, hắn sớm biết rồi, nhưng không dám đối mặt.

Cô nói giả, liền giả đi, trong mắt không có nửa điểm tình ý hay dè dặt gì.

Trước giờ đều vô cùng ý lại vào Mạc Quân Lâm.

Lý Húc nhớ tới thật lâu trước kia, hắn luôn ghen ghét với Mạc Quân Lâm, cho dù hắn có nói trăm ngàn lời, cũng không bằng Mạc Quân Lâm nói nửa câu, theo bản năng Từ Nghiên luôn tìm Quân Lâm hỗ trợ, chuyện gì đều là Quân Lâm đứng đầu. Hắn xếp vị trí thứ hai.

Cho tới khi hắn không nhận được mở miệng nói thích cô, muốn cô chú ý mình nhiều hơn, mặc dù cô đồng ý, nhưng hắn thời điểm đó thật sự cao hứng tới ngu không được. Kết giao với nhau mấy năm, cô không thân cận với Mạc Quân Lâm nữa. Nhưng với hắn, cũng không thân thiết gì hơn.

Hắn cười khờ, kỳ thật Từ Nghiên từ sớm đã thích Quân Lâm rồi. Chỉ là cô không nhận ra mà thôi. Cho tới khi hai người họ ở bên nhau, bộ dạng đều hoàn toàn vui vẻ, hạnh phúc tràn trong ánh mắt.

Cô và hắn, thời điểm đó không từ chối lời tỏ tình, chỉ vì tình nghĩa thanh mai trúc mã mà thôi.

Hắn cảm thấy bản thân cướp đi Từ Nghiên mấy năm. Nhưng thực tế, chỉ là một người dư thừa.

Hắn thua rồi.

Từ lúc bắt đầu đã thua.

Chẳng qua không chịu thừa nhận mà thôi.

Lý Húc vỗ vai Mạc Quân Lâm: "Hai người, nhất định phải hạnh phúc. Lần sau mình có trận bóng, sẽ đưa vé mời cho hai cậu. Nhớ là, đem theo em bé tới cùng xem."

Hắn nghĩ, lại quay đầu nhìn Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên, em là cô dâu đẹp nhất trên đời."

So với hân tướng tượng, còn đẹp hơn trăm ngàn lần.

"Mình đi đây, chuẩn bị hôn lễ cũng vất vả. Không phiền hai người nữa."

Sau đó kéo Mạc Quân Lâm ra ngoài.

Cửa đóng lại, Từ Nghiên mới thở phào. Cô vừa rồi không phải không muốn đứng dậy, mà dưới chân có một dòng tinh dịch đang chảy ra. Đều tại Mạc Quân Lâm. Mặc kệ khách khứa bên ngoài, hân cứ vậy mà đóng cửa lại làm cô.

Lúc này nói chuyện cũng không nghĩ nhiều, một lòng lo cả dòng tinh dịch kia làm ướt hết váy.

Từ Nghiên đứng dậy khóa cửa, lấy khăn giấy lau sạch chính mình, mới bình tâm lại đôi chút.

Hôm nay trên tivi có nói qua về việc Lý Húc sẽ về nước. Cô cũng tin chắc, hân nhất định sẽ ghé qua. Mấy hôm nay tin tức báo mạng đều đăng đầy hình ảnh Lý Húc. Có người đồn hân thân thiết với một cầu thủ đội bóng rổ nữ, lại có người nói có một nữ minh tinh nổi tiếng quan tâm theo đuổi hân.

Nhưng mà Từ Nghiên chắc sẽ không bao giờ biết được, kỳ thực, Lý Húc một chút cũng không quan tâm những người đó.

Sau khi tiệc kết thúc, Từ Nghiên không thích nháo động phòng, sau khi mọi người về hết, hai người thay phiên nhau tắm rửa. Từ Nghiên thay cho mình bộ đồ ngủ gợi cảm, phân nửa ngực đều lộ ra, váy ngắn không che được bao nhiêu, bên trong là quần lót khe màu đen.

Mạc Quân Lâm rời khỏi phòng tắm, chỉ quần một cái khăn ngang eo.

Hân cầm khăn tắm xoa xoa tóc, nhìn Từ Nghiên, hai mắt đều tối sầm.

Mạc Quân Lâm lập tức ném đi khăn lông, đi về phía cô, Từ Nghiên đang ngoan ngoãn ngồi trên giường, thấy hân, trái tim cũng đập loạn, nhỏ giọng nói: "Quân Lâm, anh ngồi đây..."

Sau khi hân ngồi xuống, cô nhất chân ngồi lên người hân, đem tay nhỏ kéo khăn tắm ra, vuốt ve cơ thể rắn chắc.

Lại nhìn côn thịt kia từ từ ngẩng đầu, cô thật sự hết biết: "Cái gì cũng chưa làm, như thế nào liền cương cứng rồi." Cô giật mình hỏi.

Hân nói, âm thanh mê người: "Nhìn em một cái liền tự cương..."

Hân dơ tay, vuốt ve bầu ngực, lại xe xe tiểu anh đào, cổ họng khô khan: "Nghiên Nghiên, cũng muốn anh..."

Đầu vú tê tê, thân hình cũng run rẩy, mềm mại mà xả vào lòng hân.

"Hôm nay, em dùng miệng muốn anh được không?" Cô nhỏ giọng.

Lúc trước, hân dùng miệng làm cô, tuy không phải lần đầu, nhưng Từ Nghiên lại chưa từng làm vậy với hân.

"Không cần miễn cưỡng."

Hân nói, bàn tay vẫn không rời bầu ngực cô.

Cô e lệ nhìn hân, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, sau đó chậm rãi ngậm côn thịt vào, cánh môi cố gắng che phủ côn thịt to dài. Vừa liếm, vừa mút. Bàn tay tinh tế đùa nghịch hai đại tinh hoàn. Hình ảnh kia quá mỹ mào.

Mạc Quân Lâm nhin không được rên lên. Hại Từ Nghiên hoảng sợ: "Làm anh đau sao?"

"Không có, chỉ là quá kích thích..."

"Đó là thích sao?"

"Thích, chỉ cần là em thì đều thích."

Cô đỏ mặt, lại đem quy đầu kia ngậm vào trong miệng. Cô cũng nên vì hân làm vài điều. Đầu lưỡi liếm từ trên xuống dưới, đặc biệt là ở quy đầu, cô càng liếm, âm thanh thoải mái bên trên lại vang lên.

Mạc Quân Lâm sướng muốn chết, hân chưa ép cô dùng miệng bao giờ, tuy là luyến tiếc, nhưng cái miệng nhỏ bên dưới đã đủ mất hồn, nếu cô còn dùng miệng, chắc là ép hân sướng đến chết.

Cô ra sức, cố gắng mà thương yêu dương vậy kia. Bên dưới tiểu huyết, quần lót cũng ướt đẫm.

Mạc Quân Lâm nhìn cô đỏ bừng mặt, không đành lòng ép cô, nắm hai vai cô, đẩy ngã cô xuống giường, lại sờ vào tiểu huyết.

"Nghiên Nghiên, muốn anh sao?"

Hắn kéo quần lót xuống, chỉ nhìn chăm chăm vào đó mà không động. Cô làm sao chịu nổi, chỗ đó cũng ngứa, cầu xin hắn: "Quân Lâm, mau tiến vào....Muốn em..."

"Tiến vào đâu?" Hắn còn không buông tha cô.

"Chỗ đó, Quân Lâm..."

Hắn thọc ngón tay vào tiểu huyết cô: "Nơi này sao?"

"A..." Trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Hắn biết rõ điểm mẫn cảm của cô, lại chơi đùa một chút: "Nghiên Nghiên thật nhiều nước, muốn anh lắm sao." Giường lúc này cũng ướt một mảng lớn.

Hắn nằm xuống, đem cô thịt vào bên trong nơi ẩm áp nhiều nước kia. Tiểu huyết co rút lại, gắt gao mót chặt hắn. Ngay từ đầu, nếm thử tư vị này rồi, hắn liền biết bản thân điên rồi. Chỉ muốn hung hăng làm chết cô, chỉ để Từ Nghiên nhớ mãi hình ảnh này của hắn.

Quá kích thích, cô khóc nức nở, không muốn lại thêm một lần, nhưng hắn không để ý, đem cô từ trên giường tới gần cửa sổ sát đất. Hung hăng mà cắm vào mông cô.

Cả đêm, từ phòng tới phòng tắm, thậm chí còn bế cô xuống lầu, vào nhà bếp. Mỗi một nơi đều bị hắn làm, dâm thủy chảy ra đầy đất. Toàn bộ căn nhà đều hiện lên hình ảnh dâm mỹ nồng đậm.

Cô bị làm tới xỉu đi, sau đó tỉnh lại, lại cao trào.

Có phải cô không nên đáp ứng gã cho hắn hay không?

Bị làm như vậy sớm muộn gì cũng làm tới chết.

Nhưng gã cho hắn rồi, làm sao Mạc Quân Lâm cho cô cơ hội ly hôn? Đời này cô là của hắn, hắn sẽ dùng tình dịch mà lấy đầy cái miệng nhỏ kia. Sau đó cùng nhau sinh con cái, đem cô chặt chẽ, buộc chặt bên người.

Bị Lý Húc cướp đi một lần, trong lòng hắn đã có một bóng ma. Hắn sẽ không cho Từ Nghiên bất kỳ cơ hội nào trốn thoát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cướp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phiên ngoại: Mạc quân lâm

Lý Húc nhận thua, sẽ không đoạt Nghiên Nghiên của hắn nữa. Hắn biết bản thân cảm thấy hổ thẹn với Lý Húc vô cùng.

Từ sau khi biết được tình cảm của mình dành cho cô, hắn đã sắp xếp mọi chuyện.

Mẹ Từ biết được chuyện Từ Nghiên với Lý Húc quen nhau. Là do hắn âm thầm báo tin.

Lý Húc bị trợ lý đội bóng rổ kéo ra ngoài chơi, là hắn bày trò.

Bị bạn của Từ Nghiên nhìn thấy, cũng là hắn an bài.

Thậm chí khi ba người đi xem phim, ở trong phòng vệ sinh nghe cô gái kia nói chuyện với bạn, cũng là âm mưu của hắn.

Hắn biết rõ Từ Nghiên, từ nhỏ đến lớn hắn đều quan sát cô tỉ mỉ. Từ Nghiên là người thích sạch sẽ, hắn biết nhất định cô sẽ không tha thứ cho Lý Húc, nếu biết hắn ta ngoại tình. Nhất định sẽ cùng Lý Húc chia tay.

Sau đó, cô với Lý Húc chia tay, hắn không nghĩ nhiều liền kéo cô vào lòng.

Muốn cho một cô gái yêu bạn, cách tốt nhất và nhanh nhất là thông qua cơ thể. Từ Nghiên trước giờ đều tin cậy hắn, lại hay mềm lòng, hắn nắm cô trong lòng bàn tay, tin rằng chỉ cần có thời gian và chừng mực, cô sẽ không tránh thoát nữa.

Hắn không biết, nhiều khi vẫn sợ Lý Húc cướp cô lại. Cho nên hắn dùng hành động thay cho lời nói, biểu lộ hắn có bao nhiêu yêu thương cô, yêu cô mỗi một ngày lại nhiều hơn một lần.

Mà từ đây về sau, khi hai người họ có em bé, có gia đình này, có biết bao nhiêu ràng buộc giữa bọn họ.

Từ Nghiên ở bên Mạc Quân Lâm. Hắn quyết, nhất định sẽ, vĩnh viễn trói chặt Từ Nghiên.

Không bao giờ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đây (Cuóp Tình)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.